

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 30-31 / Ocak-Şubat 1987 / 2.50.-DM

Karakış da Türk Sömürgecilerini ve Hain-Uşak Takımını Korumaya Yetmedi

1987 KIŞ TAARRUZUNDA FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ BİRLİKLERE VE AJAN-MİLİS ÇETELERE AĞIR DARBELER VURULDU

Yeni bir mücadele yılına girerken Kürdistan'ın çeşitli alanlarında gerçekleştirilen devrimci eylemlerle faşist-sömürgeci birliklere ve ajan-milis çetelere ağır darbeler vuruldu. Dersim'den Mardin'e ve Hakkari'ye kadar uzanan geniş alanlarda sürdürülen devrimci kış taarruzunda şimdiye kadar toplam 40'dan fazla düşman gücü öldürüldü ve 60'dan fazlası da yaralandı. Faşist Türk sömürgecilerinin ve uşaklarının eylem yapılamayacağını u mut ettikleri ve kendilerini rahat hissettikleri ağır kış koşullarında, çoğu alanlarda 3-4 metreyi geçen kar ve dondurucu soğuk altında devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin gerçekleştirdikleri seri operasyonlar, düşmana verdiği maddi kayıp yanında düşman saflarında büyük bir korku ve dağılma ortaya çıkardı. Faşist ordu birlikleri operasyona çıkamaz, uyku uyuyamaz, gece-gündüz mevzide sömürgeci karargahlarını korumaya çalışır hale geldi. Ajan-milis çetecilik büyük bir dağılmaya uğradı, bir kısmı silahlarını

- Midyat ve İdil'de 9 komando öldürüldü. Faşist ordu operasyona çıkamıyor
- Gercüş, Uludere ve Midyat'taki devrimci saldırılarda toplam 24 kişi öldürüldü, 30'dan fazla kişi de yaralı. 'Köy Koruculuğu' adındaki ajan çetecilik darhadağın oldu
- Dağılan ajan-milis çete yeni biçimlerde örgütlenirilmek isteniyor
- Faşist Türk sömürgecilerinin köyleri toptan sürgün etme çabaları yoğunlaşıyor
- Devrimci eylemler bütün karşı-devrimci komploları boşa çıkarıyor

birakıp kaçarken, bir kısmı da devrimci kuvvetlere teslim olmanın yollarını aramaya yöneldi. Büyük bir çığırkanlık içindeki faşist-sömürgeci basın 'dut yemiş bülbüle' döndü; hazırlamakta olduğu bahar komploculuğu erkenden boşa çıkınca "elleri kırılıscalar" diyerek çaresizliğini açıkça ortaya koydu. Rejim sarsıldı, hükümet sorunu yoğun bir tartışma gündemine girdi ve birçok ağızdan İçişleri Bakanının istifası istendi. Bütün bunlar devrimci kış taarruzunun gücünü ve düşman cephesinde yol açtığı yıkıntıyı gösterir. Aynı zamanda 1987'nin büyük bir zafer yılı olacağını, ulusal kurtuluş mücadelemizin güçlü bir hamle yapacağını da açık müjdesidir.

FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ ZİNDANLARDAKİ ZULÜM KATMERLEŞİYOR

- Diyarbakır Zindanında bir kadın tutuklu katledildi
- Adana Cezaevinde direniş var

Bir yandan faşist-sömürgeci mahkemeler bol bol idam cezaları yağdırırken, diğer yandan da bütün çabalara rağmen teslim alınamayan savaş esirleri üzerinde faşist-sömürgeci zindanlarda sistemli bir imha hareketi sürdürülmektedir. Özellikle 1987 yılına girerken her iki alanda da sürdürülen çabalarda büyük bir artış gözlenmektedir. Hemen her gün bir mahkeme, bir gruba verdiği ceza açıklamakta ya da açtığı yeni davayı duyurmaktadır. Özellikle Diyarbakır ve Adana zindanlarında yeni yıla girişle birlikte, yoğunlaştırılan yeni zulüm biçimleriyle devrimci tutuklular üzerindeki imha faaliyetinin hızlandırılmaya çalışıldığı görülmektedir.

Gazetemize ulaşan haberlere göre yılbaşında beri her iki cezaevinde de yeni bazı uygulamalar geliştirilmeye çalışılmaktadır. Diyarbakır zindanında yılbaşında baskılar öyle bir noktaya varmıştır ki, savaş esirlerinin açlık grevleri biçimindeki direnişleri gündeme gelmiş, bundan korkuya kapılan rejim ve zindan yönetimi baskının biçimini değiştirmek zorunda kalmıştır. Şimdiye kadar sürdürdüğü çabalarda zindanlarda direnişi kıramayan, tersine geniş gücün kaya gibi direnişle karşılaşan, önce zindanlarda başlatılıp daha sonra da dışarıya saldırdığı 3-5 çapulcu ajanıyla, yürütülen ulusal direniş mücadelesi karşısında

Devamı 15. sayfada

Gercüş'ün Seki Köyünde Çetelerin Toplantı Yaptıkları Ev Yerle Bir Edildi

17 Ocak 1987 akşamı Mardin'in Gercüş kasabasının Seki köyüne kurtuluş kuvvetlerimizce düzenlenen bir silahlı baskında, yörede ajan-milis çetecilik yapan grup toplantı halinde kısırlı olarak toptan imha edildi. Toplantı evinin yerle bir edildiği bombalı saldırıda, aralarında sicilli ve iflah olmaz hainlerden Mehmet, Abdülgani ve Kadri Ertekin ile Nurettin Baytar'ın da bulunduğu 10'u aşkın ajan-milis çete öldürüldü veya yaralandı. Alanda ajan-milis çeteye yönelik büyük bir temizlik hareketi özelliği taşıyan eylemi başarıyla tamamlayan devrimci kuvvetler hiçbir kayıp vermeden alanları uzaklaştılar.

Edinilen bilgilere göre olay şöyle gelişti: Halkın yüzde yüze yakını yurtsever olan ve ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyen Gercüş ilçesinde faşist-sömürgeci düşman büyük çabalar harcararak ve büyük vaadlerde bulunarak 3-5 çapulcu yaratmış ve bunları ulusal kurtuluş mücadelemize karşı silahlandırmıştı. Faşist-sömürgeci düşmandan aldıkları güçle "ne oldum delisi" haline gelen bu çapulcu takımı, halka baskı ve zulüm uygulamak ve devrimci güçlerin peşine takılmakta büyük bir gayretlilik içine girmişti. Bu temelde alanda şiddetli bir mücadele ortamı gelişti. Halk kitleleri

Devamı 2. sayfada

Türkiye İnsan Hakları Derneğinin Açıklaması:

150 KİŞİ İŞKENCEDE ÖLDÜRÜLDÜ

Gün geçtikçe faşist rejimin çirkin surutu daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor. Her birisi bir insanlık suçu olan ve her birisi için tek tek hesap sorulması gereken insanlık dışı vahşet uygulamalarının en yoğun yaşandığı alanların başında faşist zindanlar gelmektedir. Son dönemlerde, cuntanın bu alanda işlemleri dışında suçlar eksik ve çarpıtılarak da olsa zaman zaman açıklanmış konular oldu. Nitekim geçtiğimiz günlerde Türkiye İnsan Hakları Derneği Başkanı Nevzat Helvacı yaptığı açıklamada, "Şimdiye kadar Türkiye'deki çeşitli cezaevlerinde 150 kişi-

nin yaşamlarını yitirdiğini ve bunlardan 97'sinin işkence sonucunda katledildiklerinin tespit edildiğini" belirtti. Verilen sayıların ancak şimdiye kadar saptayabildikleri kişiler olduğuna dikkati çeken Helvacı, bu rakamın yapılacak araştırmalarla daha da artacağını vurguladı.

Kuşkusuz gerçek rakam bunun çok çok üstündedir. Hatırlanacak olursa PKK'li savaş esirlerinden Muzaffer Ayata, 6 Şubat 1986 tarihli duruşmasında sadece Diyarbakır Askeri Cezaevinde 1981-84 yılları arasında

Devamı 15. sayfada

Faşist Türk Ordusu İçinde Huzursuzluk Artıyor 3 ASKER KAÇARAK YUNANİSTAN'A SİĞİNDİ

Edinilen bilgilere göre, faşist Türk ordusu içindeki huzursuzluk ve çalkalanma gittikçe artmakta, 3 asker daha görev anında kaçarak Yunanistan'a sığınmış bulunmaktadır. 1987 yılına girişin açılışı olarak gerçekleşen kaçış olayı, Türkiye-Yunanistan sınırında Türk askerlerinin Yunanistan topraklarına girişle meydana gelen ve bazı askerlerinin ölümü ve yaralanması ile sonuçlanan sınır çatışmasının hemen ardından gerçekleşmiştir. Çatışma ardından Türk ordusu içinde dayanılmaz

hale gelen baskı ve zulüm karşısında askerler çareyi kaçmakta bulmuşlar, her türlü tehlikeyi göze alarak böyle bir olaya başurmak zorunda kalmışlardır.

Bilindiği gibi, Kürdistan'da yükselen 15 Ağustos silahlı atılımı karşısında Türk ordusu içinde büyük bir panik ve korku gelişmiş, bu durum giderek huzursuzluğun artmasına, askere gitmeye ve peşpeşe gelişen askerden kaçış olaylarına yol açmıştır.

Devamı 15. sayfada

1987 KIŞ TAARRUZUNDA FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ BİRLİKLERE VE AJAN-MİLİS ÇETELERE AĞIR DARBELER VURULDU

Baştarafı 11. sayfada

bu hainlerin cezalandırılması için devrimci kuvvetlere ısrarlı taleplerde bulunmaya başladılar. Bu doğrultuda, düşmana uşaklık yapan bu güçler, ulusal kurtuluş kuvvetleri tarafından birçok kez uyarıldılar, yanlış yolda oldukları, faşist Türk sömürgecilerine hizmet etmekle hiçbir sonuca ulaşamayacakları, böylece halk düşmanı haline geldikleri belirtilerek, bundan vazgeçip halk saflarına geçmeleri doğrultusunda bilgilendirildiler. Ancak bütün bu çabalara rağmen, bu güçler halka ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanlıklarını artırarak sürdürdüler ve bunda ısrarlı olduklarını ortaya koydular.

Bilindiği gibi, bu çetelere de ders olması kabilinden, 1986-87 kışına girerken Gercüş'te büyük bir devrimci eylem gerçekleştirildi; kurtuluş kuvvetleri tarafından Gercüş kasabası basılarak karakol kurşunlandı, hükümet binası yakıldı ve geniş bir kitle gösterisi

İdil'de Pusuya Düşürülen Üç Komando Öldürüldü

Devrimci kış taarruzunun önemli bir halkası da Mardin'in İdil kasabası kırsal alanında gerçekleştirilen devrimci eylemle yaşandı. Ocak ayının ilk günlerinde, yörede yaptığı operasyonlarla yurtsever halk kitleleri üzerinde vahşi bir baskı ve zulüm uygulayan bir komando timi devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından pusuya düşürülerek safdışı bırakıldı. Bir akşam üzeri gerçekleştirilen ve faşist komando timinin uzun süre izlenmesi sonucunda meydana gelen olayda en az 3 komando öldürülürken, timin geriye kalan askerleri de çeşitli biçimlerde yaralandılar. Halkımıza karşı yapılanları misliyle ödetireceğine and içmiş olan Halk Kurtuluş Ordumuzun birliği, andının gereğini başlarıyla yerine getirdikten sonra alandan uzaklaştı.

Bilindiği gibi, İdil alanı son yıllarda savaşın en çok yoğunlaştığı alanlardan biridir. Yurtsever halk topluluğu ve stratejik yeriyile şimdiye kadar çok sayıda silahlı çarpışmaya sahne olmuş, bu çarpışmalarda onlarca faşist-sömürgeci asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. 1986'nın aynı günlerinde, bir

yapıldı. Bundan da ders çıkarmayıp çeteciliklerini sürdürürce bu hain takımı imha etmek artık kesin bir zorunluluk haline geldi. Durumu izleyen devrimci kuvvetler, alandaki çete gücünü bir arada ve toplantı halinde yakalamayı başardılar ve toplantı evini kuşatmaya aldılar. "Teslim olmaları" doğrultusundaki çağrıyla çetelere olumsuz karşılık verilip silah kullanmak istenince, devrimci güçler tarafından bomba ve silahlarla ev yerle bir edildi ve çete grubu tümünden safdışı bırakıldı.

Gerçekleştirilen eylem yöre halkı tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Taleplerinin etkin bir biçimde yerine getirildiğini gören halk, kurtuluş güçlerine ve mücadelesine daha çok destekte bulunarak bunu gösterdi. Böylece, alanda ajan-milis çetecilik temizlenirken, Kürdistan genelinde de tümünden temizlenmesi doğrultusunda bu eylemin büyük bir etkisi oldu.

hainin ihban sonucu meydana gelen bir silahlı çarpışmada, çok sayıda düşman askeri öldürülürken, halkımızın kahraman savaşçısı Hasan SEVİNGEN yoldaş da şehit düşmüştür. Alanda denetimini büyük oranda kaybeden faşist-sömürgeci düşman, araba yolunu ve petrol boru hattını koruyabilmek için her yüz metrede bir devriye bulundurmaktaki, korkularından yalnız bekleyemeyen askerlerinin yanında yöre halkından insanlar bulundurmaya, denetimi böylece sağlamaya çalışmaktadır. Halk bunu kabul etmediği için de yöre halkı üzerinde daha yoğun bir askeri zulüm uygulamaktadır. Kurtuluş birliğimizin gerçekleştirdiği son eylem, düşmanı çok daha fazla korku içine sokarken, halk tarafından coşkuyla karşılanmış, düşmanı operasyon yapamaz hale getirerek halk üzerindeki baskıyı azaltmış, Hasan yoldaşın ve halka karşı uygulanan zulmün öcünü almış, yeni yılda alanda çok daha yoğun bir savaşın süreceğini ve işlenen her suçun cezasının mutlaka verileceğini göstermiştir.

Uludere'nin Kırır Köyünde Bir Komando Taburu Bir Hainin Evini Koruyamadı

Kış Taarruzunun önemli bir parçası da, Hakkari'nin çeşitli alanlarında gerçekleştirilen bir dizi eylemle sürdürüldü. Bu eylemlerden en büyüğü, Uludere'nin Kırır köyünde 22 Ocak 1987 günü gerçekleştirildi. Ajan-milis çete grubunun toplantı halinde buldukları eve yönelik gerçekleştirilen bombalı saldırıda 8 kişi öldü, 10'dan fazlası da yaralandı. Köyde sürekli bulunan ve bu hainin evini korumakla da görevli olan faşist Türk ordusunun en seçme komando taburu olaya müdahale bile edemedi. Bu durum, halkta büyük bir umut ve güven yaratırken, sömürgeçiliğe uşaklık

edenleri büyük bir korku ve panik içine soktu.

Uludere'nin, son yıllarda savaşın en çok yoğunlaştığı alanlardan biri olduğu bilinmektedir. Her köyünde, resmi olarak bölük, gerçekte ise tabur düzeyinde bir faşist ordu birliği bulunmaktadır, daha küçük birlikler korkudan alanda bulundurulamamaktadır. Kendi inini çok az terk edebilen bu birlikler, buldukları yerlerini korumak ve parmakla gösterilecek kadar az olan hainin evini güvenlik içinde tutmak ile meşguldürler. Bu köylerden en stratejik konumda olan birisi de Kırır'dur. Bu köyün, hem köyde hem de kasaba

merkezinde bulunan her iki evi de askeri kışla içinde olan Kasım Abzet isimli ajanı, yöre halkına en büyük kötülüğü yapan ve yörenin en meşhur ajanıdır. Korkudan bir süredir köye gelemeyen ve kasabadan da çıkamayan bu hain, köyde Yakut ailesi denen gücü kendi durumuna getirmeyi başarmıştır. Defalarca uyarılmasına rağmen bu aile ajanlıktan vazgeçmemiş, daha da azgınlaşması üzerine şiddet kullanmak zorunlu olmuştur.

Bilindiği gibi, 12 Ağustos 1986'da gerçekleştirilen ve 20'den fazla komandanın ölümü, 30'dan fazlasının da yaralanması ile sonuçlanan büyük saldırı eylemi bu köyün yakınlarında olmuştur. Eylemden sonra yöre yakın köylüleri tutuklayıp ağır işkencelere tabi tutmak, birçoğunu idamla yargılamak gibi vahşi bir faşist-sömürgeci baskı alanda uygulanmıştır. Bu baskıların uygulamasında en gayretkeş rolü Kaso haini ile Yakut ailesi oynadı. Onlarca yurtseveri ihbar ederek, hatta bizzat faşist ordu birlikleriyle operasyonlara katılarak halka karşı büyük suçlar işledi.

Bütün uyarılara rağmen buna devam etti. Bu durum karşısında, bir uyarı özelliği de taşıyan bir eylemle, bu işe elebaşılık yapan bir kişi daha önce cezalandırıldı ve diğerlerinden faşist-sömürgeci rejimle ilişkilerini kesmeleri istendi. Buna rağmen, vazgeçmek yerine silahlanarak devrimci kuvvetlere karşı savaşa katılmak yolunu seçince, bu güce hakkettiği cezayı vermek zorunlu hale geldi. Ve bu ceza, iki metre kar altında 22 Ocak günü yaptıklarına uygun bir biçimde verildi. Hainlerin cezalandırılması eylemi yöredeki çeteleri darmadağın etti, azılı bazıları kaçıp alanı terk ederken, aldatılan ya da zorla silah verilen birçokları da devrimci kuvvetlere sığınarak teslim olma ve halktan affedilme yolunu seçtiler. Komando taburunun bir aileyi bile koruyamaması, hatta kendinin bile büyük bir korku içinde yaşaması, halkın gözündeki korkutuculuk rolünü azalttı ve halk faşist-sömürgeci orduya karşı duyduğu büyük kinini kendine duyar hale geldiği güvenle birleştirdi.

Midyat'ta Hainler Hakkettikleri Cezayı Buldular: 6'sı Asker 16 Ölü, 5 Yaralı

Türk sömürgeçiliğine ağır kayıplar verdiren devrimci kış operasyonlarımızdan en şiddetlisi Mardin'in Midyat ilçesinde gerçekleştirildi. 23 Ocak 1987 tarihinde Midyat'ın Başyurt

rimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından sanıldı. Ardından evlere girerek içerdekileri etkisiz hale getiren birliklerimiz, evde bulunan çeteleri yargılamak üzere birlikte götürmek amacıyla

köyüne bağlı Gündükkörte mezrasında, kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından hain-milis çetelere yönelik bir operasyon gerçekleştirildi. Aynı anda iki ayrı eve baskın düzenleyen birliklerimiz bu iflah olmaz çetelerin evlerini başlarına yıkması sonucunda 10 kişi öldü, 5 kişi de yaralandı. Aynı gün köyden ayrılırken de sömürgeci ordu sürüleriyle çarpışmaya giren kurtuluş kuvvetlerimiz düşman ordusundan da 6 asker öldürerek alandan ayrıldılar.

Edinilen bilgilere göre olayın gelişmesi şu şekilde oldu: Gündükkörte mezrasında oturan ve Türk sömürgeci tarafından ulusal kurtuluş mücadelemize karşı silahlandırılarak halka ve devrimcilere karşı girilen tüm alçakça uygulamalarda piyon gibi öne sürülen hain-milis çetelere ait iki ev dev-

dışarı çıkarttı. Sözkonusu hain çeteler bir araya getirilip alandan uzaklaşmak üzereyken, evde saklanıp daha önce farkedilmediği anlaşılan kişiler tarafından grubun üzerine ateş açıldı. Bunun üzerine birliğimiz, çeteleri orada cezalandırırken, etkin ve ani bir müdahaleyle evlerden açılan ateşi de sürdürerek bu hainlerin sömürgecilerden aldıkları silahlarla adeta bir cephaneye dönüştürdükleri evlerini de başlarına yıktı. Kurtuluş kuvvetlerimiz köyden ayrılacağı sırada hain çetelerin yardımına gelen bir sömürgeci ordu birliğiyle karşılaştı ve yoğun bir çatışmaya girişildi. Düşman güçlerinden 6 asker öldürerek saflarını darmadağın eden birliğimiz kayıp vermeden alandan ayrıldı. Düşman bu olayı ve askeri kayıpları ısrarla gizlemeye çalıştıysa da başaramadı, anında tüm yörede

duyulan olay sevinçle karşılandı ve geniş yankular uyandırdı.

Düşmana, 6'sı asker olmak üzere toplam 16 ölü ve 5 yaralı ile verdiren bu ağır kayıp, aynı zamanda milis çeteciliğin de bu alanda bir daha dirilmemek üzere çöküşünün göstergesi oldu. Oysa Türk sömürgecileri son dönemlerde en çok bu alanda çeteciliği örgütlemeye hız vermişti ve bu alana büyük umutlar bağlamıştı. Öyle ki, bu hain çeteler devrimcileri alana sokmak için alan koruması düzenine geçirilmişti. Bu hain yapının temizlenmesiyle yurtsever yöre halkı da bunların ihbar ve baskınlarından kurtularak, ulusal kurtuluş mücadelesine daha çok destek sunma olanağına kavuşmuştu.

Kış Taarruzunda gerçekleştirilen diğer eylemlerden bazıları da şöyledir:

16 Kasım 1986 tarihinde Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Gelinçik köyü yakınlarında bir baskın düzenleyen kurtuluş kuvvetlerimiz, ajan-milis Abdullah Avsar'ı ölümlü cezalandırmıştır. Olayda milis-çetenin öglü Salih Avsar da ağır yaralanmıştır.

24 Kasım 1986 tarihinde Çukurca-Şırnak arasındaki Taşdelen köyü yakınlarında bulunan şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafından baskın düzenlenmiştir. Baskında sömürgecilere ait 4 araç ve 1 jeneratör ateşe verilerek tahrip edilmiştir.

25 Kasım 1986 günü, Şırnak kırsalında kurtuluş kuvvetlerine bağlı bir birliğimiz, kendilerinden teknik ve sayıca çok üstün olan bir sömürgeci operasyon birliğiyle çatışmaya girmiştir. Devrimci birliğimizin sayı azlığı ve konumlandıkları yerin olumsuzluğunu gören işgalci faşist ordu sürüleri, onları imha etme hevesine kapılarak etraflarını sarmıştır. Fakat hiç ummadıkları bir ateşle karşılaşan düşman birliği ağır kayıplar verip hezimet ugramış ve birliğimiz hiçbir kayıp vermeden alandan ayrılmıştır. Düşman, 2 er ve 1 köy korucusu öldü biçiminde açıklama yaptıysa da, yöre halkı düşman kayıplarının çok daha fazla olduğunu söylemektedir.

25 Kasım 1986 günü, Eruh'ta kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından defalarca uyarılmasına rağmen, düşmana uşaklık etmekten vazgeçmeyen bir milis-çete ölümlü cezalandırılmıştır.

28 Kasım 1986 günü, Uludere yakınlarında bulunan bir şantiye,

Dağılan Ajan-Milis Çete Yeni Biçimlerde Örgütlenmek İsteniyor

Devrimci Kış Taarruzu ile faşist-sömürgeci birliklere ve ajan-milis çetelere vurulan ağır darbeler sonucunda, çetecilik mevcut yapıyla işlemez kılınarak çökertilmiştir. Ancak daha başlangıçtan beri ajan-milis çetecilik üzerine çokça hesaplar yapan ve bu hain kesime önemli oranda umut bağlayan Türk sömürgecilerinin, bunları yeni biçimlerde örgütlendirerek bir süre daha ulusal kurtuluş mücadelemiz karşı kullanacakları anlaşılmaktadır. Sömürgecilerin şimdi yaptığı hazırlık, çetelerin sayılarını azaltarak bir araya toplamak ve düzenli birlikler haline getirmek doğrultusundadır. Daha modern silahlarla donatılarak ve tek tip

kurtuluş güçlerimiz tarafından basılarak, sömürgeci operasyon birliklerine dağılık kesimde yol yapan 3 dozer imha edilmiştir.

27 Kasım 1986 günü, Siirt'in Şırnak ilçesine bağlı Güleçler köyü yakınlarında kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir birlik sömürgeci ordu sürüleriyle çatışmaya girmiştir. 1 saat kadar süren çatışmada 1 düşman askeri öldürülmüş birçoğu da yaralanmıştır. Devrimci birliğimizin hiç kaybı olmamıştır.

9 Aralık 1986 tarihinde, Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Kırkpınar köyü civarında kurtuluş kuvvetlerimiz düşman güçleriyle girdiği çatışmada milis-çete Mustafa Akbaş'ı ağır yaralamıştır.

1986'dan 87'ye girilen günlerde kurtuluş kuvvetlerimiz Dersim ve Ovacık merkezlerinde çeşitli noktalara yönelik operasyonlar düzenlemiştir. Eylem sırasında dağıtılan yaygın bildirilerle de, alanda oynanmak istenen düşman oyunları teşhir edilmiştir. Kalabalık sayılarla gerçekleştirilen operasyonlar sırasında, sömürgeci or-

du ve polis güçleri hiçbir müdahalede bulunamamıştır. Bölgedeki gücümüzün açık bir kanıtı olan ve halka büyük bir güven veren eylemler, kitleler tarafından sevinç ve coşkuyla karşılanmıştır ve düşmanın acizliğini bir kaz daha gözler önüne sermiştir.

10 Ocak 1987 tarihinde, Siirt'in dağılık kesimlerinde sömürgeci operasyon birliklerine yol açan ve milis-çeteler tarafından korunmaya alınan çok sayıda araç kurtuluş güçlerimiz tarafından tahrip edilmiştir. Bu tür eylemlerimiz düşmanın bölgede hareket edebilme olanaklarını ortadan kaldırmaktadır.

asker elbiseleri giydirilip bir nevi paralı asker durumuna getirilmek isteniyor.

Aşında faşist sömürgeciler için daha ilk adımları atıldığında bile böylesi bir örgütlenmeye hedeflenmekteydi. Ne var ki, bunu kademe kademe ve sinsiye uyguladı. Önce belirli kesimleri ajanlığa, ihbarcılığa teşvik etti. Ardından çeşitli etmenlerle -hain feodallar aracılığıyla, baskı ya da para vb. -ellerine silahlar tutuşturularak, "sadece kendinizi, evinizi ve köyünüzü koruyun" dendi. Daha sonra adım adım köy çevresinde nöbet tutturma, ordu sürüleri ve kontr-gerilla timlerinin önünde operasyonlara çıkarılma vb. aşamalar-

dan bugünkü konuma kadar getirildiler. Ve hatırlanacağı üzere bir ara sayıları 25-30 bine kadar çıkarıldı. Ancak devrimci birliklerimizin yoğun çabaları sonucu eğitilen, ikna edilen büyük bir kesimi silahları geri sömürgecilere iade ederek bu onursuz konudan kurtuldular. Hatta aralarında sömürgecilerin gerçek amaçlarını öğrenen, devrimcilerin şahsında ulusal kurtuluş düşüncesiyle tanışarak benimseyen bir çoğu, ya silahlarıyla birlikte kurtuluş kuvvetlerine katıldılar, ya silahlarını veya mermilerini devrimcilere verdiler, ya da devrimcilerin verdikleri görevleri yapar duruma getirildiler. İkna olmayanlar, bilinçli düşmanlığı sürdürenler de devrimci

Faşist Sömürgecilerin Köyleri Sürgün Etme Çabaları Yoğunlaşıyor

Sömürgeci-faşist rejimin, gelişen devrimci direniş mücadelemiz karşısında içine düştüğü çaresizlik ve acizliğin en açık bir kanıtı da köy sürgünleri

şiddet yasası gereği, para cezasından ölüm cezasına kadar çeşitli uygulamalarla önemli oranda sindirildiler. En son kalmınları da aynı zamanda en iflah olmaları da '87 Kış Taarruzu ile çökertilerek işlemez kılındı.

Şimdi daha da çaresiz bir duruma düşmüş bulunan sömürgeciler, bu insanlıktan çıkmış tortu, lümpen-serileri unsurlardan 5 bin kadının düzenli birlikler haline getirerek, bir milyonluk faşist ordu sürüleriyle başa çıkamadığını bu 5 bin serserinin elliye başaracağını umut etmektedir. Evet, bu komik durum, aynı zamanda düşmanın çaresizliğini ve çıkmazını açıkça ortaya koyması açısından da oldukça ilginçtir.

almayı amaçlamaktaydı. Böylece güney-kuzey arasındaki bağlantının zayıflatılacağı hesaplanıyordu.

Benzer uygulamalara en çok başvurulan bir alan da Dersim alanı olmuştur. Düşman, devrimci direniş gelişmesini önlemek için durmaksızın yöntemler 'icat edip' uygulamaya çalıştı. Atalarından devraldıkları vahşet yöntemleriyle en olmadık katliamlara giriştiler, yaz-kış demeden her gün operasyonlar geliştirdiler. Bir yandan da "beyaz katliam" girişimlerini, papaz politikalarını aralıksız sürdürdüler. En düşkün, en aşağılık ihanetin bin bir çeşidini türetip bundan medet umdular. Muntur dağlarındaki köy, mezra vb. yerleşim birimlerinden onlarcasını bir araya toplayarak "stratejik köyler" oluşturmaya çalıştılar. Yine, kimi zaman zorla, "mecburi iskan" kanunlarıyla, kimi zaman da uyguladıkları ekonomik yöntemlerle her türlü geçim olanağını ortadan kaldırıp halkı göçe mecbur ettiler. Bu göçlerin önu Türkiye'yi aşarak Avrupa metropollerine çöktan ulaştı.

Ne var ki, tüm çaba ve çırpınına rağmen düşmanın amacına ulaşamadı ve hiçbir zaman da ulaşamayacaktır. Sömürgeci-faşist düşmana ve her soydan işbirlikçisine gün geçtikçe daha etkin darbeler vurarak gelişen devrimci direniş, bugün bir daha sökülmemek üzere alanda kök salmıştır. Ve 1987'ye girdiğimiz şu dönemde devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, PKK'öncülüğünde ve ERNK bayrağı altında birliğini ve gücünü daha da pekiştiren halkımızdan aldığı en geniş destekle, düşmana bu alanda da kahredici darbeler vurmakta, şehir merkezlerine kadar inerek operasyonlar düzenlemekte ve köhne miş rejimi adeta temellerinden sarsmaktadır.

İşte, düşmanın hiçbir baskı ve şantaj yöntemi, öncüsüne güveni giderek artan yöre halkının ulusal kurtuluşu saflara katılmasını artık önleyemiyor. Tam bir çıkmaza giren faşist rejim bunun üzerine yeniden köy sürgünlerine başvurarak, çeşitli alanları tamamen boşaltarak çözümsüzlüğüne çare aramaktadır. Bu amaçla her türlü baskıya rağmen mücadeleye en çok destek sunan, son dönemlerde onlarca kişinin saflara katıldığı Mazgirt yöresinde Şevkan, Beroj, Golek, Gomek,

← Kereç vb. birçok köy zorla İzmir, Manisa gibi yörelere sürgün edilerek bu alan tamamen boşaltılmak istenmektedir.

Fakat şimdye kadar başvurulan tüm yöntemler gibi bu yöntemin de kemalist-faşist rejimi çöküşten kurtar-

ramayacağını; ve kurtuluşu için PKK öncülüğünde ayağa kalkan halkımızı durdurmanın artık olanaksız olduğunu dost da, düşman da görüp anlamalıdır. Bunun en açık kanıtı da, adı geçen köylerde yaşayan halkın faşist rejimin bu uygulamasına karşı çıkararak direnmesidir.

Devrimci Eylemler Bütün Kompoları Boşa Çıkartıyor

Kış Taarruzunun önemli bir etkisi de, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı içte ve dışta tezgahlanan bütün kompoları boşa çıkarması oldu. Daha 1987 yılına girilir girilmez Türk sömürgecilerinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı oldukça geniş bir biçimde ve çok yönlü olarak planladığı anlaşılabilir kampanyanın belirtileri uç vermeye başlamıştı. Sömürgeciler, ağır koşullarını düşünerek bu dönemde böylesi bir eylemlilik ihtimal veremiyor, o nedenle tüm hesaplarını bahar eylemliliğine yönelik yapıyordu. Büyük ihtimalle içte ve dışta çeşitli kompolar da plana alınarak, ağırlıklı olarak da yalan-karalama faaliyetlerine hız verilecekti. "İrtica sorunu" nun bilinçli olarak gündeme getirilip öne çıkarılması, hatta giderek PKK'yle ilişkili gösterilmeye çalışılması, yine burjuva basının sayfalarında PKK'ye yönelik uydurma haberlerin görülmeye başlanması bu girişimlerin ilk belirtileriydi. O tarihlerde bir tek Tercüman'da bile yer alan şu birkaç örnek bu gerçekliği daha da anlaşılır kılmaktadır: "PKK yeraltına iniyor. Yasadışı bölücü PKK'nın, devlete karşı gerçekleştirdiği bölücü faaliyetler ve eylemlerinde beklenen başarıyı elde edememesi yüzünden örgütün yeraltı faaliyetlerine geçeceği belirtildi." (18 Ocak 1987, Tercüman) "Bölücü örgüt PKK'dan itiraf: Bozguna uğradık." (14 Ocak 1987, Tercüman) "PKK'ye büyük gözetilme. Olof Palme'nin geçen yıl öldürülmesinden ve güvenlik yetki-

lilerinin... PKK terör örgütünü kesinlikle suçlayarak bazı militanların tutuklanmasından sonra bölücü eşiğe için Batı ülkelerinde 'büyük gözetilme' başladı." (15 Ocak 1987, Tercüman) "PKK'dan irtica eylemi." (1 Ocak 1987, Tercüman) "PKK baltayı taş vurdurdu. PKK'nın aralarında üst düzey yöneticilerinin de bulunduğu bazı elemanlarının... Hıristiyanlıklarını ilan etmesi, örgüt içinde 'din kavgasına' sebep oldu." (11 Ocak 1987, Tercüman)

İşte bu tür yalan ve uydurma faaliyetlerle sömürgeciler bahara hazırlık yapmaktaydılar. Fakat Kış Taarruzu ile baltanın taşına değil, tam da faşist rejimin boynuna vurulduğu ortaya çıkınca bu kez de aynı sayfalarda beddua ve küfür iniltileri duyulmaya başlandı: "Yine kudurdular", "Elleri kırılacaklar" vb.

Öte yandan dışta da bir kez daha -ve belki de son bir umutla- alevlendirilen Palme olayı, sonuçta yine düşman için hüsrana dönüştü. Bu çırpını, İsveç devleti başta olmak üzere komplocu güçlerin çok daha geniş boyutlarda tecrübe yol açtı. Çünkü, Kürdistan'ın karlı dağlarında, faşist rejimin 'canına ot tıkmakta' olan PKK'nin böylesi bir olayla ilgili olduğuna kimseyi inandırmak da artık mümkün değildi.

Ayrıca yukarıdaki paragraflarda kısaca değinilen çeteciliğin ve köy sürgünleri, alan boşaltma vb. uygulamaların da boşa çıkarılması, yine kiş eylemliliğinin sonucu olmuştur.

1987, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde Büyük Bir Hamle Yılı Olacaktır

İçte ve dışta sağladığı önemli gelişmelerle 1987 Kış Taarruzu, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir dönüm noktası niteliğindedir. Ağır ve olumsuz koşullarında yaratılan bu güçlü eylemlilik, düşman cephesinde adeta bir bozgun havası estirmiş, Türk sömürgecilerinin en üst düzeydeki yetkililerini çöküş ve çaresizliklerini en açık biçimde itiraf etmek zorunda bırakmıştır. Sömürgecilerin İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un, ordu sürülerinin operasyona çıkma cesaretini bile gösteremediği gerçeğini kitlelerden gizlemek amacıyla yaptığı "... emin olun ki, bölge hakimiyeti bizim elimizdedir" biçimindeki açıklamasının ne derecede inandırıcı olduğu, kullanılan ifadeye bile rahatlıkla anlaşılabilir. Yine aynı yetkilinin, "Başka teadib varsa bilen çıkısın sözlesin" şeklindeki açıklaması da, düşmanın çaresizliğini ve çırpınısını tartışmasız ortaya koymaktadır. Gerçekten de, en son çareler olarak başvurulan toplu köy sürgünleri, komploculuk,

hain-milis çetecilik vb. yöntemlere bağlanan az-buçuk umut da devrimci kiş operasyonları sonucunda yerle bir edilerek sömürgecileri yeni baştan 'tedbir' arar hale getirmiştir.

Diğer yandan bu eylemlilik, Partimizin, Cephemizin ve Halk Ordumuzun gücünü ve ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı düzeyi de çok net bir şekilde ortaya koyabilecek niteliktedir. Gerillanın, Kürdistan gibi bir ülkenin kiş koşullarında böylesi bir hareketliliğe ulaşması, 1987'nin, ulusal kurtuluş mücadelemizde büyük bir atılım yılı olacağını şimdiden müjdelemektedir.

Bu özelliklerinden dolayı modern KUKM; tarihin derinliklerinden sürüp gelen ağır sorunlar temelinde acımasız bir boğuşmanın sürdüğü, güçler dengesinin giderek hassaslaştığı, öyle ki, küçük bir ağırlığın yerinden oynamasının bile büyük gürültülere, hatta altüst oluşlara yol açabileceği Ortadoğu bölgesinde bugün daha da önemli bir konum arz etmektedir.

NEWROZ'A ÇAĞRI

Halkımız ve onun öncü gücü '87 Newroz'unu büyük görevlerle yüklü, fakat her zamankinden daha yoğun bir hazırlık, coşku ve azimle karşılamaktadır. Böylesi bir coşku, azim ve görev bilinciyle bu yıl, Kürdistan dağlarının doruklarında, ovalarda, Ortadoğu'da ve Avrupa'nın birçok ülkesinde (yaklaşık yirmi yerde), "Newroz Birlik, İsyân ve Direniş Geceleri" adıyla kutlanacaktır.

Diğer halklarda olduğu gibi Kürdistan'da da her ulusal günlerin kutlanışında, günün anlam ve önemi üzerinde durulmakta, değerlendirilmeler yapılmakta ve bunlar bilince çıkarılmaya çalışılmaktadır. Geçmişte yapılan değerlendirmelerde, Newroz veya Nuroz (yeni gün)'ün ilk kutlanış tarihi ve halk dilinde efsaneleşen Demirci Kawa olayı, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ın 21 Mart '82'de faşist zindanlarda yakıncı ateş ile direnişin yenilmezliğini, direnişin zafer kazandığını ilan ederek düşmanı kahrettiği ve bütün bu direnişlere sahip çıkışın bir ifadesi olan ERNK'nin 21 Mart 1985'te ilan edildiği belirtilmiş, birçok yazıda bunlar genişçe değerlendirilmiştir. Elbette '87 Newroz'unu kutlarken bunların üzerinde tekrar durmak, günün anlam ve önemini daha derin bir şekilde bilince çıkarmak gerekecektir. Fakat sorun sadece bununla sınırlı kalırsa, bu eksik bir yaklaşım olacaktır.

Evet Newroz öz tanımıyla düşmana karşı direniştir, direnişin zafer kazanmasıdır. Yeni bir günün; kölelik zincirlerinin kırılışı özgür bir yaşamın başlangıcıdır. Demirci Kawa olayı bunun ilk adımıdır. Bütün düşman saldırılarına rağmen halkımız günümüze kadar bunu yaşatabildi. Ancak modern ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi Newroz'u gerçek anlamına, çağdaş bir öze kavuşturdu. Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN olayı ve ERNK'nin böyle bir günde ilan edilmesi, zafer için birliğin ve direnmenin şart olduğunu, birlik ve direnmenin ise mutlaka zafer yaratacağını kanıtladı. Fakat Newroz bununla da sınırlı kalmayacak, halkımız Newroz'u Bağımsız-Birleşik-Demokratik bir Kürdistan'da Ulusal Bayram olarak kutlamayı mutlaka başaracaktır.

Açık ki böylesi bir zaferi yaratmak için de fedakarlık, fedakarlık ve yine de fedakarlık gerekecektir. Bedelsiz en ufak bir şeyin alınmadığı bilinirken, sınırlı fedakarlıklarla zaferi yakınlaştırmak bir yana, daha da uzaklaştırılacaktır. Bu nedenle '87 Newroz'u bütün devrimci ve yurtseverler açısından güzel vatanımız Kürdistan'ın dağına, ovasına, suyuna, güneşine, insanına ve bütün olumlu değerlerine daha fazla sarılmamız, buna bağlılığı bir tutku haline getirmenin, kaybedilenleri tekrar kazanmak için hiçbir bedelden kaçınmamanın, bir nebe nefesimiz, bir damla kanımız kalana kadar zafer için yaşamamız ve savaşmamız adı olmalıdır. Şunu bilmek gerekir ki zaferin uzak veya yakın oluşunu -dışımızdaki olaylar etkilese bile- devrimcilerin ve yurtseverlerin devrime yaklaşımları belirler. Bu nedenle bütün devrimci ve yurtseverlerin '87 Newroz'unu yeni bir sürecin başlangıcı olarak ele almaları, mücadeleye ve devrime yaklaşım durumlarını değerlendirmeleri gerekiyor. Bu konuda tarihe karşı sorumlulukların yerine getirilmediği konusunda kendisini değerlendirip olumsuzluklarından, hata ve yetersizliklerinden arınması gereken sadece öncü güç değildir. Öncü bu konuda yapılması gerekenleri yapmış, aylarca sürdürülen tartışmaları kendisini yeni mücadeleye sürecine hazırlamıştır. Fakat, eğer dava sadece öncü saflarında yer alanların davası değil de bir halkın bağımsızlık ve özgürlük davası olarak kabul ediliyorsa, o zaman bütün bir halkın, özellikle de yurtsever duygularını canlı olanların davalarına nasıl yaklaştıkları konusunda kendilerini gözden geçirmeleri, devrimci mücadeleye sınırlı, eksik ve yanlış yaklaşımları mahkum ederek '87 Newroz'unu ulusal kurtuluşçu görevlere daha fazla sarılmamızın bir adımına dönüştürmeleri gerekiyor.

Artık dönem birleşmek, örgütlenmek ve bir halk olarak düşmana karşı savaşma dönemidir. Bunun için Avrupa'da bulunan 7'den 70'e bütün yurtsever Kürdistanlılar! ERNK'ye bağlı birliklerde yer alarak düşmana karşı mücadeleyi bu cepheden yükseltelim!

İşçiler! Bir taraftan çalışırken, diğer taraftan da aile, akraba ve yakınlarınıza ulusal kurtuluşçuluğu taşıyalım, çalıştığımız fabrikayı, gittiğimiz her alanı ulusal kurtuluş mücadelemizin propagandasının yapıldığı alanlara dönüştürelim, birçok insanın maddi ve manevi desteğini mücadeleye kanalize ederek işçi birliklerinin örgütlenmesinde aktif görev üstlenelim!

Kadınlar! Yüzyıllardır kollarımıza takılan kölelik zincirlerini parçalayarak, ERNK'ye bağlı kadın birlikleri saflarında yerlerimizi alalım! Mücadeleye her türlü maddi ve manevi desteğini sağlayarak cephemizi güçlendirelim! Çocuklarımızı ulusal kurtuluşçu eğitimle büyütelim!

Gençler! Dinamik yapımızla gençlik birlikleri saflarında yer alarak örgütlenelim! Avrupa'da geliştirilen yozluğa karşı mücadele ederek ulusal kurtuluşçu bir kişilik kazanalım ve davamıza sahip çıkalım!

Ülke dışında bulunan dindarlar! Düşmanın sistemli ve bilinçlice yönlendiği camileri, düşmanı teşhir eden ve ulusal kurtuluşçuluğu savunan alanlara dönüştürelim! Vatana ve toprağına sahip çıkmayalım dinine de sahip çıkamayacağını bilerek ronuna kadar davamızı savunalım! Bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayalım!

Kürdistanlı diğer bütün kesimler! Davamıza en aktif bir şekilde sahip çıkalım, gittiğimiz her yer mücadelemizin geliştiği alanlara çevirelim!

- Yaşasın Halkımız Birlik, İsyân ve Direnme Geleneği Newroz!
- Biji Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan-ERNK!

DÜZENLENECEK NEWROZ GECELERİ:

14 Şubat 1987-Basel (İsviçre) *14 Şubat 1987-Berlin (Almanya) *21 Şubat 1987-Stuttgart (Almanya) *22 Şubat 1987-Strasbourg (Fransa) *28 Şubat 1987-Kopenhag (Danimarka) *1 Mart 1987-Belçika *7 Mart 1987-Frankfurt (Almanya) *8 Mart 1987-Saarbrücken (Almanya) *14 Mart 1987... *21 Mart 1987-Hamburg (Almanya) *28 Mart 1987-Köln (Almanya) *29 Mart 1987-Duisburg (Almanya) *4 Nisan 1987-Paris (Fransa) *4 Nisan 1987-Bielefeld (Almanya) *11 Nisan 1987-Hannover (Almanya) *18 Nisan 1987-Den Haag (Hollanda) *18 Nisan 1987-Viyana (Avusturya) *25 Nisan 1987-Nürnberg (Almanya) *9 Mayıs 1987-Londra (İngiltere)

İsveç Komposu da Ters Tepti

KÜRDİSTAN HALKININ HAKLI MÜCADELESİNE DÜŞMANLIK BİR YERE VARDIRMAZ

1987 yılına girerken, içte ve dışta yaşanan gelişmeler ulusal kurtuluş mücadelemizin dünyanın birçok alanında bir kere daha yoğun bir şekilde konuşulup tartışılmasına neden oldu. Ortadoğu'da dengenin son derece hassaslaştığı bu dönemde Kürdistan'da gerçekleştirilen yoğun eylemlilik, ABD emperyalistlerinin bir numaralı kuklası ve bölge halklarının baş düşmanı konumuna gelmiş bulunan sömürgeci Türk burjuvazisinin köhnemiş rejimine vurulan darbeler, popüler önderlikli KUKM'nin bölgedeki önemini alabildiğine artırmıştır. Ve dikkatler önemli oranda Kürdistan'a yönelmiştir.

Öte yandan Avrupa'da ulusal kurtuluş mücadelemize karşı tezgahlanan İsveç komposunun, birinci yılını doldurmak üzere olduğu bugünlerde yeniden alevlendirildiği gözlemlendi. Palme cinayetini soruşturmakla görevli SÄPO yöneticisi Holmer'in hiçbir kanıt yokken ısrarla PKK adını öne sürmesi ve bir yıllık süre sonunda tam bir başarısızlığa uğraması görevden alınmasına neden oldu. Birçok Avrupa ülkesi TV, radyo, gazete vb. basın-yayın araçları da yeniden ulusal kurtuluş mücadelemiz ve öncü gücü PKK'den sıkça söz etmeye başladılar. Ne var ki, soruşturmayı yürüten savcı Zaimde de dahil olmak üzere artık hiç kimsesiz SÄPO ve Holmer'in bu asılsız iddialarına inanmıyordu. İddialar öylesine gülünçleşti ki, İsveç hükümeti ilerici kamuoyundan gelen baskılar karşısında Holmer'i görevden almak zorunda kaldı.

Halkımızın devrimci direniş mücadelesine karşı içte faşist rejimin başvurduğu tüm 'özel savaş' yöntemleri ve vahşi uygulamalara, dışta ise emperyalizmin CIA-MİT-SÄPO eliyle geliştirdiği komplolar ve provokasyonlara karşın varılan nokta apaçık ortadadır. Evet, birçok cepheden ve çok çeşitli maskeler altında yöneltilen tüm gizli-açık saldırılara rağmen bağımsızlık mücadelemiz engellenilebilir mi? Kürdistan'ın doruklarında tutuşturulan direniş alevi söndürülebilir mi? Yoksa aksine her geçen gün daha da gürleşti mi bu alev? Bu kutsal mücadelemizin karşısında yer alan güçlerin durumları nedir? Demokratik ve ilerici adına, insanlığın kabul edemeyeceği, çağdışı bir güc olan kemalist-faşist rejimin yanında yer alarak halkımızın kutsal mücadelesine düşmanlık besleyen anlayışların sahipleri ne kazandı, hangi noktaya vardılar? Gerek içte, gerek dışta yaşanan son gelişmeler de bir kere daha gösterdi ki, bu ve benzeri sorulara sözkonusu güçler açısından olumlu yanıtlar verebilmek hiç de mümkün değildir. PKK gibi güçlü bir öncüye sahip olan bağımsızlık mücadelemizin hiçbir engel tanımayacağı gün geçtikçe daha iyi anlaşılacaktır.

Bilindiği gibi Kürdistan'da PKK'nin doğuşuyla birlikte ortaya çıkan bağımsızlık hareketi daha ortaya çıktığı ilk dönemde bile, sömürgeci Türk burjuvazisiyle birlikte emperyalist-

lerin de irkilmelerine neden olmuştur. Politik mücadele alanına daha ilk adımını atarken ve henüz çok zayıf bir maddi güçken, üstelik sözde Kürdistan'ın kurtuluşu adına yola çıktıklarını iddia eden bir yığın şekilsiz grup ortallığı kaplanmışken PKK'nin böylesine dikkat çekmesi, birçok gücü tedirgin etmesi boşuna değildi elbet. Çünkü O, donanmış olduğu güçlü ideolojinin gereklerine uygun olarak Kürdistan Devriminin yolunu öylesine belirgin ve sağlıklı çizmişti ki, tüm gerici güçler ve emperyalizm için ne büyük bir 'tehlike' olduğu daha o günden görülebiliyordu.

Sömürgeci politikalar altında yıllar yılı imha edilemeyen, tarihten silinmeye çalışılan ve artık öldüğüne, bir daha dirilemeyeceğine kesin olarak kanaat getirilen bir halk ayaa kalkıyor, bağımsızlık talep ediyordu. Başlangıçta çok zayıf da görünse bu ayaa kalkış, bu ilk çıkış emperyalizme neler kaybettireceğini gösterebilecek nitelikteydi. O nedenle de emperyalistlerin bu çıkış karşısında kaygılanıp irkilmelerinin fazla anlaşılacak bir yanı yoktu. Oysa bugün gelinen aşamada durum ilk döneme oranla çok daha farklıdır. 1978'lerden günümüze kadar ulusal kurtuluş mücadelemiz, nice zorlukları göğüsleyerek, nice badirelerden geçerek gelişmiş, güçlenmiştir. Bu anlamda her geçen gün, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi başta olmak üzere gerici güçler ve emperyalizm açısından durum daha da vahim hale gelmiştir. Buna paralel olarak mücadelemize ve öncü gücümüze, başlangıçta daha çok dolaylı olarak yöneltilen saldırılar da giderek çeşitli emperyalist kuruluşlar eliyle doğrudan yöneltilmeye başlanmıştır. Fakat İveç ve Hamburg komplolarında somut olarak görüldüğü gibi bu tür yönelimler de beyhude çabalar olmaksızın öteye gidememiş, dahası sonuçta tertipleycilerini güç durumda bırakmıştır.

PKK şahsında Kürdistan halkının en kutsal hakkı olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine düşmanca tavır alan her güç, insanlık tarihinin en haklı en yoğun ve en zorlu mücadelelerinden biri olan modern KUKM tarihini iyi incelemelidir. Bunun yanında, başta sömürgeci TC olmak üzere karşıt güçlerin durumları da gözönüne getirilmelidir. Burada çok kısa ve ana hatlarıyla da olsa her iki cephe de 1978'lerden bu yana meydana gelen gelişmeleri hatırlatmak yararlı olacaktır.

Bağımsızlık mücadelemiz daha düşüncü aşamasındayken bile sömürgeci Türk devleti tarafından nasıl boğulmak istendiği ve bu amaçla her tür özel savaş yöntemlerini de içeren kural tanımaz bir savaşın nasıl dayatıldığı bilinmektedir. Fakat sağdan ve 'sol'dan birçok desteği de yanına alıp bağımsızlık mücadelemizi imha etmeye çalışan sömürgeci Türk devletinin kendisi biçimden biçime girmiş ve bugün çöküşün eşğine gelmiş bulunmaktadır. Hatırlanacak olursa, PKK'nin mücadele alanına çıkışıyla

birlikte kitleselleşmesi çok çabuk olmuş ve sömürgeci Türk burjuvazisi Ecevit ve Demirel hükümetleriyle bu gelişmeyi göğüsleyemeyeceğini erkenden anlamıştı. Bundan sonra yaşanan gelişmeler biliniyor: Maraş katliamı tertiplenerek sıkıyönetimin ilan edilmesi; 12 Eylül 1980'de faşist cuntanın işbaşına getirilişi, bu barbarlar eliyle girişilen vahşi katliamlar ve işkenceler; ardından "sivil yönetime ve demokrasiye geçiş" aldatmacaları; 1982 Anayasası, cuntanın birer kuklası durumundaki siyasal partiler, göstermelik seçimler ve Özal'lı ANAP'ın iktidara getirilmesi... Tüm bunlar kemalist-faşist rejimin KUKM karşısında kısa denilebilecek bir sürede geçirdiği aşamalardan bazıları olmuştur. Çok geçmeden Evren-Özal yönetimimin de çıkmaza girmesi üzerine yeni alternatif arayışları gündeme gelmiştir. Fakat alternatif olarak ortaya çıkanlar SHP, DSP, DYP vb.'leri devrimci direniş mücadelemizin gelişimi karşısında daha uygulamaya bile konulmadan geçersiz kılınmıştır.

Düşman cepheye yaşanan gerçeklik bu iken, devrim cephesinde sürekli bir gelişme kaydedilmiştir. Her türlü zorluğa ve olanaksızlığa rağmen KUKM'ni bugünkü düzeye ulaştıran öncü güç PKK, ortaya çıkışından bu yana sürekli ve sağlıklı bir gelişme rotası izlemiştir. İşte 1978 Kasım'ında Partinin kuruluşuyla birlikte kısa sürede kitleselleşmesi, yoğun faşist saldırılar ortamında düzenli geri çekilme ve toparlanma; 1981'de I. Konferans, 1982'de II. Kongre ve ülkeye giriş karan, zindan direnişleri, ardından ülkeye girişin gerçekleştirilmesi; 15 Ağustos Atılımı, HRK ve ERNK'nin ilanları; 1986 pratiği, silahlı direnişin sürekliliği ve kökleşmesi; Ekim-1986 III. Kongre, HRK'den ARGK'ye ve gerilla aşamasına geçiş, 1987 kış eylemliliği devrim cephesindeki gelişme ve büyümenin açık-seçik göstergeleridir.

Kürdistan'da bugün kıyasıyla yaşanan iki güçten biri olan sömürgeci Türk devleti çöküşe giderken, karşı tarafta yer alan PKK önderliğindeki KUKM zafere gitmektedir. Artık kolaylıkla görülebilen bu gerçekliğin tüm gerici güçler ve genelde emperyalist sistem açısından büyük bir kayıp olacağı açıktır. Ve aynı zamanda bu soylu mücadele ilerici insanlık için de önemli kazanç olacaktır. Emperyalizmin, başlangıçtan beri sömürgeci-faşist Türk devletine her türlü desteği sunarak, hatta gerektiğinde uluslararası komplolar tertiplemede doğrudan yer alarak kendi çıkarı ve mantığı açısından gerekli olanı yapmaktadır. Kürdistan halkı, dünya ilerici insanlığından gerekli desteği henüz alamıyor da olsa, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da her türlü saldırıya göğüs gereker kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini nihai zafere dek sürdürmeye kararlıdır. Gücünü davasının haklılığından alan bu halkın mücadelesine düşmanlık besleyerek

faşist Türk devletinin yanında tavır alan güçler bu gerçekliği iyi kavramalı ve Hamburg İçişleri Senatörlüğü, İsveç hükümeti, SÄPO ve Holmer'in hazin durumlarını gözönünde bulundurmamalıdır.

Hamburg komposunu tezgahlayanlar hakkettikleri yanı sıra ki, seçimlerde bizzat Alman halkından aldılarsa, İsveç devleti ve SÄPO yetkilileri de aynı şekilde İsveç ilerici kamuoyundan gereken yanıtı almış bulunmaktadır. Palme suikastıyla ne amaçlandığı artık herkesçe iyi biliniyor. İsveç'te yayınlanan Exspressen gazetesi 19 Aralık 1986 tarihli sayısında şunları yazıyor: "İsveç devleti PKK önderliğinde gelişen KUKM'ni ezme istiyordu. Bunun için 1983'te Kürt teslimiyetçi grup ve hareketlerini birleştirip savaş açtılar." Fakat "demokratlığını" ve "ilericiliğini" bir an unutarak faşist Türk devletinin yanında yer alıp Kürt halkının bağımsızlık mücadelesine "savaş açan" İsveç devletinin içine düştüğü durum bugün ortadadır.

İsveç'te yaşanan son olayları hatırlayalım; Palme'nin öldürülüşünün üzerinden tam bir yıl geçmesine rağmen olayı soruşturmakla görevli Stockholm emniyet müdürü H. Holmer'in PKK'ye yönelik asılsız iddiaları öylesine gülünçleşti ki, artık sadece Holmer'in kendisinin değil, İsveç devletinin de önemli oranda teşhir olması yetti ve dünya ilerici kamuoyu "demokratik İsveç"i tartıştı. Bir yıl boyunca faşist Türk devletinin askeri ve polisine taş çıkartarcasına Kürdistanlı insanlara yönelik baskınlar düzenleyen İsveç polisi hiçbir kanıt elde edemeyince, Holmer'in son güne kadar hala %95 "PKK ihtimali"ni sayıklamasına savcılar da katlanamaz oldu ve aralarında uzlaşmazlık giderek büyüdü. Savcılar bir yana, Holmer'e birlikte soruşturmada görevli bazı polisler bile bu iddialara inanmadıklarını açıkladılar. 13 Ocak 1987 tarihli Aftonbladet adlı İsveç gazetesindeki şu bir-iki kısa belirleme bile bu durumu açıklıkla gösteriyor: "On aylık yoğun araştırmasına rağmen polis bir tek Kürdül bile tutuklayabilecek belirleyici delil elde edemedi... Ancak diğerleri Hans Holmer'in iddialarına inanmıyor. Çoğu polis savcılarla hemfikir."

Yalnız İsveç basınında değil, birçok Avrupa ülkesinin de basın-yayın organlarında buna benzer açıklama ve görüşler dile getirildi. Bunun üzerine durumunu kurtarmak isteyen İsveç hükümeti, uzlaşmaya varmaları için savcı ile polise 24 saat süre tanıdığını açıkladı. Daha sonra da olağanüstü toplantıdan İsveç bakanlar kurulu Holmer ve savcı Zaim'e görevden alınarak, olayın en üst düzeyde araştırılacağı belirtildi.

Fakat dünya ilerici kamuoyu nezdinde o kadar teşhir oldu ki, tüm bu yapılanlar İsveç devletini düştüğü tüm durumdan kurtarmaya yetmedi. Tüm

Osmanlı imparatorluğunun son dönemlerinden başlayarak, Türk egemenliğindeki esaret altında bulunan halklar, özgürlük ve bağımsızlık savaşlarını başlattılar... Bu savaşın giderek güç ve etkinlik sağladı. Buna koşut olarak Türk milliyetçiliği de belirginlik kazanıp örgütlenme yoluna girdi. Osmanlılık ve hilafetçilik esaret altındaki ulusları tutmaya yetmedi. Yıllar, yüzyıllarca geniş bir imparatorluk üzerinde çeşitli halkları kendisine boyun eğdirerek köleleştirilmiş bulunan Osmanlı hanedanlığı, egemenliğini güç kullanarak sürdürürken, buna koşut olarak da "Osmanlılık" ismi altında Osmanlı imparatorluğunun birçok ulustan oluşan ve milliyet esasına dayanmayan bir birlik olduğu görünümünü vermeye çalışıyordu. İmparatorluğun geniş kesimini oluşturan Müslüman halkların bağımlılığını pekiştirmek için de özellikle hilafetçilik kullanıldı...

Ancak 19. yüzyılda tüm dünyada esmeye başlayan özgürleşme ve bağımsızlaşma rüzgarları Osmanlı esaretindeki ülkeler üzerinde de esmeye başlayınca, Osmanlı devletinin egemen gücü Türkler de karşı olarak Türk milliyetçiliğini bayrak edinmeye başladılar...

Yıllar yılı Arabistan'da, Kürdistan'da, Yunanistan, Arnavutluk, Romanya, Sırbistan ve Bulgaristan'da ulusal kurtuluşçulara karşı Osmanlılar kanlı bastırma hareketlerine giriştiler... Yüzyıllarca süren İslamlaşırma ve Türkleştirme çabaları sonuç veremeyince ulusal kurtuluş hareketleri ve ulusal hak ve özgürlük istemleri ateşle susturulmaya çalışıldı...

Osmanlı imparatorluğunu yeniden eski güç ve etkinliğine kavuşturma istemleri sonuç veremeyince, bu kez var olanın korunması ve esaret altındaki halkların kırımlarla susturulması yöntemlerine daha da hız verildi. Binlerce Yunan, Bulgar, Sırp, Kürt ve Arap ile diğer halklardan insanın öldürülmesine karşın, Osmanlıların çabaları sonuç veremeyince devleti kurtarma amacıyla İttihat ve Terakki paşaları saldırya geçtiler...

İttihatçılar Osmanlı egemenliğindeki toprakların ellerinin altında bulundurma istemlerinin yanısıra, daha başka toprakların da Osmanlı imparatorluğuna katılması için hazırlıklara giriştiler... İyiden iyiyi Türk ırkı, millitarist ve yayılmacı eğilimler kendini baş gösterdi. Bugün bile Türk milliyetçileri Osmanlıların "Tebaasına" iyi davrandığı ve Türklerin dışındaki ulusların ulusal özelliklerine dokunmadığı, asimile politikası uygulamadığı savına yer veriyorlar. Oysa Orta Asya'dan belli sayıda gelen işgalci, barbar ve kandökücü Selçuklu ve Osmalıların nasıl oluyor da milyonlara ulaştığını belirt-

Daha Güçlü, Daha Coşkulu, Daha Savaşkan!..

İhsan AKSOY

mek istemiyorlar. Türk nüfusunun artması doğrudan doğruya diğer halkların İslamlaşırma ve Türkleştirme yöntemleri sonucu olmuştur. Bunun yanısıra Osmanlılar da kendilerinden sonrakiler gibi halkların özgürlüklerini zor ve baskıyla, katliam ve kıyımlarla gasp etmişlerdir. Bundan başkasını düşünmek zaten olanaklı da değildir... Ancak tüm baskıları, zulümleri, kıyımları ve katliamları ulusların özgürlük arzularını yenmeye, savaşlarını durdurmaya yetmeyince, bu despot, hegemonyacı yönetimin yıkılışını engellemek üzere İttihatçılar örgütlenip iktidara geldiler.

İttihatçılar iktidara gelmeden diğer halkları aldatıp, bağımsızlık savaşlarını savsaklamak için önce "Osmanlılık" kavramını kullandılar. Ancak bu kavramın halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı konusunda Türk milliyetçiliğinin ve egemenlik isteminin bir kılıfı olduğu açıkça ortada olduğundan Osmanlı esareti altındaki halkların savaşını durmadığı gibi giderek güç, etkinlik ve yaygınlık kazandı.

Balkan halkları birbiri ardınca bağımsızlıklarına kavuştular. Arabistan ve Yemen, Osmanlı işgalcilerine mezar oldu...

Bu kez ırkçı, şoven, yayılmacı İttihatçılar, Ermenistan ve Kürdistan'a yöneldi. Ermeniler katledildikten sonra savaş bahanesiyle Kürtler kitleler halinde iskana tabi tutuldu. İttihatçı paşalar hiçbir sınır tanımadan Turancı hülyalarını gerçekleştirme için milyonlarca insanın kanını aktırdılar. Ama ulusal kurtuluş hareketlerinin başarısını engelleyemediler. Çarlık Rusya'ya karşı aldıkları yeniliden sonra iyice etten ve tırnaktan düşerek arkalarında masum milyonların kan, acı ve gözyaşlarını bırakarak çekip gittiler...

Onların takipçileri Kemalciler kalkanı kurtarmak için harekete geçti. O gün Kürt ulusal kurtuluşunun yeterli örgütülük, birlik ve güçten yoksun olması Kemalcilerin Kürdistan'da egemenlik kurmasına olanak sağladı. Buna birçok Kürt feodal beyinin ve dinsel etkinlik sahibi unsurların da katkı ve desteği oldu.

M. Kemal'in uluslara bakış açısı elbetteki İttihatçılardan farklı değildi. Zaten gerek kendi ve gerekse kadrosu İttihat ve Terakkinin üye ve ikinci dereceden yöneticileriydi. Bir farkla ki bunlar daha deneyimli, daha iki yüzlü ve koşulları daha iyi değerlendiren unsurlardı...

Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte Kürtler üzerinde otoritenin pekiştirilmesi yoluna gidildi. Çeşitli bahanelerle iskanlara devam edildi. ırkçı, şoven propagandalar hızlandırıldı.

Türk ırkçıları Ermeni sorununu kendilerine layık olan bir biçimde bir çözüme ulaştırmışlardı. Kala kala en

büyük tehlike olarak Kürtler kalıyordu. Bu konuda daha ilk adımda ikili bir çalışmaya girildi. Birincisi Kürtleri Türk olduklarına inandırarak asimile etmek ve bunun için koşullar hazırlamak, ikincisi gerektiğinde zor ve baskı kullanmak...

Türk "Kurtuluş" savaşının paşalarının "Şark Kuvvetleri Komutanı" Kazım Karabekir, "İstiklal Harbimiz" isimli yapıtında, Kürt sorununun çözümü için şu önerilerde bulunduğunu yazıyor: "Altı yaşından küçük çocukların (Kürt) alınarak kurulacak bölgesel okullarda yatılı olarak eğitime tabi tutulup Türkleştirilmesi, Zariyet müfrezeleri kurularak erişkin yaşta Kürtlerin kendi ülkelerinden uzak Türk kentlerinde sürekli çalıştırılmaları, etkin Kürt ağa, bey ve dinsel şeflerinin birbirlerinden uzak yerlere iskani, iyi propaganda yapabilecek hukuk ve İlahiyet fakültesi mezunu unsurların Kürtler arasında dolaşarak, onların Türk olduklarına inan-dırıcı propagandalar yapması..." Şeyh Sait hareketinden sonra, aynı Kazım Karabekir, kendisinin önerilerine zamanında uyulsaydı bu durumun olmayacağını belirterek hayıflanıyor.

Kemal ve kadrosu, Kürt ayaklanması üzerine bu işin unutulacak, vazgeçilecek bir şey olmadığını yeniden fark ederek kanlı saldırılara geçtiler... Ermeni katliamlarının benzerleri Kürdistan'da yinelenirken, iskanlar, ırkçı baskılar, şoven ve eritmeci yöntemler sürüp gitti...

Kemal'den sonra da durum değişmedi. Bir yandan asimile yöntemleri daha da yoğunlaştırılırken, diğer taraftan amansız bir takip, gözleme, korkutma ve yıldırma sürüp geldi... Türk devletinin ırkçı, şoven yapısı değişmedi ve "Kürt Tebaası"na karşı aynı katlika tavırlar sürdü...

İnönü'den sonraki dönemde de bu durum ağırlığını korudu. Türk devletinin ideolojik yapısı aynıydı. Sadece ekonomide ve biçimde birtakım değişmeler oluyordu.

Buna koşut olarak Kürdistan'da da durumlar değişti. Kürt ağa, bey ve dinsel kurum şefleri Türk hükümetiyle uzlaşış kaynaşmaya başladılar. Buna karşın DP yönetimi, Kürt korkusunu her zaman saklı tutuyordu. Bunun için de hiçbir somut nedene, ciddi bir gerekçeye dayanmadan iktidarının son dönemlerinde 49 Kürt aydınını tutuklatıp idamla yargılamaya başladı... Onlardan sonraki askeri yönetim ve daha sonra gelen sivil yönetimlerin de en büyük korkuluları olarak Kürt sorunu vardı. 27 Mayısçıları özgürlükçü bir anayasa getirdiklerini söylerlerken bir-biri ardınca yapıkları toplantılarda Kürt tehlikesini göstermiş ve Kürt aydınları, yurtseverleri izlenmeye ve kovuşturulmaya başlanmıştı. 1963,

1967 yılındaki Kürt tutuklamaları bunu somutlaştırır örneklerdir...

Talat Aydemir, Fethi Gürcan ve arkadaşları hükümeti devirme girişimlerinin nedeni olarak mahkemelerde Kürt tehlikesinin olduğunu ve var olan yönetimin buna karşı önlemler almadığını gösterdiler...

AP döneminde Kürtlere soluk aldırtmamak için her türlü çabalara girişildi. 12 Mart 1970 Ordu muhtarasının gerekçelerinden biri ve en önemlisi yine "Bölücülüktü..."

Sonraki iktidarlar döneminde de Kürt tehlikesi hep gündemde kaldı. "Milli Güvenlik Konseyi"nin her toplantısında Kürt sorunu gündemde kaldı. Kürtlere karşı saldırılarla birlikte ve buna koşut olarak elbette Türk ilerici, devrimci, demokrat gelişimi de baskıyla karşılaşıyordu. İrkçı, şoven, eritmeci Türk burjuva yönetiminden, emperyalizmin karakolluk görevini yüklenmiş iktidarlardan -elbetteki hangi kökenden olursa olsun-, ilericiilere, devrimci ve demokratlara karşı baskıdan başka bir şey beklemek olanaklı değildir. Ne var ki onların baskıların her dönemdeki gerekçe ve dayanağı "Kürt Tehlikesi" ve yeni ismiyle, "Dış mihraklarca kuşurulan bölücülüktür." Bunun için de 1970 Askeri müdahalesinde "anarşi", "yıkıcılık", "bölücülük" yine birlikte asıl gerekçe olarak gösterildi... Aldıkları tüm önlemler, çıkardıkları tüm yasalar, işkenceler, baskılar, güç gösterileri, korkutmalar, gözdağı vermeler, "bir avuç eşkiyayı yok ettik, bitirdik" savları bugüne kadar sonuç vermemiş ve "bölücülük" yine Türk burjuvazisinin, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin önündeki en büyük tehlike olarak durmaya devam etmiştir.

En liberalinden sosyal-demokratına, faşistine kadar hepsinin birbiriyle yarıştığı "Atatürkçülük" Kürt sorununa karşı en etkili bir silah gibi ortaya konmuştur.

Bugün demokrasi havariliğini yapanlar, Kürt sorununa diğerleri gibi bir "öcü" gibi bakmaktan kendisini alamıyor. Demokrasi havarileri Kürt halkını onun ulusal demokratik haklarını inkar ederek kendince bir ne idüğü belirsiz demokrasi istiyor...

Bunun üstesinden gelmenin, Türkiye'de gerçek demokratik bir ortamın yaratılmasının, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığına kavuşmasının yolu elbetteki bu demokrasi aldatmacalarıyla oyalanmak değildir ve olamaz da. Özgür ve eşit yarıları yaratmak, Türk devletinin ırkçı, şoven yapısını kökünden sarsıp çöktürmek için tüm ilericilerin, yurtsever, devrimci ve demokratların, daha güçlü, daha savaşkan, daha coşkulu olarak kavga-yı geliştirmek ve yeni aşamalara ulaştırmak görevleri daha da dayatıyor...

Yazışma Adresi:	Ödeme Adresi:	Danimarka	8.- dkr.	Norveç	6.- nkr.
Berxwedan	BfG.- Bonn	Avusturya	18.- s.	Fransa	6.- ff.
c/o Feyka-Kürdistan	Konto Nr: 1205242100	İngiltere	0.80 £.	İsviçre	2.50 sfr.
Kaiser Str. 151	BLZ: 38010111	Hollanda	3.- hfl.	İsveç	6.- skr.
		Belçika	60.- bfr.	Avustralya	3.- \$

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Sesi Berxwedan'a

Ben 12 yıldır İsviçre'nin St... şehrinde, emeğini pazarlayarak geçiren bir işçiyim. Kendim aslen SÜRYANİ'yim ve Kürdistan'ın M... şehrindeyim.

Avrupa'da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle tanıştım. 1984 yılında KUKM ve öncü gücü PKK ile tanışmam da -ilginçtir ama- ERNK sempatisini olan, aslen kendisi ÇERKEZ azınlığa mensup bir yurtsever önemli derecede rol oynamıştı. Size bu kısa mektubumda, yükselen KUKM karşısında faşist Türk sömürgeciliğinin, emperyalizmin ve uşaklarının uygulaya geldikleri "Özel Savaş" uygulamasının bir kesitinden kısaca söz etmek istiyorum. Evet, emperyalizm ve faşist-Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki çeşitli azınlıklardan biri olan SÜRYANİLER üzerinde ortaklaşa oynamaya çalıştıkları oyunlardan bahsetmek istiyorum.

Bilindiği gibi Kürdistan toprakları üzerinde, köle bir halk olarak boyunduruk altında tutulmak istenen Kürt halkının yanısıra, Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıklar (Araplar, Süryaniler, Azeriler vb.) ve Kürt olup farklı dinden olan (Yezidiler vd.) de bu işken cenderesi altında yaşamak zorunda bırakılmışlardır...

Osmanlılar döneminden beri, Kürdistan'daki sömürgecilerin, ne kadar geniş uygulama ve politikalarla kendi varlıklarını ayakta tutmaya çalıştıkları bilinmektedir. Kürdistan'da bir yandan geçmişten beri her türlü mezhepsel, aşiretsel, bölgesel vb. suni çelişkileri kullanarak kardeş kardeş kurdırmayı başaran vahşi sömürgecilik, diğer yandan da çeşitli maskeleri surata geçirerek, Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıklara karşı Kürtleri bir masa olarak kullanmaya çalışmıştır. Nitekim tarihte ilk büyük soykırım olan ERMENİ soykırımında bizzat bunu nispi oranda başarmıştır da.

Yine geçmiş tarih göstermiştir ki, sömürgeciler aynı zamanda Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıklardan da zaman zaman birbirlerine kurdırmayı denemişlerdir. Sömürgecilerin bu sinsi politikalarını uygulamaya geçirmeye çalışılmalarda, Kürt halkının geri toplumsal yapısı, diğer azınlıklardan dinsel, mezhepsel ayrımları vb.'nin yanısıra, Kürt egemen sınıflarının işbirlikçi, uşak karakterleri, barbar sömürgecilik için oldukça elverişli bir zemim oluşturmuştur. Böylelikle sömürgeciler Kürdistan'da yaşayan suni çelişkileri sürekli derinleştirmeye çelişkileri canlı tutmaya çalışmışlar ve halkları birbirine binbir sinsi metotla kurdırmayı temel politikaları haline getirmişlerdir.

Osmanlıların işgalci-barbar karakterlerini de devralan Kemalist burjuvazi, bu uygulamaları giderek emperyalizmin dünya çapında uyguladığı emperyalist metotlarla bütünleştirip, yetkinleştirerek binbir kılıf altında uygulamaya devam etmiştir. Bilindiği gibi, 1920-1940 yılları arasında Kürdistan'da boyveren isyanlar karşısında, Türk sömürgeciliğinin ayakta kalabilmesinin yegane nedenlerinden biride, o meşhur "Kürdü Kürde kurdırma" politikası olmuştur. Türk sömürgeci-

liği bu iğrenç politikasını hayata geçirirken, her türlü oyuna başvurmadan geri durmamıştır. Barbar sömürgeciliğinin biz Süryaniler üzerinde uygulaya geldiği oyunlara kısaca göz atığımızda bunu açıkça görebilmek mümkündür.

Yüzyıllardır Kürt halkıyla içiçe yaşayan SÜRYANİLER, Hıristiyan dinine mensupturlar. İşte bu din çelişkisini ustaca kullanan Türk sömürgecileri, bir yandan şeyh, molla, dede vb. vasıtasıyla bilinciz halkı kıskırtıp üzerimize saldırtırken, diğer yandan da "timsah gözyaşları" dökmüş ve bu olanları bahane ederek mazlum Kürt halkına karşı her defasında yeniden yoğun katliamlara girişmiştir. Türk sömürgecileri, Kürdistan'daki işbirlikçi-uşak ağalar ve feodaller ile gizli anlaşmalar yapmış, sindirip göçe zorlayacakları Süryanilerin tüm topraklarını bu uşaklara vermeye vaadederek, imha ve asimilasyon politikasını uygulamıştır. Diğer yandan da sözde birtakım "antlaşmalar" imzalayarak azınlıklara ne kadar "sahip çıktığını" göstermeye çalışmıştır... Böylece Türk sömürgeciliği her zaman bir taşla 2-3 değil, 4 kuştan fazlasını vurmaya hedeflemiştir: Birincisi, Kürt halkı ile Kürdistan'da yaşayan azınlıklar arasında düşmanlığı körükleyip, birliği parçalamaya; ikincisi, imha ve asimilasyon politikasını hayata geçirmek için, azınlıkları ve Kürt halkını göçe zorlamaya, eritme imha... üçüncüsü Türk halkına karşı yeni katliamlara girişmek için zemin yaratma ve dördüncüsü sahte birtakım "antlaşmalarla" kendi gerçek yüzünün yanısıra, emperyalist efendilerinin de gerçek yüzünü gizlemeye çalışma vb. olarak sayılabilir...

Dün olduğu gibi, bugün de emperyalizm ve Türk sömürgeciliği bu sinsi politikalarını ortaklaşa uygulamaya çalışmaktadırlar. Bir yandan Türk sömürgeciliği azınlıklara Avrupa'ya, Amerika'ya göç ettirirken, orada sözde kendilerine "kucak açan" emperyalist devletler "entegrasyon" (uyum) adı altında, planın ikinci kısmını, yani asimile etme, eritme, yok etme planını uygulamaktadırlar. Burada hemen sunu belirtmek gerekir. Emperyalist devletlerin -özellikle belirli azınlıklara-sunduğu nispi "nimmetler" (oturma-çalışma izni, ev, iş vb.) niçin sunulmakta? Acaba bu emperyalist devletler ezilen halkların ve azınlıkların gerçekten dostları mıdır?

Emperyalizmin karakterine baktığımızda bu soruların cevaplarını rahatlıkla şöyle vermek mümkün: Türk sömürgeciliği ve emperyalizm hiçbir zaman ezilen halkların ve azınlıkların dostu olmamışlardır, olamazlar da... Örneğin: Sözde bugün azınlıklara "bağna basan" emperyalist devletler, dün Ermeni soykırımının planlanmasında bizzat rol almadılar mı? Sömürgeci TC bu soykırımı uygularken kendileri ne yaptılar? Madem ki ezilen halkların "dostudurlar", niçin bizzat kendileri katliam yapıyorlar? Eger biz azınlıkları "seviyorlarsa", niçin kendi

- Emperyalizmin ve Türk Sömürgeciliğinin Tüm "Özel Savaş" Uygulamaları Boşa Çıkacak!
- Kürdistan Halkıyla Beraber, ERNK Saflarında Birleşen ve Direnen Tüm Ezilenler Kazanacaktır!

OKUYUCUYA

1987 yılına girerken Berxwedan'da bazı değişiklikler ve yeni düzenlemeler yapmayı gerekli ve uygun gördük. Her şeyden önce, Berxwedan'ı şimdiye kadar olan dergi görünümünden çıkartıp bir gazete görünümüne getiriyor, buna göre daha etkin bir haber organı olarak yayınlamaya amaçlıyoruz. Ulusal Kurtuluş Hareketimizin ve mücadelemizin daha ayrıntılı ve etkin bir haber organına ihtiyaç duyması, mücadelenin gelişiminin bunu bir zorunluluk olarak dayatması, Berxwedan'da böyle bir değişikliği gerekli kıldı. Buna uygun olarak bu sayıdan itibaren editörleri büyütüyor ve bazı düzenlemeler yapmayı ve bunu giderek daha da geliştirmeyi esas alıyoruz.

Gazeteniz Berxwedan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ve mücadelesinin aktif bir sesi olma görevini, şimdiye kadar olduğu gibi, bu değişikliklerle birlikte daha da etkin olarak yerine getirmeye çalışacaktır. Halk gerçekliğimizin, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve gerçek yurtseverlik ölçütlerinin yansıtılmasını esas alacak, Kürdistan'daki mücadele haberlerini ayrıntılı olarak verme; önemli dünya haberlerini okuyucuya yansıtma, politika, savaş, kültür, tarih

topraklarımızdan koparılmalara göz yummaktadırlar? Eger bizim kültürümüze saygı duyduklarını iddia ediyorlarsa, niçin bizleri adım adım asimile ederek, kendi benliğimizden uzaklaştırıyorlar? vb. vb.

Bugün Kürdistan'da yükselen KUKM'ne destek veren, kendi kurtuluşlarını ERNK saflarında birleşmekte gören bizleri, emperyalizmin her alanda çeşitli biçimlerde -açık veya gizli- tehdit etmesi, gözdağı vermesi vb. uygulamalar da açıkça göstermektedir ki, Avrupa'da bizlere dayatılan yaşam gerçek bir yaşam değil; Türk sömürgeciliği ve emperyalizm de bizlerin gerçek dostları değildirler...

Şunu çok iyi anlıyorum ki; bugün her türlü din, mezhep, aşiret, bölge, yöre, hatta aile vb. suni çelişkilerin yumuğu olan Kürdistan'da, birliğin, beraberliğin, bağımsızlığın ve eşitliğin sembolü olarak doğup büyüyen PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bizim tek kurtuluş yolumuzdur. Daha doğusunda HAKİ KARER gibi büyük bir enternasyonalist kahramanın komutasında, ilerleyen bu yurtseverlik ve enternasyonalizm pınarı, 11 yigidin Filistin'de döktükleri soylu kanla bir ırmağa dönüşmüş, yine Kemal PİR, Hilmi AYDAR, Ebubekir AYYILDIZ vb. gibi çeşitli azınlık ve milliyetlerden şehitlerin değerli kanlarıyla bu ırmak giderek coşmuş, emperyalizmi ve Türk sömürgeciliğini tehdit eden bir derya olmuştur.

PKK, III. Kongresi'yle beraber, artık PKK sadece Kürt halkının ve diğer azınlıkların kurtuluş umudu değil, aynı zamanda tüm Ortadoğu halklarının kurtuluş umudu olduğunu

vb. konularda okuyucuyu bilincendirme çabalarını sürdürmektedir. Türkçe ve Kürtçe dillerinde yayınlanan bir organ olarak, bundan sonra Kürtçe bölümünü daha çok geliştirmeye ve daha sık yayınlarını düzeye ulaştırılmaya çalışacaktır. Bu değişikliklerle okuyucuların daha çok katılımına, daha çok haber, makale, değerlendirme vb. yazılarına ihtiyaç duyacak, okuyucularının kolektif bir organı olma geleneğini devam ettirecektir.

Bir başka değişiklik olarak, bu sayıdan itibaren fiyatında biraz artış yapılmaktadır. Bir mücadele organı olarak Berxwedan'ın fiyatında böyle bir artışa gidilmesinin başka tür yayınlarla karşılanmayacağı, okuyucuları tarafından hoşgörü ile ve bir gereklilik olarak karşılanacağı, her şeyi ile şiddetle süren kutsal bir mücadeleye tabii olan böyle bir organ için verilen paranın doğrudan mücadeleye yapılmış bir katkı olduğu bilincinin tüm okuyucuları tarafından sürekli canlı tutulacağı ve bu durumun kesin bir gereklilik olarak görüleceği şimdiden inancımızdır.

Bu inancımızın tüm okuyucular tarafından paylaşılacağı umuduyla, okuyucuları Berxwedan yayınına daha etkin katılıma çağırır, başarılı mücadeleler dolu yaşam dileriz.

BERXWEDAN

ispatlamıştır. Yüzerce şehidin kanıyla biçimlenen ERNK artık tüm Ortadoğu halklarının direniş cephesi olmaktadır...

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin sesi olan Berxwedan aracılığıyla, Süryani azınlığa mensup bir ERNK'li olarak, başta tüm Süryani kardeşlerim olmak üzere, tüm azınlık ve halklara şöyle seslenmek istiyorum: Emperyalizm ve Türk sömürgeciliği, bizleri kölece bir yaşam içinde tutmak için bizi birbirimize kırdırtmaya dün çalıştı, bugün de sinsi metotlarla bizleri KUKM karşısına dikmeye çalışmaktadır. Unutmayalım ki, bizleri "birinci vatanımızdan" binlerce kilometre öteerde, gurbette yaşamak zorunda bırakan gerçek suçlu TC ve emperyalizmdir. PKK-ERNK ise, faşizmin pis çizimleri altındaki topraklarımızı kaş kaş düşmandan temizliyor. Geçmiş suçların hesabını soruyor... Öyleyse, eğer daglanımızda açan çiçeklerin hoş kokusunu yeniden duymak, topraklarımızda, özuyumuzda tüm halklarla kardeşçe, özgürce yaşamak istiyorsak ERNK saflarında birleşelim. Avrupa metropollerinde fosilleşmek, eriyip yok olmak istemiyorsak, kendi türkülerimizi özgürce söylemek, oyunlarımızı coşkuyla oynamak, kültürümüzü, dilimizi serbestçe geliştirmek istiyorsak ERNK birliklerinde örgütelnelim. ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu)'yi destekleyelim. Yani insanca bir yaşam, özgür bir gelecek isteyen herkesi ERNK silahına sıkıca sarılmaya çağırıyoruz. Çünkü gerçek kurtuluş BİRLEŞMEK-DİRENMEK ve SAVAŞMAK'tan geçer; ERNK ise BİRLİĞİN-SAVAŞMANIN ve DİRENMENİN kendisidir.

İsviçre'den bir ERNK taraftarı

İran sınırına 80 km olan Van'dayız. Türkler Türkiye diyorlar, buradaki insanlar ise Kürdistan diyorlar. Böyle söylemenin cezası idam olsa da. Pazar-daki adam, çoğu gibi, bütün gün çayevlerinin birinde kalyordu. Başkalarıyla birlikte oturup yavaş ve sessiz geçen zamanı izleyebiliyordu. Biraz sohbet edip geçen tanıdıkları selamlıyordu. Bir yabancı geçiyor mu, hemen bir bardak çaya davet ediliyordu. Kendisine Kürt demenin cezası ölüm olmasına rağmen, Kürt halkının tabii olduğu baskıyı arzuya anlatıyordu ve işsiz birinin anlatmak için bir hayli zamanı vardı, şehirdeki mevcut %50-70 işsizlerden biriydi.

KÜRTLER ÜLKESİZ BİR HALK

Türkiye bölümündeki Kürdistan, toplam Kürdistan'ın yalnızca -ama en büyük- bir bölümü. Burada 13 milyon -toplam 25 milyon- Kürt yaşıyor. Diğerleri İran, Irak'ta ve birkaç yüz-bini Sovyetler'de ve Suriye'de yaşıyor.

Kürdistan hiçbir zaman ülke olarak var olmadı. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Osmanlı imparatorluğu ve Persler tarafından bölünmüştür. Buna rağmen Kürt kişiliği ve kültürü çok güçlü. Bunlar folklor, kültür ve dil aracılığıyla ifade ediliyor. Türk hükümeti başta olmak üzere, tüm hükümetlerin yıllarca kültürü sömürme ve Kürtleri Türkleştirme, İranlaştırma ve Iraklaştırmasına rağmen.

Sömürü, en fazla azınlığın yaşadığı Türkiye'de her zaman büyük olmuştur. Buradaki Kürtler Birinci Dünya Savaşı döneminde Yunan işgalci birliklerini Türkiye'den kovmak için yardım etmiştir ve buna karşılık bir otonomi sözü almıştı. Yalnız verilen söz tutulmadı. Bunun yerine Kürt halkını tutan kanca biraz daha sıkıldı. 1921'deki zaferden 3 yıl sonra Kürtçe eğitim yasaklandı. Bir yıl sonra Kürt halkı bu sebepten dolayı isyan etti. Çok kanlı bastırılan bir isyandı.

İkinci Dünya Savaşı yıllarına kadar üç isyan daha gerçekleştirildi Türk devlete karşı, ama hepsinin kaderi birincisi gibi oldu. Türk hükümeti hiçbir koşul gereği Kürtlere haklar vermedi ve kendi yönetim düzenini oynatmadı. Değişik yöntemlerle Kürt kişiliğini yok edecek programları gerçekleştirmeye başladı. Kürtlerin batı Türk kentlerine mecburi iskana tabii tutulması uygulandı. Kürtçe dili yasaklandı (yalnız eğitimsel düzeyde değil, sıradan konuşması da; halkın yüzde doksanının tek dili olmasına rağmen). Kürdistan gelişme evresinde aşığıda tutuldu ve en sonunda hükümet Kürtlerin Türk olduklarını -yalnız unuttuklarını- kanıtlamak için tarihi ters çevirmeye kadar aşağı indi!

1970'LERDE SİYASAL AÇILMA

Kürdistan'da sömürgecilik o kadar kuvvetliydi ki, kalan 30 yılda durum çok durgunlaşmıştı. Ancak 70'lerin başlangıcında durum biraz değişti. Hükümet şimdi Kürtlerin Türkiye'nin ekonomik gelişmesine uyum sağlamasını talep ediyordu. Kürtler için bunun anlamı, kültür demekleri adı altında politik örgütlerin kurulması imkanı

KÜRDİSTAN İŞGAL ÜLKE

oluyordu. Okullar inşa edildi, yalnız Kürt çocuklarının, yalnız Türkçe ve resmi Türk tarihini öğrenecekleri okullar. Bazıları için Türk üniversitelerine devam etmek, yüksek mezuniyet için imkan verdi.

Bu ufak politik açılış, yeni ulusal akımın Kürdistan'da gelişmesine yetti bile. 1970'lerin sonlarında o kadar tehlikeliydi ki, Türk hükümeti 1979'da Kürdistan'da sıkıyönetimi devreye soktu. Sömürgecilik daha da koyulaştı ve 12 Eylül 1980'de KAYNAK uzaklaştırıldı. Çiçek açan organizasyon ezildi. Aktifler hapse atıldı, öldürüldü ya da sürgünde kaldılar. Butün politik faaliyet öldü.

YENİ BİR İSYAN

Cunta dönemindeki yıllar Kürt örgütleri arasında birlik yaratmadı. Tam tersine büyük örgütler arasında şiddetli sorunlar geliştirildi. Bu sebepten dolayı Kürdistan'daki savaş için ortak bir strateji gelişmedi. Yalnız bir örgüt Kürdistan'a geri dönme ve silahlı mücadeleyi devam ettirmeye karar verdi: PKK, Kürdistan İşçi Partisi. Karar 1982'de alındı ve partizan faaliyetleri Ağustos 1984'te başladı.

Partizan faaliyetleri şimdiye kadar gelişme kaydetti. Orduyu daha önce küçük köylerde bulunan karakollardan kovmayı başardı. Köylü bölümünde destek, aydın ve öğrencilerde sempati var.

Ordu bir daha değişik biçimlerde cevap verdi. Askeri olarak da, 350.000 asker Kürdistan'da bulunmaktadı. Yalnız hükümet, onun partizan gelişmelerini durduramadığını kabul etti. Bu nedenle Van'da 1986 ilkbaharında komando birlikleri kuruldu; gece operasyonları için, partizanların izlerini takip etmek için, gündüz izleyip kaldıkları yerleri orduya haberdar etmek için.

Hükümet isyanı durdurmak için, sivil halka karşı da önlem aldı. Mecburi iskan geliştirildi. Bunlar, örneğin baraj-projesiyle paralel uygulandı. En büyüklerinden böylelikle 106 yerleşim alanı göçecek. Bunun haricinde ordu 1986 baharında stratejik köylerin kurulmasına başladı. Amerikalıların Vietnam'da kurduğu gibi. Bunalımlı bölgelerdeki köyler dörder-dörder birleştiriliyor ve partizanlarla ilişkileri engellemek için ordu tarafından kontrol ediliyor. Sivil birlikler kuruluyor ve silahlandırılıyor, telsiz veriliyor, partizanlarla buluştuğlarında orduyu çabuk çağırmaları için. Bu iş için aylık 50.000 (550 kr.), asgari ücretin bir hayli zerinde(34.000). Fakir köylüler için halen ütopya olan asgari ücret. Bu maaşın dışında ordu her yalakanan partizanın kellesine 2 milyon lira veriyor.

Birçok köy bu sebepten dolayı bu sivil birliklere (köy korucuları) katıldı. Burada yaşayabilmeye olanağı vardı. PKK'nin başlangıçtaki stratejisi katlanları öldürmekti. Onlar hain olarak görülüyordu. Yalnız taktik 1985'den bu yana değişti. Şimdi PKK, onları kendi tarafına geçmeleri için ikna etmeye çalışıyor, ya da en azından

ordu ile işbirliğini kesmek için. Bu taktik o ölçüde başanlımıştır ki, sivil birliklerin etkisi önemli çapta düştü. Bunlara rağmen isyan birkaç soruna çarpıyor:

Herkes PKK'yle çalışmak istemiyor. Kürt grupları arasındaki birlik halen eksik.

Köyler isyana oportünistçe tepki gösteriyorlar. Tarafların gücüne göre taraf seçiyorlar. Bir bölümü partizanları, bir bölümü ise orduyu, çoğunluğu ise halen tarafını seçmedi. Birçok köyün ağa tarafından yönetilmesi sebebiyle bu durum daha da zorlaşıyor. Onun sözü kanundur. PKK, köylülerin desteğini almak için ağalarla işbirliğine gitmek zorunda kalıyor.

Partizanların askeri rakibi Türk

Diyarbakır Surlarından Bir görünüm

ordusudur. 800.000 silahlı adamıyla NATO'nun ikinci silahlı ordusu ve ikinci sıradaki düşman ise ABD'nin kendisidir. Türkiye -Sovyet sınırına stratejik durumu nedeniyle-, Amerika'nın ülkede 20 civarında askeri üssü var, bunların en çoğu Sovyet sınırına en yakın olan Kürdistan'dadır. ABD ne üslerini kaybetmeyi kabul eder, ne de hür bir Kürdistan kurulmasını.

Nihayet Türk ordusu Irak ile sınırlı işbirliğine girdi, mesela 1986 Ağustos'unda Türk uçaklarının Irak sınırından 10 km içerdeki Kürt köylerini bombalamasına imkan verdi.

Bu durumlar, isyanın bu koşullar altında ne kadar derinliğe incelendiğine önemli bir sınır koymaktadır.

GÜNÜMÜZDE KÜRDİSTAN

İsyân Kürdistan'ın değişik bölgelerinde değişik bir biçimde yaşıyor. Partizan eylemleri belirli alanlarda yaygın; örneğin İran-Irak sınır bölgelerinde, Sayısızca yol kontrolüyle karşılaşıyoruz. Kimlik kartı günde 6 ya da 8 defa gösterilecek ve otobüste silah olup olmadığı gerekeceğiyle aranıyor. Askeri birlikler aralarına 30-40 m'lik farkla ip üzerindeki boncuk gibi duruyorlar. Yalnız bu partizanların büyük çapta hareket etmelerine ve gündüz eylemler yapmasına engel değil.

Büyük şehirler polis ve askerle tklım tklım, otomatik silahlarla ve modern teknolojinin silahı telsiz ile sürekli arayıştalar. Arada bir panzer geçiyordu. Yan tarafında büyük harflerle "POLİS" yazıyor. O çok askerler ve

polisler yabancı bir ülkede işgalci güç gibi gözüküyordu. En büyük Kürt şehirlerinden biri olan Diyarbakır'da nüfusun %90-95'i Kürt ve kalanı Türk bürokratu, askeri veya polisi; görevleri Kürt halkını idare etmek. Askerlere nasıl oldukları sorulduğunda, spontan cevap: 53 günüm kaldı, ya da 88 gün sonra tekrar evdeyim.

Sohbet devam ediyor ve açıklamalar geliyor:

Buradaki halkla hiçbir ilişkimiz yok. Bizden çok değişiklikler. Onların ne dediklerini de anlamıyoruz. Bizden değişik konuşuyorlar.

Ve alelacele ekliyor:

Resmi olarak ne Kürdistan var ne de Kürtçe, halkın yüzde 40-50'si için tek geçerli dil olmasına rağmen.

Oyleyse Kürtler kendi ülkesinin sorununu Türk işgalcileriyle nasıl

çözümleyecek? Halk değişik biçimde tepki gösteriyor, örneğin Van kentinde dinin büyük önemi var ve cevap gökyüzüne bir bakış ve bir: Allah bilir!

Biraz daha batıdaki Diyarbakır'da halk biraz daha katılmak istiyor. Ev sahibimiz pazarda günlük gazeteyi çıkarıyor ve orta sayfada renkli resimli, mahafaza edilen Başbakan Turgut Özal'ı göstererek... BOOM, diye yanıtıyor. Ötekilere, kentin tıp fakültesi öğrencileri bakıyor: İşte benim halkım. Büyük bir fakirlik içerisinde yaşıyor ve bu Türklerin suçu. Durumu bunlara öğretmeliyiz ve bir şeyler yapmalıyız.

Normal olarak kin Türk halkına karşı yöneltilmiyor. Kürtlerin Türk dostları da var, kanşık halk ve problemsiz köyler var ve iki grup arasında evlenmeler de yapılıyor. Rakip Türkler değil, ABD'nin arkasındaki Türk hükümeti. Birçokları PKK'nin gerçekleştirdiği eylemleri, üye ve sempatan olmaksızın destekliyorlar:

"PKK en azından Kürdistan'a geri döndü ve bizi kurtarmak için bir şeyler yapıyor. Ötekiler neredeler? Kendilerini Avrupa ve başka alanlarda saklıyorlar."

Ama savaş bayağı uzun oluyor. Kürt kişiliğinin ve kültürünün kuvvetli olmasına rağmen, bu güç Türk ordusu ve polisiyle buluştuğunda soluyor. KÜRDİSTAN daha birçok yıl bir rüya oluyor. Ama çok kuvvetli bir rüya.

Kürdistan'dan dönen
İşvireli bir demokrat

5. İslam Konferansı Zirve toplantısı 26-29 Ocak 1987 tarihinde Kuveyt'te yapıldı. Asya, Afrika ve Ortadoğu'da bulunan 46 ülkenin üye olduğu İslam Konferansı Örgütü, Suudi Arabistan Kralı Faysal'ın girişimi üzerine 1969'da Rabat'ta kuruldu. Amaçlarının başında, İslam dünyasını etkileyen önemli konularda ortak tavır belirleme, Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin desteklenmesi, kültürel-ekonomik alanlarda dayanışma gibi konuların yer aldığı İslam Konferansı Örgütü kuruluşundan bu yana dört doruk toplantısı yaptı. İlk kez 1969'da Rabat'ta (Fas) toplanan üye ülkeler devlet başkanları, ardından 1974'te Lahor'da (Pakistan), 1981'de Taif'de (S. Arabistan) ve 1984'te Casablanca'da (Fas) bir araya geldiler.

Ortadoğu bölgesinde siyasi ortamın çok hassas olduğu bir dönemde yapılan 5. Zirve, üye ülkeler arasındaki çeşitli görüş ayrılıklarını nedeniyle zaten pek somut sonuç vaat edemeyeydi. Ama, İran-İrak savaşının "sıcak" günlerini yaşadığı, ABD savaş gemilerinin Akdeniz ve Hint Okyanusunda tehditkar dolaştığı bir dönemde ve 80-100 km ötedeki Basra'dan duyulan top sesleri altında yapılan ve oldukça tartışmalı geçen Zirve, yine de ilgi ile izlendi.

5. İslam Zirvesinin gündeminde ağırlıklı olarak üç temel sorun yer almaktaydı: İran-İrak savaşı, Libya-Çad sorunu ve Filistin sorunu. Fakat her üç sorunda da çözüm konusunda somut bir adım atılmadı, sonuç bir temenni kararnından öteye geçemedi. İran'ın, evsahipliği yapan Kuveyt'in savaşta Irak'ı desteklediği gerekçesiyle Zirveye katılmayı; Libya lideri Kaddafi'nin toplantıyı yerici bir konuşma yaparak Kuveyt'e gitmeyeceğini açıklaması, yine Filistin konusunda Arap ülkeleri arasındaki görüş ayrılıklarını, gündemdeki bu temel sorunlara bir çözüm getirilemeyeşinin etkenleri oldu.

Öte yandan yoğun tartışmalara sahne olan 5. İslam Zirve toplantısında, tartışmaların daha örgüt üyesi ülkelerin dışişleri bakanlarının 22-24 Ocak tarihleri arasında yaptıkları "Zirve gündemini hazırlama" çalışmaları sırasında alevlendiği görüldü ve özellikle iki noktada yoğunlaşmıştı: İsrail ile ilişkiler ve terörizm. Dışişleri bakanlarından oluşan Hazırlık Komitesinin toplantısında Suriye'nin, "Mısır ve Fas'ın İsrail ile ilişkileri dolayısıyla İslam ülkeleri tarafından kınanması ve bu konunun Zirve gündemine alınması" önerisi, delegeler arasında tartışmalara yol açtı. Bu öneriye Mısır ve Ürdün'ün yanısıra en çok karşı çıkan ise Türkiye oldu. Bu öneri gündeme alınmamakla birlikte Zirve'de üzerinde en çok tartışılan konu

5. İslam Zirvesinin Düşündürdükleri

oldu. Diğer bir konu da, evsahibi Kuveyt'in getirdiği, "uluslararası terörizmin bütün biçimlerinin kınanması" önerisi oldu. Bu öneriyi hararetle destekleyen faşist TC yetkilileri, "Üye ülkelerin teröristleri doğrudan ya da dolaylı biçimde desteklemeyi reddetmeleri, ayrıca bunlara barmak sağlamalan ve saldırı-şiddet olayları için eğitmemeleri" vb. açıklamalarla asıl hesaplarını açığa vurmaktaydı. Buna karşılık Suriye getirdiği öneride, "Terörizm ve ulusal kurtuluş mücadelesi arasında ayrımın açıkça yapılması" gerektiğini savundu.

Daha sonra Kuveyt Emiri Şeyh Cabir-el Sabah'ın konuşmasıyla açılan Devlet ve Hükümet Başkanlarının katıldığı ana Zirve toplantısında tartışmaların bu çerçevede ve Suriye-Mısır arasında yoğunlaştığı gözlemlendi. Birçok siyasi çevrenin üzerinde birleştikleri nokta; başlangıçta toplantıya katılmayacağını açıklayan ancak daha sonra Kuveyt Emiri'nin özel çağrısının da ardından Kuveyt'e gelen Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'ın Zirvede ağırlığının belirgin olarak görülmesi oldu. Zirvenin en uzun konuşmasını yapan Esat, Arap ülkelerinin kendi aralarında aldığı kararlardan söz ederek, bu kararlar gereğince hiçbir Arap ülkesinin İsrail ile ilişkiye girmemesi, anlaşma imzalamaması gereğini vurguladıktan sonra, Mısır'ı bu kararlara uymadığı için eleştirdi. "Bilindiği gibi Mısır'ın, İsrail ile 1979'da barış anlaşması imzaladığı için İslam Konferansına üyeliği askıya alınmış, 1984'te yeniden görüşe kabul edilmişti- Aynı konuda Esat İslam Konferansı Örgütü'nün geçen dönem başkanı Fas Kralı Hasan'ı da eleştirerek, "Hem dönem başkanı olacaksınız, hem de İsrail ile temas kuracaksınız. Böyle şey olmaz" dedi. Konuşmasını "terörizm" konusundaki görüşlerini açıklamakla sürdüren Suriye Devlet Başkanı, bu konuda da, "öncelikle terörizmin tarifiinin yapılması gerektiğini" belirterek, "ulusal kurtuluş hareketlerini terör saymamak gerektiği" şeklindeki görüşlerini yineledi. Amerika'nın kendilerini "terörü desteklemekle" suçladığını hatırlatan Esat, konuşmasını şöyle sürdürdü: "Amerika bizi, terörü desteklemekle suçluyor. Ama kendisi başlangıçtan beri terörün arkasında olan İsrail'e destek oluyor. Dünyada uçak kaçırma terörünü bile İsrail başlatmıştır. İsrail, teröre desteğini açıkça yapıyor. Yüzlerce insan ölüyor. Kimse İsrail'i kınamıyor."

Daha sonra söz alan Mısır Devlet Başkanı Mübarek ise, Esat'ın kendisine yönelttiği eleştirileri Konferans ortamında yanıtlamayacağını söyledi ve "Mısır da ulusal kurtuluş hareketleriyle terörizmi ayrı tutmaktadır" sözleriyle Esat'a katıldığını belirtti.

Faşist TC'nin ise, toplantıdaki tutumu bir yana, o zeminde yer alması bile kaypak, tutarsız ve çelişkili yapısının bir göstergesi oldu. 12 Eylül rejiminin mimarı faşist Evren, İslam Zirvesine katılmak üzere Kuveyt'te bulunduğu günlerde, Dışişleri Bakanı Halefoğlu ise "Biz her şeyimizle Batı'ya aitz" vb. onursuz açıklama-

larda bulunarak Avrupa Konseyi Danışma Meclisi'ne katılmak üzere Strasbourg yolunu tutmaktaydı. -Gerçekten de Halefoğlu'nun gidereceği yaptığı açıklama Türkiye halkı ve emekçileri yönünden onur kırıcı nitelikteydi. Türk egemeni, burjuvazisi için, hiçbir anlamda onurdan söz etmek zaten olanaklı değil.- İslam Zirvesine katılan, öte yandan kendisinin "Batılı sayılması için adeta yırtınan ve üstelik emperyalist saldırı örgütü NATO'ya üye tek ülkenin TC olduğunu hatırlarsak çelişkinin boyutları daha net görülebilecektir. Nitekim İslam Konferansı Örgütü Genel Sekreteri Şerifuddin Pirzade'nin, Zirveye sunduğu raporunda geçen "sizler hepiniz bağlantısızlar hareketinin birer üyesi olduğunuzunuza göre" biçimindeki sözleri bile, Pirzade'nin dalgınlığından öte, NATO üyesi faşist TC'nin ucubeliğinin bir ifadesidir. Bu tutarsız yapıyla Konferans'ta herhangi bir etkinliği de olamazdı. Zaten toplantı boyunca süren tartışmalarda TC'yi temsilen

katılan faşist Evren, ABD emperyalistlerinin ağzından aldığı "terörizm" sakızını gevelemekten öteye bir düşünce de ortaya koymadı.

Faşist rejimin 5. İslam Konferansı Zirve toplantısından beklentilerine ve sonuçlarına gelinece; denilebilir ki büyük bir hayal kırıklığı ve bir "hiç" oldu. Çünkü TC'nin beklentisi olan "KKTC"nin tanınip desteklenmesi ile Bulgaristan'ın açıkça kınanması gibi durumları bakanların hazırlik toplantıları sırasında "Müslüman olmayan ülkelerde yaşayan Müslüman azınlığa karşı uygulanan baskılar" -ki özellikle Sovyetler Birliği ve Afganistan kastedilmektedir- konusu görüşülürken, TC'nin sonuç bildirisinde "Bulgaristan'daki Türklere yönelik baskıların kınanması" maddelerinin de yer alması yönündeki istegi Suriye, Güney Yemen ve Cezayir tarafından reddedildi. Yine Kıbrıs konusunda da TC; Pakistan ve Sudan dışında hiçbir

Devamı 15. sayfada

Ortadoğu'da Gerginlik Tırmanıyor

ABD'NİN BÖLGEGE MÜDAHALESİ Mİ?

Körfez savaşının son dönemlerde giderek şiddetlenmesi, Lübnan'da çözülmeyen sorunlar ve buna bağlı olarak zaman zaman ön plana çıkan rehinelere sorunu ve Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, günümüzde Ortadoğu'da gerilimin son derece arttığının birer göstergesidir.

İran birliklerinin Basra kentinin önlerine kadar gelip dayanması, bölgede "statüko'nun bozulacağı" kuşku-larını arttırdı. Bunun üzerine, ABD emperyalistlerinin Körfez'de ve Doğu Akdeniz'deki savaş filosunu güçlendirip alarma geçirmesi ve yine emperyalist yetkililerin zaman zaman yaptığı açıklamalar, ABD'nin bölgeye müdahale edeceği görüşünü kuvvetlendirdi. Böylesi bir müdahaleyi en çok arzu eden güçlerin başında da Türk burjuvazisi gelmektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisinin öteden beri var olan Kerkük ve Musul üzerindeki emelleri, sonuçsuz bir maceraya atılacak kadar istahını kabartır hale gelmiştir. Buna en uygun ortamın da, ABD'nin bölgeye müdahalesi durumunda ortaya çıkacağını hesaplamaktadır. Faşist rejimin, kamuoyunu böylesi bir duruma hazırlamak için başında başlattığı tartışmalar son günlerde daha da yoğunlaşmıştır.

Ancak, Basra Körfezi'ne ve Doğu Akdeniz'e yığıldığı savaş filolarıyla gözdağı verip tehditler savurmasına rağmen, ABD'nin bölgeye müdahalesi pek de öyle kolay gerçekleşebilecek bir durum değildir. Bir kere Lübnan'da, Suriye'nin denetimindeki alanlara herhangi bir müdahaleyi göze alacağı oldukça uzak bir olasılık. İran'a yönelik ise; ne tür bir müdahalede bulunabileceği ve hangi sonuçlarla karşılaşacağı soruları aklı geliyor. ABD'nin kendi kuvvetleriyle Ortadoğu'da İran'la doğrudan bir savaşa girmesi gerçekten de "elini arı kovannına sokması" anlamına gelecektir ki, bu da emperyalistler için Vietnam yenilgisinden daha beter bir

yenilgiyle sonuçlanacaktır. Bu tür bir girişimi kendi kamuoyunun bile onaylamayacağı açıktır. Diğer yandan 1986 yılı başlarında Libya'ya yaptığı türden bir saldırı ise yine fiyaskoyla sonuçlanmaktan öteye gidemeyecektir.

ABD emperyalistlerinin asıl istemleri İran-İrak savaşında her iki tarafın da galip gelmemesidir. Fakat savaşın seyri giderek İran'ın lehine işlemekte, hatta İran ordularının Basra önlerine kadar gelmesi, birçok çevrede savaşın sonuna yaklaşıldığı kanısını uyandırdı. Bu durumda da iki olasılık ağırlık kazanmaya başladı. Birincisi, Saddam yönetimini devirerek yerine Humeyni yanlısı bir yönetimin işbaşına getirilmesi; ikincisi ise, İran'ın Irak'ı işgal ederek petrol bölgelerine hakim olması durumudur. -Ki Türk sömürgecileri de daha çok bu ikinci durumda Musul-Kerkük'e yönelik girişimler düşünmektedir.- Bu durumda ilk olasılık, yani Saddam'ın devrilmesi ve Irak'ta Humeyni yanlısı bir yönetimin işbaşına gelmesi akla daha yakın görünmektedir. ABD emperyalistlerinin bölgedeki gövde gösterişinin de daha çok bu duruma yönelik olduğu anlaşılmaktadır. Yani müdahale vb. tehditlerle gözdağı vererek Humeyni yönetimine karşı pazarlık gücünü arttırmak; böylelikle de İran'ın daha fazla ilerlemesini, diğer Körfez ülkelerine de yönelmesini engellemek. Bunun için de Saddam'ın gözden çıkarılması gerektiği açıktır. Birçok kaynak, ABD'nin bu amaçla İran yönetimiyle ilişkiye geçmek istediğini, hatta bu ilişkiyi sağladığını bile belirtmektedirler.

Sonuç olarak, ABD emperyalistlerinin tüm tehditlerine rağmen, bölgede doğrudan bir müdahaleyi göze alabilmesi fazla olanaklı görünmemektedir. Olsa bile, sonuçta kazanacak olan bölge halkları ve ilerici güçler olacaktır.

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN KÜRDİSTAN'DAKİ AÇIK VE SİNSİ KATLİAM UYGULAMALARI

anlayacak bir yapıya ulaşmamız her zaman çeşitli zor politikalar ile engellenmiştir. Bazıların kalkıp "orada bir halk katliamının planları yapılmaktayken, sen kalkıp tarihi eserlerden bahsediyorsun" diyebilirler. Bu arkadaşlar alınmasınlar, onlara da değineceğiz. Ama onlara giden yolun yakınından geçerken bu uygulamaları da belirtmeden edemedik. Ülkemizin talan edilen sayısız zenginliğinin yanında, bu tarihi değerlerimizin de nasıl yağmalandığına, tahrip edildiğine, dikkatleri çekmek istedim.

Günümüz Türkiye'sinde sömürgecilerin uygulamaya koydukları en ciddi proje GAP adıyla bilinen ve orta Fırat havzasında geliştirilen projedir. Bu proje ki gerçekten de çok büyük ve ciddi bir projedir. Sömürgeciler bile projeye "yörenin çehresini değiştirecek bir proje" demektedirler. Bilinçten yoksun bazı saf insanlar yörenin çehresini değiştirmek deyiminden bugünkü yoksulluğu, kültürsüzlüğü ve kişiliğinsizliğin ortadan kaldırılması sonucunu çıkarmaktadır. İşin aslına gelince: Hedeflenen bölgedeki Kürt nüfusunun projenin uygulanacağı alandan sürülmesi ve 20. yüzyılın değişik mecburi iskan biçimlerinin hayata geçirilmesi, mevcut Kürt nüfusunun Türkiye'ye göç ettirilmesi ve bu şekilde giderek Türkleştirilmeleri, böyle yoğun bir nüfusun toprağından ve ulusundan koparılmasıdır. Bu yurtsuz, işsiz insanların ülkesinde her türlü kişiliğinsizliğin ve olumsuzluğun geliştirilmesi amaçlanmaktadır. İlk çağlarda uygarlığın merkezi olup her tarafı medeniyet yayan Mezopotamya bugün her türlü hastalığın, gericiliğin en temel kaynaklarından birine dönüşürülme çalışılmaktadır. Gerçek olan şudur ki, çağdaşıktan nasibini alamamış yöre insanımızın bu biçimde ülkesinden ve mensubu olduğu toplumdandan koparılmasıyla, bunlardaki kişiliğinsizlik daha da geliştirilmek istenmekte, her türlü irtica saplantısı yozluk ve çürümüşlüğe zemin hazırlanmakta, bu insanlarımız birer araç haline getirilmekte, hammadde olarak kullanılmakta, en tortu işlerde düşük ücretlerle çalıştırılarak bu yapılarıyla emperyalizmin ve sömürgeçiliğin birer hizmetkarları durumuna getirilmektedir. Diğer yandan da her türlü kırıcı ve dökücülüğün, lümpenliğin, fahişeliğin, satılmışlığın geliştirilmesinde bu insanlar kullanılmaktadır. Ayrıca bu yapıyla her türlü gericiliğin, irticanın ve ajanlık yapının dayanağı olan işsizler ordusunun oluşturulması hedefleniyor. Gerçekten de projenin tamamlanması halinde, Kürdistan'ın o verimli topraklarında çağdaş teknolojinin de yardımıyla verim yüz kat daha da artacaktır. Ama artan bu verimden de uluslararası tekel, Vehbi Koçlar, Sakıp Sabancılar ve diğerleri yararlanacak, olan halkımıza olacak, insanımız üzerindeki fakirlik ve yoksulluk artarak katmerleşecektir. Projenin bugünkü aşamasında bile tekelci şimdiden devreye girmiş ve ülkemizi parselleyerek bölüşmüşlerdir. Bu acı gerçeği hiçbir dema-

gog örtbas edemez. Bu açık ve gözler önünde meydana gelmektedir. İnsanlarımız kendi topraklarında başkalarına kölelik edecek, sömürgeciler katbekaht zenginleşecek, vurgun üstüne vurgun vuracak, ama insanlarımız ancak sadece yaşamını devam ettirebilecek, ölmek için çalışacak; hayatı gene de fakirlik, yoksulluklar içinde geçecektir. Pratik çok acı ve açık bir biçimde bunun böyle olduğunu ortaya koymaktadır.

Yine bazıları, "yörede bu temelde kapitalizmin tanım alanına girmesiyle, mevcut alandaki insanlarımızın da bir tarım proleterine dönüşeceğinden" dem vurmaktadırlar. Gerçi yörede burjuvaların ve proleterlerin olacağı, ama bunların yöre kitlesinden oluşmayacağı, başka bir deyişle bunların Kürt olmayacağı açıktır. Çünkü burarlarda bu düşünceyi doğrulayacak bir milli kapitalizmin gelişmesi söz konusu değildir. Mevcut kapitalizm yabancı patentli, tepeden inmedir. Ve hatta büyük oranda yabancı işçi ve memur kadrosu söz konusu olacaktır. Sözün kısası halkımız bu modernleşmeden, kapitalistleşmeden, üretimin artmasından yarar değil, zarar görecektir. Her şeyden önce toprağından edilecek, ülkesinden ve halkından koparılacak, el kapılarında, Türkiye'nin büyük kentlerinde, Avrupa'dan Afrika'ya, Ortadoğu'ya kadar modern köleler olarak

satılacaklar, en tortu işlerde çalıştırılacaklar ve emeklerinin karşılığını hiçbir yerde alamayacaklardır. Ve bu temelde geleceği karartılacak, umudu tüketilmeye çalışılacaktır. Harran'da üretim yüz katına çıkınca elde edilen değerlerin tümü dünyaya savrulmasına başlanacak, ve ne acı bir gerçektir ki Kürdistan insanı buraların gerçek sahibi olarak değil, herhangi normal bir insan gibi bundan pay bile alamayacak ve yaşam koşulları düştükçe düşecektir.

GAP, bir yanı sıra da Kürdistan devrimine karşı geliştirilen ve hızlandırılarak uygulanmaya çalışılan bir projedir. Hatırlanacağı gibi bu proje daha önce planlanmış ama hayata geçirilmemiştir.

Bunun iki nedeni vardır: Birincisi, o günkü koşullarda böyle bir işe girişmeyi kendi yararlarına uygun bulmamaları. İkincisi, projenin gerçekleştirilebilmesi için o günkü kargaşa ve güvensizlik ortamı yüzünden dış kredi bulamamaları söz konusudur. Ancak bugün sömürgecilerin uyguladığı

faşist politikalarla alan geçici olarak sakin bulunmuş, krediler alınmış ve planın aceleyle uygulanmasına başlanmıştır. Mücadele yeniden yükselince bu projeden yararlanarak halkımızın mücadelesinde ve ülkesinden koparılması hedeflenmektedir. Sinsice uygulanan bu politika ile yüzbinlerce insanımız mücadelesinden uzaklaştırılarak safdışı edilmiştir. Diğer yandan ise sömürgeciler mücadeleye karşı o yöre halkını ülke toprakları üzerinde stratejik köylere toplamakta, askeri karakollarla denetlemekte, dikenli tellerle çevrelemektedir. Ancak faşist Türk sömürgecileri her ne kadar bu yöntemi uygulamaları da, kendi tarihi geçmişlerinde de gördükleri gibi, Kürt insanını bu biçimde de kontrol altında tutamayacaklardır. Onun içindeki kendilerinin de çokça tekr. rladıkları gibi halkımızı mecburi iskanlarla ülkelerinden sürmeyi doğal görünümle kamufle etmek, uygun biçimler bulmak ve bu politikalarını da çeşitli şekillerde maskeleyenlerdir. Elbette halkımıza uygulanan politikalar bununla sınırlı değildir. Sömürgeciler, ülkelerinden ve topraklarından uzaklaştırdıkları bu insanlarımızı bu kez de bu topraklarda ve bu halk içinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bir milis gücü olarak kullanmak istemektedirler. Yerlerinden, yurtlarından koparılmış işsiz, güçsüz bırakılmış bu insanlar, kılıp dökülmeye, yeniden biçimlenmeye ve en olmadık işlerde kullanılmaya uygun bir konum arzederler. Böyle şartlarda kim olursa olsun, bu gerçek böyledir. Bu insanlarımızı, milis-çete şeklinde beyaz ordu olarak örgütendirip mücadelemize karşı kullanmaya çalışacaklardır.

GAP'ın en önemli bölümlerinden birini oluşturan Atatürk Barajını okuyucularımıza pratikteki örnek bir uygulama ile verelim: Ve ardından bu projeden kimlerin yararlandığını ve ilerde de kimlerin yararlanacağını varsın okuyucularımızın kendileri karar versinler. Bugün barajın yapımında yaklaşık 6 bin insan çalışılmaktadır. Çalışılan bu 6 bin insanın içindeki Adıyamanlı sayısı 150'yi bulmaz. Aynı durum Urfa için de geçerlidir. Geriye kalan tüm işçiler Türkiye'den ve başka yerlerden getirilmişlerdir. Kaldı ki, Adıyamanlılar bu sayıyla da olsa devamlı olarak çalıştırılmıyorlar. Gerçi işçi olarak işe alınmakta ama işveren bunları istediği zaman işten atabilmektedir. Bu işçiler yerli bazı firmalar tarafından kiralandıktan için, en tortu, en zor, en ağır ve en ucuz bir biçimde çalıştırılmaktadırlar. Peki Adıyaman'da işçi mi bulamadılar da bunları dışarıdan getiriyor? Elbetteki sebep bu değildir. Bırakalım genç nüfusumuzun Avrupa, Afrika ve Ortadoğu'ya sürülmesi, İstanbul, İzmir, Adana, Mersin vb. büyük kentlerde bile çalıştırılan binlerce Adıyamanlı vardır. Yine pamuğun kazmasına, toplanmasına, mercimek ve nohut hasadına ırgatlar şeklinde binlerce aile topluca çalışmaya gitmektedir.

DEVAM EDECEK

Günümüz Kürdistan'ında faşist sömürgeçilik çok ciddi ve tehlikeli politikalar uygulamaktadır. Ama bu yalnız işin bir yanı ve gerçeğidir, işin diğer yanıysa, bu gelişmelerin uzaktan bir bakışla tam ve doğru olarak anlaşıl-maması, çok yakınında olan bizlerin bunu görmesi, ama görebildiklerimizi tam olarak anlatamamamız ve içimiz-dekini ustaca kullanamamamızdır. Bu nedenden dolayı bu tehlikeli ve ciddi uygulamaları dünyaya yeterince yansıtmamakta ve dünya kamuoyuna mal edememekteyiz. Gerçi bu konuda son yıllarda epey mesafe katedilmiştir, fakat bunun tam ve yeterli olduğu söy-lenemez. Aynı durum ülke için de geçerlidir. Geçmişte halkımızın büyük çoğunluğu bu uygulamaları erkenden görüp karşı tedbirler geliştireceğine seyrirci kalmakta, ama uygulamalar ilerledikçe tehlikenin boyutlarını ancak o zaman farkedebilmekte, sonucunu gördüğünde de büyük bir acı duymakta, içten içe tepki göstermekte, fakat "olan oldu" diyerek daha beterini beklemeye başlamaktayız. Ancak yürüttüğümüz çalışma sonucunda halkımız bu yapısını kısmen aşmış, gelişme ve uygulamaların yönü belli bir kesim tarafından önceden görülmeye başlanmıştır. Ama bu da yeterli değildir. Evet Kürdistan'da bazı şeyler vardır ki ancak ilerici bir kültür ortamında tüm dünyaya yansıtılabilir, halkımız o zaman onları görüp anlayabilecek ve kendisi için vahim olan bazı şeylerde tarihin derinliklerine gömülecektir. Bunlar en başta ülkemiz Kürdistan'ın derinliklerine, tarih öncesine uzanan Mezopotamya uygarlığının ilk sanat güneşini yaratan birçok kabile ve halkın tarihi miras olarak bıraktıkları, sanat değeri büyük olan birçok tarihi eserin Fırat baraj gölünün mavi sularına gömülmesi olacaktır. Bunun yanı sıra, faşist sömürgeçilik bugün Kürdistan'daki birçok tarihi eserimizi yağmalayıp Türkiye'ye götürmekte, çeşitli yerlerde bunları sergilemekte, hayasızca kendisine mal etmekte ve hatta işin ticaretini de yaparak dışarıya dahi satabilmektedir. Bunları belki de göremedik. Fakat şu gerçeği biliyoruz ki; Kürdistan'ın dört bir yanında aşağı tarihi bir abide ve geçmiş yaşatan anıtlar dikilirdi. Ama sömürgecilerin bizlerde yarattığı hissizlik sonucudur ki, bizler bunlara ilgi duymuyor ve sahip çıkamıyoruz. Çevremizde görebileceğimiz böyle çok sayıda tarihi eser varken, dünyanın dört bir tarafından gelen turistlerden buralar geçilmezken, bu kadar yakınımda olan bu değerlerimizi bir türlü gidip de görmüyoruz. Çünkü bu abideler "Gavur işi" olarak tanıtılmış, halk onlardan özellikle uzak tutulmuş, bir diğer yandan sömürgeçiliğin yaratıcısı olduğu kültürsüzlük ortamında onlara ilgi duymamız, onları

CEPHE GERİSİ, CEPHENİN AKTİF BİR ÖGESİDİR

Savaşta zafer kazanmanın önemli koşullarından biri, cepheyi kesintisiz bir biçimde destekleyen, besleyen, kısaca tüm gereksinmelerini karşılayan bir geri cepheye sahip olmasıdır. Her cephenin açıldığı yerde, güçlü bir geri cephe örgütlemek kaçınılmazdır. Bugüne değin yürütülen savaşlarda, cephenin gereksinmelerini kitlelerin örgütlü gücünden daha güvenilir ve kesintisiz karşılayan başka bir güç olmamıştır. Bu gerçek, ancak halka dayalı gelişebilecek olan ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinde katbekat daha geçerlidir. Bu anlamıyla, cephe yeni yenilmez kılın gerçek geri cephe-ler, kalpleri ve kafaları kazanılan kitlelerdir. Kalpleri ve kafaları kazanılan kitlelerin örgütlü gücüdür. Büyümesine bir geri cephe yaratmak, güçlü bir geri cephe açmakla mümkündür. Adına layık bir geri cephe yaratmada bu, temel unsur olmasına karşın savaş yürüten gücün uluslararası stratejik ve taktik ittifakları küçümsemeyen bir destek ve dayanak sunar. Dolayısıyla tüm bu veriler bütünlüştürülerek güçlü bir geri cephe yaratılabilir.

Cephe gerisi, kitlelerin eğitildiği, örgütlendirildiği, yönlendirildiği, cepheye hazırlayarak yedek güç olarak aktarıldığı, cephenin lojistik ihtiyaçlarının karşılandığı, cephedeki güçlerin desteklenip eğitildiği, cephe ve cephe gerisi için gerekli yaşam kaynaklarının örgütlenildiği, uluslararası alana açılmanın sağlandığı, düşmanın siyasal ve askeri etkinliğinin kınldığı mücadele sahasıdır. Geri cephe, uzun süreli halk savaşının en basit biçiminden ordulararası mevzi savaşına kadar, savaşın somut durumuna bağlı olarak şekillenir. Bir başka deyişle cephenin durumuna göre koşullanır. Yani, savaşın geldiği aşamaya göre cephe gerisi rolüne uygun olarak örgütlenilip savaşın hizmetine sokulur. Görevleri de bu doğrultuda –savaşın gelişim seyrine paralel– çeşitlenir. Eğer savaş uzun süreli ise, cephe gerisi buna uygun bir tarzda görevlerini yerine getirecek biçimde örgütlenir. Bir hazırlık dönemiyle gerilla savaşı döneminde geri cephenin görevleri, bir gerilla savaşı ile mevzi savaşındaki geri cephenin görevleri esasta aynı olmakla beraber, görevlerin çeşitliliğinden farklılıklar mevcuttur. Bu farklılıklar dikkate alınmadan, savaş gerçekliği tüm yönleriyle hesaplanmadan sağlıklı bir cephe gerisi yaratılamaz. Silahlı propaganda döneminde mevcut güçlerin hazırlanması ve örgütlenilmesi, yönetim sorunlarının çözümü, kitle çalışmalarını cephe gerisinin temel görevleridir. Gerilla döneminde büyüyen savaş sorunlarına bağlı olarak bu görevler de büyüyor. Cephe gerisine bu büyüme temelinde biçim verilir. Bu dönemde kitleler cepheye göre örgütlenir, cepheye yeni güçler eğitilerek sevk edilir, artan lojistik ihtiyaçlar karşılanır, basın-yayın faaliyetleri düzenlenir, mücadelenin azami oranda yararlandırıldığı etkin ve güçlü uluslararası ilişkiler yaratılır vs.

Gerilla savaşı ve kısmi ayaklanma taktiğinin gündemde olduğu önumüzdeki dönemde geri cephe nasıl örgüt-

lendirilmelidir sorunu, konunun esasını teşkil etmektedir. Geri cephe; taktiğin başarısıyla kurtarılabilecek alanları, gerilla savaşı gereği eylemden sonra gerillanın bulunduğu her yeri, kazanılıp örgütlenilen kitleleri kapsamakla birlikte, burada, ülkemizin parçalanmışlığından doğan özgül durumunun mücadelemiz açısından yarattığı elverişlilikten ötürü geri cephe olabilecek alanları örgütleme sorunu ele alınacaktır. Sürdürülecek temel çalışmalar belli başlı başlıklar altında işleyerek, sorun izaha kavuşturulmaya çalışılacaktır.

ÖRGÜTLENME VE YÖNETİM SORUNU: Bu alanda sorun karşımıza iki biçimde ortaya çıkmaktadır. Her şeyden önce genelde Parti sorunlarının çözümü kavuşturulduğu, takviye güçlerinin eğitildiği, örgütlenildiği alanlar olarak cephe gerileri yerine getirmesi gereken görevlerle yükümlüdürler. Güçlerin hazırlıklarını yapmak için gerekli olanakları yaratmak, cepheye sevk edilecek güçlere uygun ve sağlam üsler kurmak, aktarımlarını sağlamak cephe gerisinin görevleri arasındadır.

Diğer bir sorun ise, bu faaliyetleri sürdüreceği birimin örgütlenmesi gerevidir. Faaliyet yürütecek bir birim kendi arasında örgütlenerek komiteleşmeyi sağlamalıdır. Çalışmalarda kolektivizm ve gizlilik esas alınmalı, çalışmalar komitede merkezleşmelidir. Parti çizgisi ve tüzüğü temel ölçüt olmalı, kurallı bir çalışma tarzı tuturulmalıdır. Silahlı mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda örgütlenerek sorunların üzerine cesaretle yürümelidir. Bunun için bu faaliyetleri yürütenler özeleştirisi verilen anlayışlı, hızlı terkederek, kendilerini eğitip yetkinleştirmeli, tüm çalışmalara egemen olmalıdırlar. Vardığı aşamada mücadelemizin bireyden kaynaklanan yetersizlikler ve bu yetersizliklerin yarattığı tahribatlara artık tahammül gösteremeyeceğinin bilincine pratik üzerine yürümeli, ortaya çıkacak her türlü anlayış ve tutumları karşı tavizsiz bir mücadele sürdürülmelidir.

KİTLE ÇALIŞMALARI: Geçmiş dönemde yetersiz de olsa yürütülen faaliyetlerle kitlelerde mücadelenin geniş sempatisi yaratılmış, belli bir oranda kitle ilişkisi oluşturulmuştur. Şimdiye kadar büyük oranda örgütlü bir güce dönüştürülemeyen bu ilişkilerin derinleştirilerek örgütlülüğe kavuşturulması, önumüzdeki süreçte cephe gerisi faaliyetlerinin başıyla sürdürülmesi gereken temel sorundur. Örgütlenilmeyen bir kitle kendi arasında bir birlik oluşturamayacağı gibi, mücadelenin hiçbir sorununa cevap veremez. Kaldı ki, halkımızın parçalanmış ulusal birliğinin yaratılması gibi önemli bir sorunu vardır. Genelde kitleleri Kuzey-Batı'da gelişen mücadele etrafında çeşitli biçimlerde cephe örgütleri içinde örgütleme görevi, yürütülecek mücadelenin hem kaldırılabileceği, hem de ihtiyaç duyacağı bir örgütlenme olduğundan çalışmalarda artık öne alınmalıdır. Örgütlenilen kitleleri cephe örgütlerine bağlayıp, Cephenin kolları ülkemizin diğer parçalarına da

sarkıtılarak ulusal birliği yaratmanın temelleri atılmalıdır. Bu dayanaklar aynı zamanda güçlü üsler biçiminde örgütlenilerek muhtemel yönelimler boylesine bir siyasal tedbirle boşa çıkarılmalı, yükselen mücadelenin tükenmez kaynakları haline getirilmelidir.

Gerçek cephe, yeni güçleri hazırlama, eğitme ve cepheye aktarmayı hedeflemelidir. Toplanan yedek güçler belli bir yaş standartına göre toplatılacağı gibi, genel seferberlik yöntemiyle de bu iş gerçekleştirilebilir. Savaşta kayıplarını yerini doldurmak, bunun için yedek güçleri eğiterek ulusal ve sınıfsal bilinçlerini pekiştirmek, savaş yeteneklerini geliştirip moralini yükseltmek düzenli ve örgütlü bir geri cephe ile mümkündür. Özellikle mevcut örgütlerin içinde bulunduğu çözümler ve mücadelemizin kitleler üzerinde yarattığı olumlu etkiler dikkate alındığında, uzun yıllar sömürgecilğe karşı savaşmış geniş kitlelerin önemli bir yedek güç potansiyeli durumunda olduğu görülecektir. Doğru bir çalışma tarzıyla bunların mücadeleye alanlarına aktarılmasının olanakları vardır. Bu elverişli ortamdan yararlanılarak, uygun yol ve yöntemlerle mevcut potansiyeli örgütlülüğe dönüştürmek gerekmektedir. Soruna devrimci ustalıklı yaklaşıldığında mutlaka istenilen sonuç alınacaktır.

Bu dönemde kurtarılmış bölgeler yaratma taktiğinin hedefi olduğuna göre, artacak maddi ihtiyaçları karşılamak, kitle çalışmalarında yerine getirilmesi gereken diğer bir görevdir. Kurtarılmış alanlar yaratıldığında düşmanın ekonomik tecrit politikası uygulayacağı açıktır. Eğer şimdiden gerekli hazırlıklar yapılmazsa bu durum mücadeleyi zorlayacağı kesindir. Bunun boşa çıkarmasını hazırlıkları daha şimdiden yapılmalıdır. Bu amaçla kitlelerden düzenli yardımlar toplanmalıdır. Kitlelerin siyasal desteğinin yanısıra, maddi desteğinin de örgütlenilmesi bir zorunluluktur. Bu görevin başarılı bir yürütülecek çalışmalarda ona gerekli önemin verilmesine bağlıdır.

Kitle çalışmalarında, geri cephe ile cephe arasında bağlantı yollarının tespit edilmesi, bu kanallardan düzenli kullanılması ve sürekliliği için sağlam bir iletişim ve ulaşım ağının örgütlenilmesi hedeflenmelidir. Bu ağ haberleşmeden taşınabilir kadar bütün görevleri yerine getirecek nitelikte olmalı, süreç içinde daha da güçlendirilmelidir. Ulaşırma ve haberleşme kanalları silahlı mücadelenin üst düzeyde geliştirileceği, sıradan bilgi ve lojistik ihtiyaçların kesintisiz ve güvenilir bir tarzda aktarılmasına temel olacak bir biçimde hazırlanmalıdır. Dış bağlantıların sağlıklı bir şekilde kurulması da böylece bir örgütlülüğü sağlamlaştırmak mümkündür.

Mücadelemizin daha çok boyutlanmasıyla birlikte düşmanın cepheyi bir anlamda desteksiz bırakma, kitlelerde panik yaratma, yalan haber yayma, askeri saldırılar düzenleme, suikast ve sabotajda bulunma vb. tarzda geri cepheye yüklenmesi kesindir. Geri cephenin rolünü oynamaması

için her türlü sabotaj ve engelleme girişimlerinde bulunacaktır. Düşmanın bu faaliyetlerinin etkisizleştirilerek boşa çıkarılması, geri cephenin kendi rolünü yeterince oynamasında önemli bir sorundur. Bunun için en etkili önlem, siyasal olarak kitleleri her türlü düşman faaliyetlerine karşı uyarmak, eğiterek bilinçlendirmek, pratik olarak düşman faaliyetlerine karşı etkin askeri yöntemlerle yönetmektir. Düşmanın cephedeki durumunun yanısıra, bu alandaki yönelimlerini açığa çıkararak bir istihbarat ağı örgütlemek ve geliştirmek bu görevi yerine getirebilmek için bir zorunluluk arz etmektedir. Düşman faaliyetlerini ortaya çıkarmada böylece bir örgütün önemi büyüktür.

Tüm bu görevlerin adım adım başarılması için, şimdiden somut bir biçimde cephe gerilerinde bazı alanları temel çalışma alanları olarak tespit edilip, ilk etapta programlanan hedeflere ulaşmayı amaçlayan verilere dayalı gerçekçi bir planlamayla işe başlanmalı, bu çalışmanın kademeli olarak alanın tüm sathına yaygınlaştırılması hedeflenmelidir.

LOJİSTİK SORUN: Gelişen bir mücadelenin sorunlarının büyüyeceği bilinerek bir gerçektir. Önumüzdeki dönemde lojistik sorunlarının büyüyeceği, hatta kurtarılmış alanlar yaratıldığında düşmanın yoğun bir tecritliliği uygulayacağı, bu yöntemle mücadeleyi zor koşullarla karşı karşıya bırakmak isteyeceği gerçeğiyle hareket ederek şimdiden önlemlerin alınması gerekmektedir. Geri cephe, bu sorunların önemli oranda çözüleceği bir alan olduğundan, buna uygun tarzda lojistik ihtiyaçların temini için örgütler yaratmak kaçınılmazdır. Cephanın, erzak, giyecek, ilaç vs. ihtiyaçları sağlamak, acil olanları başa alarak bu ihtiyaçları toplamak, uygun bir biçimde depolamak, bu amaçlarla güvenilirlik ve sağlam depolar hazırlamak, aktarılması gereken savaş alanına aktarmak, aktarabilmek için sağlam ulaşım hatları örgütlemek cephe gerisinin yerine getirmesi gereken görevlerdir. Konulan görevlerin başarılması için yardım örgütleri oluşturmak, bağış kampanyaları açmak, düzenli aidatlar toplamak vb. gibi yöntemlere başvurmak, örgütler oluşturmak şarttır. Önumüzdeki dönemde şiddetlenecek olan savaşın açıkça görülen ihtiyaçlarının karşılanması bugün cephe gerilerinin somut görevi durumundadır. Başta cephanın gereksinmeleri olmak üzere cephenin ihtiyaçlarını asgari düzeyde temin etmek, giderek yeterli kapasitelere ulaşmak başarılması gereken önemli bir gerçektir.

SİYASAL İLİŞKİLER: Bu alandaki çalışmalarda, geri cephe durumundaki alanlarda bulunan güçlerin taktik ittifak güçleri oldukları en çok dikkate alınması gereken bir husustur. Bölgedeki siyasal gelişmelerin esintisine göre biçimden biçime bürünen bu güçlerle, mücadelemizi yararlandırma temelinde usta taktiksel ilişki ve ittifakları geliştirmek, Parti politikasını hayata geçirmenin vazgeçilmez bir

Dört yoldaş, gece boyu yürüyerek sabahın ilk ışıklarında Şırnak şehir merkezinin güneyinde bulunan ormanlıklardaki asıl noktamıza vardık ve ilk dikkatlerimizle çevreyi izledik. Son baharın esen serin rüzgarlarıyla hışırdayan yaprak seslerinden başka görünürde hiçbir şey yoktu. Doğanın kendisine has güzellikleriyle ortam oldukça sakindi. Fakat, düşmanın hareket tarzından her zamankinden daha farklı bir şaşkınlık içinde yaşadığı belli oluyordu. Anlaşılan Apoculuğun tufanına bir kez daha uğramış ve derinden bir yara almıştı. Bulduğumuz noktada düşmanın hareket tarzını ve doğayı seyre dalarken, kısa bir zaman aralığından hemen sonra güneş doğdu ve hemen her arkadaşın her meşe ağacının altına yerleşerek uyumaya başladı. Genellikle ilk nöbetçi hep ben olurum. O gün de bu sıramı hiç kimsede kapırmadan düşmanı izlemeye devam ettim. Bir ara dübünlü şehir merkezindeki panzerlerin şaşkın şaşkın dolaşmalarına, helikopterlerin kalkış ve inişlerine bakarken, biraz ötemde bulunan Saadet yoldaş, her zamanki gibi güler yüzlü hali, doğal ve sade konuşmasıyla bana seslenerek:

«Uyuduğum falan yok. Hep seni seyrediyorum. Ne var, niye o kadar bakıyorsun, o kadar bakmanı gerektiren herhangi bir durum mu var? Herhangi bir durum yoksa, bir noktaya o kadar fazla bakmana gerek yok, gözlerin sonradan ağrayabilir.»

«Bunun farkındayım ama, düşmanın bu manzarası hoşuma gidiyor doğrusu. Bugün düşman adeta tavşan yüzürlü bir aslan edasıyla hareket eder durumdadır. Öyle ki, manevi alandaki çürümüşlüğü maddi ve teknik alandaki üstünlüğü ile gizleyemiyor artık. Baksana, pilotların gözdağı verme manevralarına bile gücü kalmamıştır.»

Açık deniz mavisini gözlerini üste doğru çevirdi, biraz bakınıp düşündükten sonra:

«Gerçekten de öyle. İnsana, ha düştü, ha düşecek gibi geliyor. Kanatları kırılmış kuşlar gibi uçuyor bütün bu helikopterler.»

Hemen ardından bana dönerek:

«Hem oldukça telaşlılar, yorgun ve bitgin bir halleri de var üstelik. Saldırı için tam uygun bir ortam, bir-iki helikopter düşürürsek ne yapacaklarını şaşırırlar, tam da hedefe isabet edebileceğimiz tarzda uçuyorlar, bak pilota da çok rahat nişan alabiliyorum... Ama mesafe var!.. İleriki dönemde çok daha düşüreceğiz. Hakikaten şimdi bunlara saldırır, birkaç helikopter düşürürsek ne olur Z... arkadaş?»

«Hiç... ne olacak ki: Halk seviyecek, düşman da beklenmedik darbenin ardından şaşırıp kalacak. Tabii bu

“İki Yoldaş Ulusal Direniş Mücadelemizi Böyle Yaşadık!..”

arada Serxwebûn ve Pêşmerge’ye de iş düşecek. Ve bunu, bir patlamanın ardından kalp krizleriyle birer birer yere düşen “dostlarımızın” “acılı” sahnesi ... vb. başlıklarıyla okuyuculara sunmak gerekecek değil mi?»

Kendisini katıla katıla gülmekten alkoyamayan Saadet yoldaş, çevik hareketiyle hızla kalkıp yanıma geldi ve sırtını dayadı bir kayalığa, biraz düşündükten sonra:

«Sanki gerçekten olmuş gibi her şeyi oldu bittiye getirdin. Üstelik, benimle ilişkisi olmayan şeyi bana niye soruyorsun ki? Öyle bir durumda yazarlarımız kendi görevlerini iyi bilirler. Hani helikopterler gezmıyor, dut yemiş bülbül gibiler bugün. Kalkış sağladıkları gibi iniş yapıyorlar. Bari buna biraz devam etselerdi...»

«Şimdi işin espi tarafını bir yana bırakalım da, düşman gerçekten de ifade edilemeyecek büyük bir telaş, panik ve korku içindedir. Özellikle Şırnak gibi bir alanda bunu yaşamasının derin bir anlamı vardır. Düşman, devrimci mücadelemizin merkezi durumunda rol oynayan Şırnak alanını işlevsiz kılabilmek için bugüne değin bütün maddi ve manevi gücünü seferber etti. Buna rağmen, bize, yani mücadelemize ciddi bir darbe vurmuş değildir. Bu ne demektir? Devrimci mücadelesinin, karşı-devrim mücadelesinden üstün gelmesidir, halkın devrim mücadelesinden yana tavır almasıdır. Düşmanın uyguladığı savaş yöntemlerinin boşa çıkarılması ve uzun süre savaş yürütmemesidir.»

«Doğru. Ama mücadelemizin beklenmeyen darbeleri karşısında düşman bu duruma sıkça düşecek. Hatta bu çok daha yüksek boyutlu olacaktır. Bundan sonra açık gövde gösterilerinden ziyade sinsî planlarla mücadelemize yönelip darbe vurmaya çalışacak. Onun için çok dikkatli olmak, onun bu durumuna kesinlikle aldanmamak gerekecek.»

Bu konuşmalarımızın ardından bir sessizlik başladı. İkimiz de sanki anlaşmışcasına susup düşünüyorduk. Açık ki, ulusal kurtuluş mücadelemizin salt düşmanda yaratdığı değişikliği sözkonusu edemedik. Böyle bir durumda daha çok biz de yaşadığımız gerçekleri düşünce ve duygularımızla dile getiriyor ve buna gereken anlamı kazandırıp pratiğe uygulamak istiyorduk. Daldığım düşünceler deryasında doğal olarak mücadele yaşamamı; yetişerek büyüdüğüm, devrim davasına atıldığım alanı ve halkımı düşünüyordum o an. Bunların ödenmeyen emeği karşısında fazlasıyla borçluydum. Özellikle şehit yoldaşları yaşadığımız, mücadele karşısında gerekli konuma ulaşamamanın sınırsız acısını çekiyordum. Öyle ki başımda müthiş bir ağır, midem de bir sancı ve bulantı, ağızda sanki kan kokusu, istifa edecek gibi oluyordum.

Bu durumumu fark eden Saadet arkadaş, kızgın bir ses tonuyla:

«Herkes düşünür, ama senin gibi yapmaz ki. Bunun da belli bir sınırı var.»

Cevap vermek istedim, fakat boğa-

zıma tıkanmış düğümü bir türlü çözemez oldum. Ancak, aradan geçen dikkalardan sonra:

«Biraz düşüncede kendimi zorladığım doğrudur. Ama yetkin bir devrimci yapıya ulaşmak da zorunludur. Bunun için, devrimci yaşam gerekli anlamını kesin bulmalıdır, soylu bir davanın güçlü adamları olmak gerekiyor. Bu kadar derin düşünmemin asıl amacı budur.»

Halbuki, hiçbir zaman böylesine konuşamazdım. Hatta bu gibi durumları yaşadığımda yanımdakine bile hissettirmezdim. Birazcık hissettirmiş olduğumu farkettiğim an, bunu bir espiye dönüştürmek veya başka bir biçimde geçiştirmek için çaba sarf ederdim. Yapım gereği sevincimi yoldaşlarımla paylaşırdım, ama acıma kesinlikle ortak etmek istemezdim. Çekilen acıların düşmana karşı soylu bir kin ve intikam aracına dönüştürülmesi gerektiğini bildiğimden herhalde. Bunun için istemiyordum. Bazen gerekli derslerin çıkarılması açısından belki, fakat bunun dışında da kolay kolay dile getirmiyordum. Benim açımdan mücadelenin tatlı yanı kadar acının da anlamı vardır. Bunun için özellikle dikkat gösteriyordum. Ya o gün, her nedense bunları içiçe işliyo-

Rahime Kahraman (Saadet)

rum ve aynı biçimde Saadet arkadaş da buna ortak oluyordu. Sanki o gün, böylesi bir şey bizim içi zorunluymuş. Öyle ki, son gün ve son saatlerimiz gibi konuşmalarımız sürüyordu.

Saadet bir anda yüzünde beliren düşüncelerle, ifadeli derin bir iç çekerek:

«İçimde bilinmeyen kötü bir his dolaşıyor, upki Rukenleri şehit verdiğimiz günkü gibi. Bu beni rahatsız ediyor... Bu arkadaşların özlemini çekiyorum. Gerçekleştirdiğimiz bir eylemin ardından yaptığımız toplantıda sadece, sakın ve kararlı konuşmasıyla Ruken arkadaşını hatırlıyorum. Aynı gruptaydık. Kararlara bağlı biriydi, alınan kararları hayata geçirebilmek için özveriyle çalışırdı. Grubumuzun çoğu yeni savaşçılar olduğu için ben, Ruken ve Firaz arkadaş bilinçli hareket eder, birbirimize söylediklerimizi dikkate alır, konuşup tartışırız. Tabii diğer arkadaşlara da aynı anlayışla yaklaşırdık. Firaz arkadaş da bu konularda bize öncülük ederdi...»

Rukenleri (Çiçek SELCAN) şehit verdiğimiz günü unutamıyorum, yanımda ilk şehit arkadaşları verdiğimde

çok sarsılmıştım. Bir ajanı cezalandıracaktık. Eylemi gerçekleştirmek için köye girdiğimizde arkadaşların çoğunluğunu köyün çevresinde konumlandırdık. Ajanın kapısının önüne vardığımızda da Ruken, Firaz, Edip evi ve köyün içini denetime alacaklardı, ben ve iki arkadaş da içeri girip eylemi gerçekleştirecektik. O an, Ruken sırtımdaki çantaya yapışarak: «Çantayı bırak, ne olur ne olmaz, içeride herhangi bir boğuşma vb. saldırsa zor durumda kalmayın.» Sözleri hala ağızdaydı. Ben de sağ tarafımda bulunan Edip arkadaşın kolunu tutmuş, şakadan bana vü ver geçeyim diyecektim. Sol yanımda da Firaz arkadaş hem bu durumumuza bakıp gülüyor, hem de bana, «Çabuk ol, geç kalma» diyordu. Ben, üçünüm tam ortasıydım. Eylemi gerçekleştirecek diğer iki arkadaş benden üç adım ileride tam kapıya dayanmışlardı. Bunların tümü bir dakikayı bile doldurmadı. O an, birden her taraftan otomatik silah sesleriyle üzerimize yağmur gibi kurşunlar yağdı, ardından da “teslim ol” çağrılar. Fakat, roket ve bomba sesleri yapılan çağrı seslerini bastırıyordu. Diğer arkadaşlar kurtulabiliyoruz için düşmana habire ateş ediyorlardı. Düşmanın hedefi daha çok biz olduğumuz için, havada tozu dumana katmış, bir kütle içindeyim gibime geliyordu. Etrafımı hiç görmüyordum, ancak el yordamıyla arkadaşları arayabiliyordum. O ara, üst üste atılan ışıldaktan yararlanmaya çalıştım, fakat gözlerime sanki toz biber konulmuş gibi, bir türlü açamıyordum. Tekrardan el yordamıyla aramaya çalıştım, birden elim yeni can vermiş yoldaşların sıcak bedenine değdi. İlk biraz sarsıldım ve hemen ardından duygularım ayaklanmaya başladı; düşmana haykırmalıyım, silahımı konuşturmalıyım ve burada ölmeliyim. Ama, bu isyanıma dur diyen devrimci iradem ağır basıyor ve bana şöyle sesleniyordu adeta: «Hayır, bu acı ve zor anı kesin atlatalım, kurtulmalıyım, Partime, bu yoldaşların gerçekliğini ve yine bu acı kaybın sorumlularını anlatmalıyım.» Artık bu görevi kesin yerine getirme sorumluluğunu üstlendiğimden dolayı, daha dikkatli bir biçimde çember hatını atlatarak randevu yerine gittim ve ben den önce giden bir arkadaşla orada birleştik. Sabah oldu, her tarafım kanlar içinde. Saçlarımdan çoraplarıma kadar. Oysa ben sadece parmakları yara almıştım. Demek ki bu kan, düşman kurşunlarıyla yoldaşlarımızın bedeninde akıtılan ve bana fişkıran kandı.

Bu olay beni çok etkiledi. Öyle ki Mazlumlann, Delillerin ve Bakilerin acısını derinden yeni hissediyordum. Geçmişte, mücadele şehitsiz olmaz diyorduk, ama buna gereken anlamı verirken de bir hayli uzaktık. Yani, bu konuda da derin değildik. Fakat, insan bunu kavradıkça mücadeleyle daha çok sarlıyor ve olaylar karşısında devrimci tutuma daha bilinçli sahip çıkıyor. Bazen düşünürdüm, yanımda yoldaşlarımızın şehit düşmeleri nasıl bir tavır takınırım acaba? Bu yaşadığım

olayla birlikte, bu soru doğal olarak kendiliğinden ortadan kalkmış oldu. Bundan sonra kendimden eminim artık.

Saadet bütün bunları anlattıkça; bir halkın geleceğe yüreğinin inancı, cesareti, güç ve güveni onda somutluk kazanıyordu. İnsan özenle yarınları, onun umut dolu gözlerinde yaşamak istiyordu o an.

Şehit olan yoldaşlardan Ruken'i tanıyordum. Aynı dönemin ve aynı alanın devrimcileriydik. Zor dönemin mücadelesini acılı, sancılı, tatlı yarınlarıyla beraber paylaşmıştık. Doğal olarak geçmişteki beraberliğimiz bir film şeridi gibi gözlerimin önünde canlanıyor. Profesyonel devrimcilikte karşılaştığımız o ilk zorlu günümüzle hatırlıyorum Ruken'i: 1981 Şubat'ıydı. •Ovacık köylerinden Dersim'e gidiyorduk. Kar diz boyunu aşılıyor ve lapa lapa yağıyordu. İkimiz yalnızdık. Bir caddenin yanına varmamızla birlikte, kendimizi düşmanın kuşatması içinde gördük. İhbar ve takip edilmediğimizi sanıyorduk. Bu nedenle bizdeki belgeleri hemen imha ederek, birbirimize yakın yerlerde yedi-altmışbeş tabancamızla mevzilenip çatışmaya hazırlandık. Bu tavrımızı daha güçlü kılabilmek için takınılması gereken tutum üzerine öz olarak konuştuk. Düşman ise, habire silah sıkıyor ve bir grup hızlı adımlarla bize doğru ilerliyordu. Biz ise, ona karşı koymanın hazırlığımızı tamamlamıştık. Bize doğru gelen düşman grubu yakınıma yaklaşırken bizim ayrıldığımız alana nasıl gideceklerini ve bunun çok zor olduğunu konuşuyorlardı. O an anladık ki, bizi görmemişler, ama izlerimiz bizi ele verir diyorlardı. Onlar, tam bizim aramızdan geçip izimize geldiklerinde, «Allah razı olsun yolu açana, hiç olmazsa rahat gideriz» diyorlardı. Sağ ve sola kayan izlerimiz üzerinde durmayışlarına da şaşırık aslında. Fakat, bu oldukça bizi rahatlatıyordu da. Çünkü, artık iz onlara mal oldu ve bizi farketmeyeceklerdi. Akşam karanlığında caddeyi geçip bir köye ulaştığımızda, bu kez de köyün bütün köpekleri çevremizi sardılar. Köylüler, asker zannettikleri için müdahale etmiyordu. Çağırdığımız seslerle bizi tanıyınca kadar da epeyce zaman geçti. O gün, en çok yorulduğumuz gündü.

Bu durumumuz karşısında, köylülerden adeta bir tufan kooptu. Biz, ilk etapta bunu anlayamadık ve hatta ölü var diye düşündük. Hemen ardından köylülerin tutum ve davranışlarındaki asil gerçeği anlamaktan da gecikmedik. Bizim bu durumumuzu kabullene-meyeceklerini; kimi başını, göğsünü yumruklayıp, ağlayıp çağırmasıyla, kimi düşmana küfredmesiyle, kimi ise, daha mütevazî davranıp öğütleyici sözleriyle belirtiyordu. Biz, durumu yatıştırıp dönemin devrimci zorluklarını izah ederek kavratmaya çalıştık. Bütün bunlar, bizi halka daha çok bağlamaya ve halkı da, bize daha çok sahip çıkmaya itiyordu.

Ruken'le o gün yaşarken, düşmana karşı koyduğumuz kararlı tutumla birbirimize olan güvenimiz daha da artmıştı. Bu olaydan sonra da zorlu günler ve anları da beraber yaşayacaktık. Onun, düşman karşısındaki kararlı tutumuna, cesareti ve soğukkanlılığına

hayrandım. Bu hayranlığımı, şehit olmadan iki gün önce gördüğüm Azime yoldaşa anlatmışım. Başarılı bir eylemden dönüyorlardı. Ruken bunda önemli rol oynamış, soğukkanlılığı ve cesaretiyle düşmana darbe vurarak arkadaşları ölümünden kurtarmıştı. O an, Ruken'e sarılarak, tüm içtenliğimle kutlayıp hayranlığımı, yoldaşa güvenimi haykırmak istiyordum.

Her arkadaşın ölümünden doğal olarak insan acı duyuyor. Ama, ardından da onur ve gururla yaşıyor. Fakat onun ölümünün acısı farklıdır. Mücadele farklılığını bilmeyen, bu acının farklılığını da anlayamaz. O, mücadeleye başladığı zaman, adeta temiz havada yeşermiş bir çiçek gibiydi. Bu çiçek mücadelenin öz suyuyla beslendi ve daha da gelişip canlandı. Tohum verme aşamasına gelince düşman buna tahammül etmeyerek zehirlemeye çalıştı. O, bu güzel halıyla kötü döneme denk düştü. Devrimci mücadelenin egemen olmadığı ve karşı-devrim karşı-sırgasının bütün şiddetiyle estdiği bir dönemdi. Parti geri çekilme sürecine girmiş ve dolayısıyla alan ilişkisi ve denetimsiz kalmıştı. Bu dönemde, kararsız, kaypak, yalın insanlar düşmana teslim olmuş, hainane plan ve faaliyetlerin başındaydılar. Gerçek mücadele sahipleri ise, hala çok toy, çok yönlü mücadele geliştirme bilincinde ve gücünde değillerdi. Bundan böyle talihsizlik yaşamına işledi onun. Gerçi düşmana karşı devrimcilik ve direnmenin zorunluluğunu biliyordu. Bütün iyiniyetiyle, saf ve tertemiz duygularıyla savunuyordu, koruyordu ve var gücüyle sahip çıkıyordu. Ama bu yetmiyordu ki. Ve tam da bu noktada kaybediyorduk. Düşman, devrimcilik ve direnişçilik adı altında, yeni yaşam kültürüyle yaratılmak istenen sosyal ilişkiyle onu kazanabilmenin hesabındaydı. Bu savaş yöntemini, alan faaliyetimizin tümüne egemen kılarak başarı elde etme çabası vardı, ama bazı arkadaşlarımız üzerinde oynanan belirlenmiş oyunlar vardı. O, düşmanın ince hesaplı oyunlarına yabancydı, nasıl işlevsiz kılacağını anlayamıyordu, bilinci yetmiyordu buna. Bunu fark edemedi. Yurt dışına çıkıncaya kadar da böyleydi. Fakat, yurt dışında Parti yaşamı içinde kaldıkça, bu acı gerçeğin ansızın kişiliğine nasıl işlendiğini yavaş yavaş hissetti. Ve giderek aradaki uçurumu gördü, sınırsız bir acıya gömüldü. O, bu yapıyla, düşmanın toplumsal gerçekliğimiz üzerindeki tahribatın somut örneği oldu. Ve özellikle de Dersim'in bütün gerçekliğini şahsında yaşadı. O, bunun çağdaş

özünü temsil etmenin mücadelesini kişiliğinde verirken, Partiden aldığı destek ve güvenle bilinçlenip gücü artarak yetkinleşti.

Onu, ülkede bir tesadüf sonucu son bir kez mücadele etmenin coşku ve neşesi içinde gördüm. Bu durumu beni duygulandırmış ve sevindirmişti. Ve yine, O, güzel günlerin çiçeği olarak benimle yaşıyordu. Birkaç gün bir

arada kaldık. Geçmişin dersleri ve geleceğin görevleri üzerinde konuşmalarımız oldu. Ayrıldığı zaman, «Yoldaş sözü veriyorum, daha güçlü devrimciler olarak birbirimizi göreceğiz» demişti. Bundan öte, birbirimize söyleyecek başka bir sözümüz yoktu ve de olamazdı. Ben, O'nu içimde beslediğim güvenle uğurlayıp, mücadelesinde başarıları dileyerek ayrıldım.

Bunları anlattıkça benim kadar Ruken'i tanıyan Saadet, dikkatli bir bakışla ve gerilmez bir yüz hatıyla adeta Ruken'in (Çiçek SELCAN) acısını içten içe kaynayan bir yürekle duyuyor gibi dinliyordu. Çünkü, zamanında Ruken'i en iyi anlayıp kavrayan, Partinin doğru devrimci anlayışıyla gereken destek ve yardımı sunan, devrimci olmayan tutum ve davranışlara karşı koruyan ve çıkış yapmada son derece çaba gösteren, yeni dönemin pratik mücadelesini birlikte yaşayan ve O'nu, ansızın kahpe bir ölüme kaybeden kendi olmuştu. Bütün bunlarla doğal olarak, en yakından acısına ortak olmuş ve gelecek için beslenen umut, duygu ve düşünceyi paylaşmıştı. O, bunları hatırlayıp konuştuğunda, düşmana karşı kin ve öfke volkanıydı o an. Birdenbire bir haykırışla:

«Tarih karşısında alının akıyla yaşıyor O. Düşmandan bütün yaptıklarının hesabını ağır soracağız. Alçaklar! Bir de gelip ne yapıyorlar, Siirt'ten gelip bizimle görüşen kadının konuşmalarını anladın mı sen?»

«Az anlamadım, ne demek istediğini detaylarıyla kavrayamadım. Fakat, Havva (Hanım YAVERKAYA) ve Ruken arkadaşlara yapılanlardan bahsediyordu.»

«Şimdi kadın, çocuğu felç geçirdiği için Siirt devlet hastanesinde ikibuçuk aydır kalıyor. Düşman, o süreç içinde hem Havva'nın ve hem de Ruken'in cesedini hastaneye götürüp, üzerinde kendi gerekli işlemini tamamladıktan sonra, bundan öze görevli olan yüzbaşı, Havva'nunkinden kopardığı feriyadın aynısını, Ruken'inde de koparıyor: «Bunların hepsi böyledir, yıllarca dağlarda kaldıkları halde kendilerini de nasıl koruyorlar. Ya şimdi, bizim ordumuz içinde olmuş olsalardı,

böyle olacaktı mıydı? Anlaşılan davalarının çok ciddiler. Ve bugüne kadar, bunun bu kadarını da bilmiyorduk. Ama bundan sonra bunlardan korkmak ve kendilerini kesinlikle dikkate almak gerekir. Bu sırtı çözmek için de kesinlikle sak yalamamız lazım.» O an, haktan orada bulunanlara elini uzatarak: «Bir bayanı sağ yakalayan veya bize gerekli istihbaratı zamanında sağlamaya istediği her şeyi bağışlan, değil milyonları, milyarları bile veririz» demiş. İşte kadın tanık olduğu bu olayları anlatarak dikkatli davranmamızı istiyordu.

«Doğrudur, düşman asıl bizim gerçekliğimizi mücadele sürecinde görerek kavıyor. Fakat, bunu şimdiye kadar hiç anlamamış mıydı? Açık ki değil. Mücadelenin ilk dönemlerinde bile, sınırlı da olsa bu gerçekliğin mücadelemizdeki önemini farkındaydı ve bizzat, bu halkayı devrimci yapının çökertilmesinin temeli haline getirmeye çalıştı. Bunu, küçük-burjuva ilişkiler temelinde oluşturulmak istenen ajan yapıyla başaramayınca; cezavereğine yönelerek, bayan arkadaşların şahsında teslimiyet eğilimini hakim kılma uygulamalarında bulundu. Bildiğimiz gibi, bundan da sonuç alamadı. Ardından provokasyon çizgisiyle, «yeni sosyal yaşam», «çağdaş aile dünyası» teranelerini ortaya sermişti. Bunda kesin sonuç almak için, faaliyetini daha çok Parti bünyesi içinde yoğunlaştırdı. Fakat, devrimci mücadelenin, bu faaliyeti etkisiz kılmasıyla saflar belirginleşti. Düşman bundan da başarsız kılındı.

Düşman bugün bütün bunları fiili mücadele dışı kalan kadınlarımız üzerinde uyguluyor. Bir zamanlar gerilikleriyle suçlanan, horlanan kadınlarımızı, bizzat devletin güvenilir yetkili kadrolarından yüzbaşılar, binbaşılar, subaylar ve astsubaylar tarafından

özel ilişki ve ilgi gösteriliyor. Öyle ki, günlük somut istemlerinden yola çıkarak ve hatta bunları yerine getirecek kazanmaya çalışıyor. Dikkat edilirse, bu yöntem özel savaş uygulamasıyla içiçe kullanılıyor. Ama ne var ki, uyguladıkları tüm yöntemler direnişçilik karşılık buluyor. Özellikle Kürdistan kadınına yabancı şeyler dayatıldı mı, o, buna kesinlikle sessiz kalmıyor. Çünkü, Kürtlüğü ve Kürdistan'ı yaşıyor, bu onun tek sermayesidir. O, buna sahip çıkıp korumada her türlü acıyı ve zorluğu göğüsliyor ve gerektiğinde ölüme gidiyor.

KÜLTÜRÜN ÖNEMİ VE GÜNÜMÜZDE DAYATTIĞI GÖREVLER

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bir çığ gibi yükseldiği, Kürdistan halkının ERNK içinde topyekün örgütlendiği ve örgütlenme çalışmalarının hızlandığı bu ortamda kültür ve sanatın ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yerinin ve öneminin belirtilmesi ve bu alanda yapılan etkinliklerin gözden geçirilmesi, III. Kongrenin ruhuna uygun daha yetkin ve daha örgütlü bir yapıya kavuşturulması bakımından önemlidir. Bu nedenle, sorunu bilince çıkarmak için sınıflı toplumların kültür ve sanatına bir göz atmakta yarar vardır. Sınıflı toplumların kültür ve sanatı başlı başına bir araştırma olabilecek kadar geniş ve kapsamlıdır. Böyle olmakla beraber konuya çok kısa da olsa değinmek gerekir.

Sınıflı toplumların tarihine bakıldığında kültür ve sanatın çok önemli bir etken olduğu açıkça görülmektedir. Bir üst yapı kurumu olan kültür, halkların oluşum ve biçimlenişlerinde belirleyici bir özellik arz etmektedir. Sınıflı toplumlarda kültür sürekli egemen güçlere hizmet etmiş; her tür ilişkiden ahlaka, gelenekten göreneğe, resimden müziğe, tiyatrodan her türlü yazma dek her alanda egemen sınıfların ihtiyaç ve çıkarlarına göre şekillenmiştir. Sınıflı toplumlarda kültür ezen ve ezilen sınıfların kültürü şeklinde birbirinden farklılıklar göstererek gelişmiştir. Köle ile köle sahibinin, feodal ile serfin, burjuvazi ile proletaryanın kültürü birbirinden farklıdır. Çoğu kez birbirleriyle çelişirler, birbirlerine zıttırlar. Emge bakişarlarında namus anlayışlarına oek her şeyleri birbirinden farklıdır. Köleciler toplumda köleler arenalarda, bir eğlence aracı olarak köle sahipleri eğlensin, gülsün, kahkaha atsin diye diri diri aslanlara verilirler. Feodal toplumda körü körüne bir itaat, uysal bir kişilikle ezilen sınıf için biçimlenen yaşam ve kültürün yanısıra, Kapitalist toplumda da burjuvazinin çıkarlarına göre en yoz en çarpık ve sinsiler kültür politikaları uygulanmıştır. Kapitalizm şafağında ise, aynı toprak üzerinde yaşayan, aynı dili konuşan, tarih ve iktisadi yaşam birliği olan ve bunu ortak bir kültürle bütünleştiren halklar yaşamlarını garanti altına alarak tarihte onurlu bir şekilde yerlerini almışlardır. Bunu beceremeyenler ise yok olup giderek tarih sahnesinden silinmişlerdir. Ulusların meydana çıkışlarında kültürün başlı başına belirleyici etmenlerden biri olmasının yanısıra, güçlü bir kültür geçmişine sahip halkların da o oranda uygarlık ve zenginlikte ileri gittikleri görülmektedir.

Kürt halkı köleciler toplumunda sınırlı bir halklaşma gerçekleşmesine, sürekli istila ve işgale uğramasına rağmen dil, din her türlü kültürel etkinlikleriyle feodal topluma geçmiştir. Feodal dönemde feodal sömürgeci Arap ve Osmanlılara karşı dil, din ve kültürüne sahip çıkarak yaşatmaya çalışmıştır. Araplar İslam dininin kisvesi altında Kürtlerin dili, dini kültürü üzerinde büyük tahribatlar yaratarak Kürt milli kültürünü yok etmeye çalışmışlardır. Bu olumsuz gelişmelere rağmen Kürtler, feodal dönemde Feqiyé Teyran, Melayé Ciziri, Hesené Batayi, Abdur-

rahmané Aktepe, Ahmedé Xané gibi büyük ozanlar yetiştirmiştir. Bugün hala Melayé Ciziri'nin "DİVAN"ı zevkle okunurken, Hesené Batayi'nin "Kürtçe Mevlüdü" de Kürt halkına mal olmuştur. Ahmedé Xané, "Memü Zin" adlı destanın yanısıra, "NÜBAHAR" adlı Kürtçe-Arapça sözlük yaparak memleketi olan Hakkari'nin Xané köyünde küçük çocuklar için Kürtçe okul açması, Kürt dilinin ve edebiyatının ne denli güçlü olduğunun güzel örnekleridir.

Arap hakimiyetinden sonra, Kürt dili, edebiyatı ve kültürü üzerinde 5 yüzyıl tahribatlar yapmasının ardından, Osmanlı devletinin yıkıntısı üzerinde kurulan 60 yıllık sömürgeci Türk devletinin tahribatları kültürde de tam bir katliam olmuştur. "Misak-ı Milli sınırları içinde yaşayan herkes Türk'tür" şeklinde özetlenen Kemalizmin bu düşüncesi doğrultusunda, Kürdistan'ı yeniden işgal eden sömürgeci Türk devleti katliamlarla beraber Kürt dilini, edebiyatını, sanatını, kültürünü yasaklayarak, Türkleştirme maksadıyla şoven, asimilasyoncu bir eğitim politikasını hayata geçirmiştir. Halkımızı bölüp parçalamanın yanısıra, halkımız üzerinde büyük etki yaparak Kürt kültürü ve Kemalizmle beslenen yoz, çarpık ve Kürt halkına yabancı, Kürt halkının bir inkarı olan bir yapı oluşturulmuştur. "Kürdistan ulusal geçişini yok etmeyi amaçlayan bireyi emeğine, halkına ve ülkesine karşı yabancılaştıran şoven Türk milliyetçiliği temelinde geliştirilen sömürgeci Türk eğitim ve kültür politikası Kürdistan'da geniş, mali, kadro ve kurumsal olanaklara sahip olup düşünen kesim üzerinde hemen hakimiyetini kurmuştur. Bu politika özünde sosyal, ekonomik ve siyasal sömürgeçilik beyin ve davranış alanında tamamlamaya, yani beynsel sömürgeçilikle tamamlamaya dayanır." (Kürdistan Devriminin Yolu) Bu yapının bir parçası olan ve düşünen kesim için; edebiyatçı, yazar, ressam, müzisyen ve her türlü kültürel ve sanatsal etkinliklerde bulunanları katmak gerekir. Yukarıdaki alıntıda anlaşılacağı üzere sözkonusu bu kesimler, Türk burjuvazisinin etkisiyle biçimlenen, onun bağında doğup gelişen ve onun tüm yozluklarını, çarpıklıklarını, kemalist düşüncelerini ve her türlü küçük-burjuva hastalıkları bağında taşıyarak süregelmiştir.

Bu asimilasyoncu, yoz, çarpık sömürgeci kültüre, ülkemizde hala varlığını sürdüren feodalizme rağmen bu yapılarla mücadele ederek 1974'lerde ortaya çıkan Hareketimiz; ulusal kurtuluş giden yolu açtığı gibi ulusal kültüre yönelmenin yolunu da açarak ulusal kültür alanında da bir çığırın başlatıcısı olmuştur. Kürt olduğunu söylemeye, Kürtçe konuşmaya utanan birçok kesimin milli benliklerine yönelmeleri, Kürt diliyle, edebiyatı, sanatı ve kültürüyle ilgilenmeleri bu çıkışın sonradır. Bu ulusal başkaldırının kültüre ve sanata da olumlu yansması bakımından önemli bir olaydır. 1980'e doğru halk arasında büyük bir destek gören Hareketimiz, halkla bütünleş-

mesi, gençlik, işçi ve köylülük kesimini örgütlemesi, Türk devletinin uykusunu kaçırdı. 12 Eylül 1980'de asıl amacı, Hareketimize yönelik olan faşist ordu darbesi gerçekleştirildi. Hareketimizi yok etmek amacıyla, Hareketimizin geliştiği alanlarda toplu katliam, işkence ve tutuklamalara başlandı. Dünyanın en barbar ve vahşi uygulamalarına geçen faşist Türk devleti, Hareketimizin zindan direnişleriyle karşılaşarak çok geçirirken, uzun bir hazırlıktan sonra tarihi 15 Ağustos Atılımıyla yıkılışının başlangıcını görmeye başladı. Bu atılım ulusal kurtuluş giden yolu aydınlatırken, ulusal kurtuluşçu kültüre ve sanata yönelmenin de ikinci bir yeni başlangıç oldu. Bu yeni başlangıçla, ulusal kurtuluş hizmet eden, ulusal kültüre yönelimler daha da arttı. Samimi, iyiniyetle çalışan fakat amatör-lüğü ve darlığı pek aşamayan, meseleye yüzeysel bakıp asıl ruhuna uygun bir yapıyı ortumayan kültür çalışanları ve sanatçıları yanısıra, hala halkımıza ters düşen ve hala halkın sorunlarından uzak yaşayan ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselen sesine kulak tıkayan birçok kesimler de vardır.

Bunlardan birincisi "sanat için sanat" yapmak iddiasında olan, sanatı toplum için, halk için yapmaya akıl erdiremeyenlerdir. İkinciler ise kültür ve sanata hizmet adı altında kültür ve sanatı bir sömürü aleti olarak kullanan, maşa olan unsurlardır. Bir üçüncü kesim de kendilerine aşık-kendilerine sevdalı, kimseyi beğenmeyen, devrim deyim devrimden kaçan, herkese kara çalıp, kendini zembem suyu ile yıkayan, laçka ve yoz ilişkiler içinde olan ve bunu çevresine buluşturmaya çalışan, her şeyi bildiğini sanan, hep pohpohlanmak isteyen kararsız ve rotasız kesimdir. Dördüncüleri de en zararlı olan kesimlerdir ki; "Anadilde eğitim", "Kültürel özerklik" diyerek kültürsüzlük içinde boğulan, ulusal kurtuluş mücadelemiz yükseldikçe kelaynak kuşları gibi yavaş yavaş nesli tükenen küçük-burjuvalardır. Tüm bu olumsuzluklara rağmen Kürdistan'da halk gerçekliğinde bir ulusal kurtuluş mücadelesi dev adımlarla ilerliyor. Bunun şavkıyla gelişen, tüm gidasını ondan alan ulusal kurtuluşçu bir kültür de boy atmaktadır. Kültürel etkinlikler içinde olan yazar-çizer, edebiyatçı ve sanatçıların toplum en duyarlı kesimleri olmaları itibarıyla toplum içinde büyük rollere sahiptirler. Dünyadaki pratiklerde görüldüğü gibi, rollerini iyi oynadıkları oranda faydalı oldukları da görülmüştür. Ayrıca sanat ve kültür etkinliklerinin ulusal kurtuluşçu bir toplumun şekillenmesinde ne tür büyük görevler üstlendiği bilinmektedir.

Bütünleşmiş parçalanmış, var olan tüm değerleri tahrip edilmiş; dili, kültürü, sanat ve edebiyatı unutturularak yok edilmeye çalışılmış Kürdistan halkının, tam anlamıyla tüm değerlerini ortaya çıkarmak, onlara değer verip geliştirmek ancak Kürdistan'ın bağımsızlığıyla mümkün olacaktır. Bağımsızlık kazanılmadan dil, kültür, sanat ve edebiyatımız üzerindeki asimilasyoncu uygulamaya ve sos-

yal-şoven tahribatlar son bulmayacaktır. Kültürel savaşım ulusal savaşımın bir parçasıdır. Kültürel savaşım ulusal kurtuluş hizmet etmelidir.

Günümüzde acil ve temel görevlerden birisi de dili, kültürü, edebiyatı ve her türlü sanatı ulusal kurtuluşçu çizgide ulusal kurtuluş hizmet eden bir araç haline getirmektir. Bu nedenle bu hususta yapılan tüm çalışmalar bu temelde olmalı ve ulusal kurtuluş için yazın, ulusal kurtuluş için sanat, ulusal kurtuluş için kültür faaliyeti yapılmalıdır. Yurtsever Kürt yazar-çizer ve sanatçıların bu son kavgaya seyirci ve tarafsız kalmaları sözkonusu olmayacağına göre yapacakları ilk şey örgütlülüğe kavuşmalarıdır. Gerekli örgütlenme yapılmadan amaçları gerçekleştirme olanağı yoktur. "Örgüt meselesine kalıcı sürekli bir çözüm yolu getirmeden diğer alanlarda fazla bir gelişme sağlanamaz. Sağlansa bile bunlar sürekli klanamaz, bizi başarısızlıktan kurtaramaz." (Örgütlenme Üzerine) Bu nedenle örgütlü çalışmak kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Sonuç itibarıyla, Kürdistan halkının siyasal birliği olan ERNK içinde yer almak; kalemiyle, fırçasıyla, sazıyla, süzyle ve her türlü kültürel ve sanat etkinlikleriyle, ulusal kurtuluşçu bir inanç, ulusal kurtuluşçu bir azim, ulusal kurtuluşçu bir ruh ve atılganlıkla tarihi görevini yerine getirmek, yeniden doğuşun bir parçası olmak; aydın, yazar, çizer, sanatçı ve tüm yurtseverlerin zorunlu bir görevi olduğu unutulmamalıdır.

5.2.1987

Kürdistan Halkının Mücadelesine...

Başarafa 5. sayfa

günahları Holmer'e yükleyerek, onu görevden alarak, devletin prestijini kurtarmaya çalıştı. Hatta temize çıkabilmek için daha da ileri giderek, Holmer hakkında "Kürtlere yönelik yasaya aykırı baskınlar düzenlediği" gerekçesiyle soruşturma açtığını ilân etti. Ulusal kurtuluş mücadelemize; insanlığa ve demokrasiye sığmayacak tarzda düşmanlık yaparak içerisine düştüğü utanılası durumdan Holmer'i kurtarıp ederektir. İsteyen İsvetç ilericiler kamuoyu olmak üzere, bu göstermelik tavırlarına hiç kimse inanmayacaktır.

Kutsal davaya, haklı bir mücadeleye düşmanlık etmek kolay değildir. Kürt halkının büyük acılar ve fedakarlıklar pahasına, çağımızın en vahşi ve en gerici güçlerinden biri olan faşist Türk burjuvazisine karşı verdiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine düşmanlık da pek öyle kolay olmayacaktır. Hele hele bu, "demokratik", "ilericilik" vb. adlar altında hiç mi hiç yapılamaz. Aksi halde Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesini "terörizm" olarak suçlama gafletine düşen İsvetç devleti gibi, "demokratik"lik iddialarını bir yana bırakarak faşist TC'nin konumuna düşüp çıkmaza sürüklenmek kaçınılmaz olacaktır.

Faşist Sömürgeci Zindanlardaki Zulüm...

Baştarafı 9. sayfada

hiçbir sonuca ulaşamayan faşist-sömürgeci rejimin, bu uygulamalarla zindanlardaki katliam ve imha çabalarını hızlandırmak istediği anlaşılmalıdır. Son aldığımız bir habere göre, Diyarbakır zindanında PKK-Siverek grubu davasından tutuklu bulunan Cahide ŞENER isimli kadın savaşçının işkencede katledildiği söylenmektedir. Yılbaşından beri geliştirilen uygulamalar bu haberi doğrular niteliktedir. Özellikle geliştirilen yasaklarla Diyarbakır zindanından son zamanlarda bilgi alınamaz olmuştur. Bu da zindanlarda yeni bazı şeylerin olduğunu, Cahide ŞENER adındaki tutuklunun katledilmesi haberinin doğru olabileceğini gösterir niteliktedir.

Öte yandan, benzer bir uygulama Adana zindanında da sürdürülmektedir. Alınan haberlere göre, yılbaşından sonra zindanlardaki savaş esirleri haftalarca günlük bir tek zeytin vermek biçiminde aç bırakılmıştır. Devrimci tutuklulardan gelen tepki karşısında cezaevinde bazı karşılıklar çıkarma, bazı teslimiyetçilerden yararlanma yoluyla tutukluların direncinin kırılmak istendiği, buna karşı ise devrimci tutukluların geniş katımlı bir aktif grevi başlattığı belirtilmektedir. Özellikle son zamanlarda arttırılan yasaklar nedeniyle cezaevindeki tutuklularla ilişki kurulamamakta, haber

alınmamakta, bu nedenle baskı uygulamaları ve direniş hakkında fazla bilgi edinilememektedir. Faşist-sömürgeci rejimin dışarıya bilgi sızdırmak için özel bir çaba içinde olması Adana zindanında geniş bir direnişin sürmekte olduğunu doğrular niteliktedir.

Her iki cezaevinde de benzer durumların varlığı, belirtilen olayların doğruluğunu ve faşist-sömürgeci rejimin yeni imha çabaları içinde olduğunu göstermektedir. Özellikle dışarda gelişen ulusal direniş mücadelemizden ağır darbeler yiyen ve günbegün yıkıma doğru hızla yol alan faşist sömürgecilik, çaresizlik içinde zindanlardaki esir devrimcilere saldırmak istemektedir. Ancak şunu unutmamalıdır ki, yaptığı her zulmün, aktığı her kanın bedelini misliyle ödeyecek, uyguladığı baskı ve zulmün hiçbirini karşılıksız kalmayacaktır. Yapılanın intikamı devrimci yöntemlerle kendisinden katbetkat alınacaktır.

Bugün bunu, sadece devrimciler değil, tüm Kürdistan halkı ile ezilen Türk halkı kendisine görev bilmektedir. Bu görevin bir gereği olarak faşist-sömürgeci canilere karşı daha aktif mücadele edilmeli, zindanlardaki zulme daha aktif karşı durulmalı, savaş esirlerinin gösterdikleri şanlı direnişle daha yakın ilişki ve dayanışma içinde olunmalıdır.

Cephe Gerisi, Cephenin Aktif Bir...

Baştarafı 11. sayfada

görevidir. Mücadelemize karşı tutum ile içinde bulunduğumuz duruma göre, kısa ya da uzun süreli kurulan ilişki ve itifaklara her şey hal oldu anlayışıyla bel bağlamak siyasal bir aptallık olduğu gibi, bu alanda kapalı bir kutu olmak kadar daha tehlikeli bir durum da olmaz. İçine girilmemesi gereken bölgemize diğer güçlerin içinde bulunduğulan vaziyetin salt ideolojik değil, politik olarak da özümsemesine bağlıdır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine, bölgedeki siyasal gelişmelerin alacağı biçimlere göre çeşitli güçlerin bugün belli bir yönelim içinde oldukları gözönünde tutularak, usta bir politikayla çıkarların çakıştığı noktalarda anlamlı ve yararlı ilişkiler geliştirmek, gerçekleştirilmesi gereken görevler arasındadır. Büyük gaflar yapılmaz, mantığın kabul etmeyeceği saflıklara girilmezse, güçlü bir komunda bulunan mücadele ve Partimizin politikası yetkin bir biçimde temsil edilirse, bu alanda mutlaka başarılı sonuçlara ulaşılacaktır.

Şimdilik geri-cephe durumundaki alanları, aynı zamanda uluslararası stratejik ittifak görevlere ulaşmanın sahaları olduklarına işaret etmek, bu konuda değinilmesi gerekenler açısından yeterli olacaktır.

DİĞER FAALİYETLER: Belirtilen çalışmaların dışında, basın-yayın faaliyetlerini örgütlemek, savaşın teknik araçlarını karşılamak, cepheye sağlık hizmetlerinde bulunmak vs. görevler cephe gerisinin çözümü kavuşturması gereken çalışmalar arasındadır. Basın-yayın faaliyetlerine uygun

alanların yaratılması, ihtiyaçların temini, mücadele alanlarına ulaşılması, yine bir radyo ile yayın yapmanın imkanlarını yaratmaya çalışmak bu hususta yürütülecek faaliyetleri kapsamaktadır.

Savaşın teknik ihtiyaçlarının karşılanması için, giderek daha çok ve nitelikli bir üretim kapasitesine ulaşacak küçük atölyelerin kurulması gerekmektedir. İlk elde daha çok gereksinimi duyulacak patlayıcılar üretecek, bozulan silahları tamir edecek bu atölyeler için, kurulma alanları yaratılmalı, teknik malzeme temin edilmeli, teknik elemanlar hazırlanmalıdır.

Sağlık hizmetlerinin yetersizliğinden, basit ya da müdahaleyle tehlikesi giderilecek yaralanma olaylarında en değerli komutanlarımızı yitirdiğimiz acı bir gerçektir. Şiddetlenecek savaş

– Her Şey Savaş İçin, Her Şey Cephe İçin!

5. İslam Zirvesinin Düşündürdükleri...

Baştarafı 9. sayfada

destek bulamadı. Başta Cezayir, Suriye, Libya, Güney Yemen, FKÖ, Tunus, Kuveyt olmak üzere Konferansa katılan hemen hemen tüm ülkeler Türk tezine karşı çıktılar. Tüm uğraşlarına rağmen TC, İslam Zirvesi bildirisine 2 yıl öncekinden farklı bir ifade koymasını sağlayamadı.

Sonuç olarak, bazı kararlar çıkarıp belli adımlar atabilse dahi, bölge sorunlarının çözümü, böylesi bir toplantının sınırlarının oldukça ötesinde ve çok daha geniş ve değişik platformlarda mümkün olabileceği açıktır. Kaldı

3 Asker Kaçarak Yunanistan'a...

Baştarafı 1. sayfada

Böylece son kaçış olayıyla birlikte, 15 Ağustos silahlı direnişinin başlangıcından beri ordu saflarından kaçarak Yunanistan'a sığınan askerlerin sayısı 75'e ulaşmış oldu. Ayrıca birçok asker de kaçarak devrimci kurtuluş kuvvetlerimize sığınmıştı.

Özellikle şimdiye kadar kaçan askerlerin tümünün Kürt olması diktatörün çeken bir durum olmaktadır. Faşist Türk ordusu içinde Kürt asker bulundurmamakla ciddi bir sorunla karşı karşıya kalmaktadır. Ordu içinde Kürtlere güven duyulamamakta, ayrı bir muamele ve ağır bir baskı uygulamakta, Türk-Kürt ayrımı ve çelişkisi giderek gelişmektedir. Bu, sadece rütbesizler içinde değil, rütbeliler içinde de ortaya çıkmaktadır. Faşist ordu tam bir çaresizlik içine düşmüştür. Kürdistan'a gönderilen Kürt askerler kaçıp ulusal kurtuluş kuvvetlerine katılmakta veya en azından etkin savaşmamaktadır. Kürdistan'dan çekilip batı sınır alanlarına getirilen askerler kaçıp başka devletlere sığınmaktadır. Böylece ordu için korku sadece dışardan değil, kendi içinden de gelmekte, bu durum huzursuzluğu, dağınıklığı ve kaçışları geliştirmektedir.

Son olarak kaçan askerler faşist ordu içindeki durumu şöyle anlatmaktadırlar: Ordu içinde çok baskı

yapılıyor, her türlü zulüm uygulanıyor. Özellikle son sınır çatışmasından sonra bulunduğumuz alanda baskı ve zulüm dayanılmaz hale geldi. Buna dayanamayarak ve zaten Kürt olduğumuz için de kaçmaya karar verdik ve bunu gerçekleştirdik. Ashında on kişiyi aşkın bir gruptuk, ancak diğerleri korkular ve kaçmaktan son anda vazgeçtiler. Ordu içinde baskı çok fazla, özellikle biz Kürtlere çok ağır baskı yapılıyor. Türk-Kürt ayrımı açıkça yapılıyor ve bu çelişki giderek gelişiyor. Yogan bir huzursuzluk ve çalkantı var, herkes birbirinin aleyhine konuşuyor, dağınıklık sürekli artıyor. Ashında kaçmak isteyen çok asker var, belki de bunların sayısı binleri, onbinleri bulur, ancak bunlar korkuyorlar, kaçmaya cesaret edemiyorlar. Öyle sanıyoruz ki yakında kaçanların sayısı çok daha artar.

Türk ordusu içindeki bu durum hakkında askerlerin verdikleri bilgiler, ordu içinden çıkan başka birçokları tarafından da doğrulanmaktadır. Faşist ordunun Kürdistan'daki savaşa dayanamayarak hızlı bir çözülüşü yaşadığı herkesçe vurgulanmaktadır. Son olayda kaçan askerlerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile ilişkiye geçtikleri ve Kürdistan Kurtuluş Kuvvetleri safında faşist orduya karşı savaşmak istedikleri belirtilmektedir.

150 Kişi İşkencede Öldürüldü...

Baştarafı 1. sayfada

32 devrimci ve yurtseverin katledildiğini –adlarını da vererek– açıklayarak suç duyurusunda bulunmuştu. Fakat askeri savcı Ayata'nın bu istemini, "kovuşturmaya gerek olmadığı" iddiasıyla reddetmişti.

Ancak daha sonraki tarihlerde, şehit düşenlerin aile ve yakınlarının baskıları sonucu bazı SHP milletvekillerinin Adalet Bakanı hakkında soru önergeleri vermesi üzerine faşist yetkililer bir açıklama yaparak söylenenleri belli oranda da olsa doğrulamak zorunda kalmıştı. Hatta daha alçağça yöntemlere başvuran faşist devlet yetkilileri, "işkence olaylarını soruşturuyoruz" adı altında bir iki olayla ilgili bazı işkencecileri göstermelik olarak mahkemeye verip, sözdde işkenceye karşı olduklarını ispatlamaya çalışmaktadırlar.

Oysa başta zindanlarda şehit düşenlerin yakınları, devrimciler, Kürdistan ve Türkiye emekçi halkları olmak üzere herkes apaçık biliyor ki; sömürgeci-faşist uygulamalara karşı direnerek insanlığın, devrimciliğin ve halkların onurunu kurtaran bu insanların katledilişinde suçlu olan faşist devlet yetkililerinin ta kendileri ve onların işbirlikçileri teslimiyetçi-ihanetçilerdir. Ve yine herkes biliyor ve inanyor ki; işlenen tüm bu suçların hesabı mutlaka sorulacaktır.

İşte Kürdistan'da yükselen devrimci direniş savaşının atacağı her adım, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARHGK)'nın kemalist-faşist rejime vuracağı her darbe, Kürdistan ve Türkiye halklarının özlemle beklediği bu nihai hesap gününü daha da yaklaştırmakta ve suçluların yüreğine korku salmaktadır.

ki, İran ve Libya gibi ülkelerin toplanması katılmamaları, sorunların giderilecek çok yönlü ve karmaşık bir hale gelmesi vb. nedenlerden ötürü İslam Konferansı 5. Zirvesi kendisinden beklenen adımları dahi atılmaktan uzak kalmıştır. Zirvede alınan İran-Irak savaşına son verilmesi ve tarafların savaş öncesi sınırlara çekilmesi çarşısı, Libya'ya yapılan ABD saldırısının kınanması, Kudüs'ün Arap kesiminin kurtarılması için ortak çaba sarfedilmesi, Filistin mücadelesinin desteklenmesi gibi kararlar da bir dilekten öteye pek bir anlam ifade etmemektedir.

ÊRÎŞA ZÎVÎSTANA 1987'AN DE DERBÊN XEDAR LÎ HÊZÊN MÊTINGERÊN FAŞÎST Û ÇETÊN SÎXUR Û AJAN HATÎN XÎSTÎN

Destpêk rûpela dawî de

bû. Gelek serbazên dijmin hatibûn kuştin. Têkoşerê hogir ê gelê me heval Hasan SEVÎLGEN jî şehîdketibû. Dijminê mêtîngerê faşîst ku li vê êrdîmê hukmê xwe heta merheleki pêwîst hundakirîye, ji bona ku bikaribe rêya tomoşîlan û xeta boriyên zîftê biparêze, li her sed-metrekê komeke dewriyan digirîne, li bal serbazên xwe yê ku ji tirsan newêrin tenê bîminin mîrovên ji şênîya dorhêlê disekinîne û bi vê nolê dixebite ku serdestiya xwe disa bicîhîne. Ji ber ku gelê Hezêzê

vê yekê napejirîne, li ser gel zilmekê leşkerî a tundetir tê bikaranîn. Gava ev kiriyara dawî a ku yekitiyên me yê rizgariyê pêkanîn, dijmin gelek bêhtir kire nava tirs û xofê, ji hêla gel jî bi heyecan û şahiyeka gewre hate pirozkirin. Tali de, ê din dijmin nekarî bi hesanî operasyonên xwe birêvebibe û lewma stembariya li ser gel zexel û sistbûye. Tola heval Hasan û pikoliya li ser gel hate standin. Carek din hat îspatkirin ku, sala nûh de wê şereke bir dijwartir xwe berdewam bike û ceza bersiva hersucê tê kirin, bêgotin wê bê dayin.

Li Gunde Kror Navça Uludere (Qilaba) Tabureke Komando Nekarî Mala Bêbextekî Biparêze

Perçekî giring a êrîşa zivîstanê jî, bi kiryarên rêzerêz yê li gelek derdorên bajarê Çolamergê pêkhatin, hat pêşvebirin. Kiriyara mezintir ji van kiryanan, roja 22'ê Çilê 1987'an li gundê Kror navça Qilaba birêveket. Êrîşa bi narinçokan de ku li diji xaniki ku li wir komeke ji çetên sîxur û milîs civîn çêdikiran pêkhat, 8 kes hatin kuştin, bêhtirî 10 kesan jî brîndar ketin. Tabureke komando a hilbijartîtin a artêşa Tirkên faşîst ku tim li vi gundi dima û delameta parastina xaniyê bêbextan ji girtibû serxwe, li pêşberê rûdanê nekarî xwe bilebitîne jî. Gava ev rewş, hêvî û baweriyek gelek mezin li bal gel derxiste holê, kesên ku xulamtiya mêtîngeran dikin ji kire nav xof û tirsê gewre û kur.

Weke xwendevanên me jî dizanin, Qilaba navçeke ku li wir van salên dawî de şer xwe tundetir kirîye. Li her gundekî Qilaba resmî bolûkek, lê rastiyê de yekitî artêşa faşîst biqasî taburekê mezin, heye. Yekitiyên piçûktir jî tirsan nakarin li xopanê xwe bigrin û xwe li derekê bicîh bikin. Ev yekitiyên dijmin ku gelek kêr diwerin ji kozên xwe xwe durbikin û derkevin derve, xwe pê mijuldikin ku, cihên xwe biparêzên û xaniyên bêbextan ku hevqas kêmin ku meriv vanan bi tiliyên xwe dikarê bijmêre, bin çav bigrin û biparêzên. Gundek jî van gundan a stratejîktir gundê Krore. Sîxurek ku navê wî Kasim Abzete, ku 2 xaniyên wî hene û yek jî wan li gund yek jî li navça Qilaba ye û herdu xaniyên wî jî di nava qîşlên leşkerî de ne, neqencîya mezintirîn li gelê êrdîmê dikir û sîxurekî bi navûdenge. Ev kesê xînz ku, ev bû demekê derre jî tirsan nawêre bê gund û jî navçê dernakeve der, li gund malbateke bi navê Yakut qulibandîya rewşa xwe û jî xwe re dixebitîne. Herçuqasî bi caran jî vê binamale hatîye xwestin ku dev ji sîxurî û cahîşyê berdîn, berne dane û bêhtir xwe har û êrîşbazkirine. Lewma hêzên me yê şoreşger necar mane ku li diji van zorê bikarbênin.

Mina tê zanin, livbaziya êrîşî a mezin ku 12'ê Tebaxê 1986'an de pêkhatibû û taliyê bêhtirî 20 leşkerên komando hatibûn kuştin û bêhtirî 30 kesan jî brîndar ketibûn, li nêzîkî vi gundi qewwimibû. Piştî rûdanê pikolîkî dirinde a mêtîngerîya faşîst li xopanê bikarhatibû ku domana wê de nêzîkî

100 gundi hatibûn girtin û lêdanên xedar li wan hatibûn kirin. Bikaranîna wan pikolîyan de rîsta xîretkêştir jî hêla bêbext Qaso û binamala Yakut hatibû leyistandin. Bi dehan niştîmanxwaz glikirin û tevli yekitiyên artêşa faşîst derketin operasyonan. Bi vi rengî suc û gunehên gelek mezin li diji gel bicîhanîn. Bili bangên ji bo qerandinê vê xebata xwe domandin. Ji ber vê rewşê, bi kiriyareke ku divêbû fêr ji bide van doran, kesekê pêş jî van hate cezakirin û jî yê din jî hat xwestin ku, girêdanên xwe yê bi rejîma mêtîngerî faşîst re qutbikin. Lê gava bili vê jî, şuna ku dev ji xebatên xwe yê kire berdîn, xwe

çekdarkirin û rêya şerê li diji hêzên şoreşger jî xwe re hilbijartin. Lewma rewşekê mecburî derkete holê ku, cezaki ku van doran heqkirîye, meriv bidê wan. Û ev ceza, roja 22'ê Çilê 1987'an de di bin 2 metre berfê, li gora ku kirinên wan heqkirîye, hat dayin. Kiriyara cezakirina bêbextan, çetên li derdorê tarûmarkir, wanan jî hev fişkiland û belavkir. Gava hinek jî wan yê çavsor revîn û qad berdan, hinek jî ku hatibûn xapandin û bi zorê çek dabûn wan, xwe avêtin bexta hêzên şoreşger. Xwe dan dest û rêya ku gel wanan efûbîke jî xwe re hilbijartin. Ji ber ku tabura komando nekarî tenê binamalekê biparêze û hejta ew bi xwe di nava tirsê digevize, tirsê vê taburê a li ser gel tenik ket, rîsta xwe a tirsandinê hundakir. Gel, hêrs û gira xwe a mezin a li diji artêşa mêtîngerî faşîst, bi dijmin da sehkirin û bi bawerîya dilê xwe ve qenc girêda.

Li Midyadê Bêbext Ceza Heqkiribûn Girtin: Tevli 6 Leşkeran 16 Kes Hatin Kuştin, 15 Kes Ji Brîndar Ketin

Ji operasyonên me yê şoreşgerî a dijwartir ku derbên xedar li mêtîngerên Tirk xist, li navça Midyadê bajarê Mêrdîne pêkhat. Roja 23'ê Çilê 1987'an li mezra Gündükkortê gundê Başyurt nêzîkî Kerboran, ji hêla êzên me yê rizgariyê li diji çetên bêbext û milîs operasyonêk birêveket. Yekitiyên me yekderbê êrîş birin ser 2 xaniyên van çetên ku nayin rê û xaniyên wan serê wan de anin xwar; 10 kes hatin kuştin, 5 kes jî brîndar ketin. Hêzên me yê rizgariyê ku eynî rojê gava jî gund durdiket jî, leqayî garanên artêşa mêtînger bûn. Pozberiyê de 6 serbazên dijmin jî kuştin û xwe jî xopanê durxistin.

Li gora dengûbehsên berdestê me bûn bûyer wusa çebûye: 2 xaniyên çetên bêbext û milîs li mezra Gündükkortê, ku ev çete jî hêla mêtîngerên Tirk li diji têkoşîna me a rizgariya netewî hatibûn çekdarkirin û domana hemû bikaranînen gemar yê li diji gel û şoreşgeran de weke peyayên çahş hatin leyistandin, ji hêla hêzên me yê rizgariyê yê şoreşger hatin zivirandin. Yekitiyên me paşê ketin xaniyan de û kesên tê de bêtêsrîkirin. Çetên xaniyan de derxistin derve, ji bona ku wanan bi

şakir, têsîrên mezin li du xwe hêla.

Ev derba giran ku domana wê de tevli 6 serbazan 16 kes jî dijmin hatin kuştin û 5 kes jî brîndar ketin, pêre jî bû nişana hilweşandina çetevaniya milîsî li vê êrdîmê, wusa ku carek din nekaribe serxwe ve bêtin. Weke tê zanin, mêtîngerên Tirk di van demên dawî de bêhtir di vê êrdîmê de lez dabûn rêkxistinîkirina çetevaniyê û hêviyên gelek mezin bi vê êrdîmê girêdabûn. Nexasim, ji bona ku ev çetên bêbext nehêlin şoreşger bêne vê êrdîmê, ketibûn nav rewşa nizami bo parastina êrdîmê. Bi paqîjkirin û tunekirina vê avahîya bêbextan, gelê dorhêlê ê welatperwer jî ji gli û ixbarên wan, jî zilm û pikolîya wan xelasbûn. Gihan derfeta ku bêhtir bikaribin alikarî pêşkeşî têkoşîna rizgariya netewî bikin.

Hîn livbaziyên din yê êrîşa zivîstanê de pêkhatin, evên jêrin:

1- Roja 16'ê Mijdarê 1986'an, hêzên me yê rizgariyê êrîşek birin ser gundê Gelincik navça Dêcle bajarê Diyarbêkê. Sîxurê bêbext Abdullah Avşar bi mirinê hate cezakirin. Rûdanê de kurê sîxurê bêbext Salih Avşar jî, xedar brîndar ket.

2- Mêjûya 24'ê Mijdarê 1986'an, li navbera navçên Çalê û Şîrnexê li nêzîkî gundê Taşdelen, hêzên me yê rizgariyê êrîşek birin ser şantiyekê. Bûyerê de 4 kamyonên şantiyê û jeneratorêk yê mêtîngeran hatin şewitandin û texripkirin.

3- Roja 25'ê Mijdarê 1986'an li desta Şîrnexê yekitîkî jî hêzên me yê rizgariyê, şerek bi yekitîkî operasyonan a mêtîngeran kir ku bi hêjmar û teknîka xwe xurttir jî şoreşgeran bû. Garanên artêşa faşîst yê dagirker ku ditin, hêjmara yekitiya me a şoreşger kême û rewşa coxrafiya ku xwe lê bicîh kirine nebaşê, ketin xwewna tunekirina yekitiya me û derdora wê zivirandin. Lê yekitiya dijmin ku leqayî agirek ku netanî bira xwe bû, hundabûnên giran da û şikest. Yekitiya me bê hundabûn xwe jî derdorê durkir. Herçuqasî dijmin duxuyankir ku, 2 serbaz û parêzkarekî gund hatine kuştin, gelê derdorê diyar dike ku hêjmara kuştîyên jî dijmin gelek bêhtire.

4- Roja 25'ê Mijdarê 1986'an, li navça Êrûhê sîxur û bêbextek ku gelek caran jî hêla hêzên me yê rizgariyê hatibû ikazkirin, ji ber ku dev jî xulamtiya jî bo dijmin berneda, bi mirinê hate cezakirin.

5- Roja 27'ê Mijdarê 1986'an, li nêzîkî gundê Güleçler navça Şîrnexê bajarê Sêrtê, şerek di navbera yekitîkî me a jî yê hêzên rizgariyê û garanên artêşa mêtînger derket. Şer qedera seetekê berdewamkir. Serbazekî dijmin hate kuştin gelek jî brîndar ketin. Ji bini zirar û ziyana negihaye yekitiya me a şoreşger.

6- Roja 28'ê Mijdarê 1986'an, hêzên me yê rizgariyê êrîşek birin ser

xwe re bibin û hisabê jî wan bixwazin. Gava ev çetên bêbext li ser hev dihatin komkirin û jî gund dihatin derxistin, agir li ser şoreşgeran jî hêla hin kesên nehatibûn ditin û xwe di xêniyan de vaştîbûn, hat barandin. Li ser vê yekê yekitiya me çetan cih de cezakir û bi mihadeleki xurt û bitesir agirê jî xaniyan jî di hate kirin vemirand. Xaniyên wan bêbextan ku bi çekên jî dijmin girtibûn, qulibandibûn çekxanan, di serê wan de anixwar. Gava hêzên me yê rizgariyê karên xwe dikiran xwe jî gund durbikin, leqayî yekitîkî artêşa mêtînger bûn ku dihat hewara çetên xain. Şerekî diwar derkete holê. Yekitiya me 6 serbazên dijmin kuşt û refên dijmin pejiland, paşê bêhundabûn xwe jî derdorê durxist. Herçuqasî dijmin xwest vê bûyerê û kuştîna leşkerên xwe bi serhişkî vêsere jî, ev yek pêknehat. Bûyer bilez li tevayî derdorê belavbû û dilê gel

şantiyeke li nêzîki navça Qilaba. 3 dozerên ku li çiyarê ji bo yekitiyên operasyonan yê mêtîngeran çêdikirin, hatin tunekirin.

7-Roja 9'ê Kanûnê 1986'an li dora gundê Kirkpîran navça Dêcle bajarê Diyarbêkê hêzên me yê rizgariya netewî bi hêzên dijmin re şerek kirin. Çeteyê milîs Mustafa Akbaz xedar hat brindarkirin.

8-Di rojên dawîya 1986'an û destpêka 1987'an de hêzên me yê rizgariyê li navendên bajarên Dêrsimê û Ovacikê, li dijî hin niqtan operasyon pêkanin. Bi belavokên ku domana kiryarê de bi dorfirehi hatin belavkirin, leystokên dijmin ku divûn li êrdimê bî lêstandin, hatin rabirin û pişange

kirin. Domana operasyonan de ku bi komên xilbe hatin pêkanin, artêşa mêtînger û hêzên polîsan nekarîn tuştî bikin. Livbaziyan ku hima me li êrdimê datînin pêşîya çavan û baweriya gelek mezin didin gel, bi şahiyeka gelek gewre ji hêla girsan hatin pirozkirin û tengzariya dijmin yekcardin li pêşîya çavan dawêşandin.

9-Mêjûya 10'ê Çilê 1987'an li çiyayên derdora bajarê Sêrtê, gelek hacet û kamyonên ku rê ji bo yekitiyên operasyonan yê mêtîngeran çêdikirin û ji hêla çetên milîs dihatin parastin, ji hêla hêzên me yê rizgariyê hatin texripkirin. Livbaziyan me yê ve nolê, derfetên bizava dijmin li êrdimê ji holê radikin.

Tê Xwestin Ku Çetên Milîs û Sixur Yê Belavbûne Bi Terzên Nûh Bê Rêxistinkirin

Taliya derbên xedar ku domana êrişîya şoreşger a zivistanê de li yekitiyên mêtîngerên faşîst û çetên sixur û noker hatibûn xistin, çetevanî hate pejlîandin û kete nav rewşê ku ê din nekaribe birihîti pêşe here. Mêtîngerên Tirk yê ku ji destpêkê vir de bi çetevaniya sixurî û milîsiyê gelek hêvidarî girêdabûn û sernivîsa xwe bi azînen wusa di-xwestin biguhurînin û heta merheleki pêwîst piştî xwe dabûn wan dorên bêbext, niha dixwazin vanan bi terzên nûh disa birêxistin bikin û qedereke din vanan li dijî têkoşîna me a rizgariya netewî bikarbin; ji rûdanên ve taliyê ev yek rind tê fahmkirin. Amedakariya mêtîngeran ku niha pêktênin, bi rengê kêmkirina hejmarê çetan û wan li ser hev komkirinê û wanan têxin rewşa yekitiyên nizami, xwe şanidike. Di-xwazin ku van çetan bi çekên nujentir bikemilênin û cilên ji yek rengê li wan bikin û terzeke cahşan yê bi pere derxînin holê.

Gava meriv rind li pêrgalê binêre, pir diyare ku hêj dema mêtîngerên faşîst gavên sifte bo rêxistinkirina çetevaniya sixur û milîsiyê avêtibûn, rêxistinkirineke ve nolê ji xwe re armanc girtibûn. Lê belê vîna gavbigav û bi melisoneki bikaranin. Pêşî hin doran kişandin karên sixurî û glikariyê. Paşê bi rêya hin xebatan -bi navberiya û alikariya kevneperestên bêbext, rêya kirîna bi peran û pikolîyê ûhw.- çekîrîn destên wan de û gotin wan: "hunê tenê xwe, malên xwe û gundên xwe biparêzên." Piştî gavbigav pêşî li dora gundan nobet bi wan dan girtin, paşê ji bo garanên artêşê û komên dijgerilla dema operasyonan de şop bi

wan dan ajotin ûhw... kin bê gotin ji gelek merhelan wan gihandin rewşa ve rojê. Tê biran ku, demekê hejmarê wan bilindî 25-30 hezaran kiribûn. Belê taliya xebatên tunde ji aliye yekitiyên me yê şoreşger, bireke mezin ji vanan hatin perwendekirin, qîma hinekan hat anin û birek ji çekên xwe vegeandin mêtîngeran û wusa xwe ji rewşa bêşeref xelaskirin. Gelek ji wan ku armancên mêtîngeran yê bingehî naskirin û şexsiyeta şoreşgeran de nasîni ramariya rizgariya netewî bûn û vîna ji xwe re rêber girtin, an tevî çekên xwe xwe gihandin hêzên rizgariyê, an çekên xwe berikên xwe dan şoreşgeran, an ji xwe kirin nava rewşê ku delametên ku şoreşger didin wan, biçih bînin. Yê ku nehatin rê, bi zanistî dijminahî domanadin ji, li gora zagonên zora şoreşgerî, bi cezayên peran heta cezayên mirinê, bi gelek bikaranin heta merheleki pêwîst hatin melulkirin û bedengirin. Jêmayên dawî û yê çavsortirin ku nedihatî rê, bi êrişîya zivistanê 1987'an hatin pelixandin û pejirandin.

Niha, mêtîngerên ku ketine nav rewşê tegezartir, ji van kesan yê nemirov, koma gemaran, rûtal-serserî û dilxîz, qasî 5 hezar kes dixin rewşa yekitiyên nizami; û hêvidikin ku bi destê wan 5 hezar garanên pejmurde tiştê ku nikarin bi garanên artêşa xwe a faşîst a ji milyonek serbaz biseri bibin, pêkbînin. Erê, ev rewşa civanokî a ku kena meriv li ser tê û gelek komike, herwusa bêcaretiya dijmin û rêbeniya dijmin pir eşkere datîne holê; ev ji ji ber ve yekê rewşê ku, bala meriv rind li ser xwe dikşene.

Xebatên Mêtîngerên Tirkên Faşîst Ji Bo Yekber Koçberkirina Gundan Tundedibin

Îspateke eşkeretirin a ji bo bêcareti û bînacariya rejîma mêtîngerê faşîst li pêşberê têkoşîna me a berxwedana şoreşgerî a pêşvedîçe, azîna koçberkirina gundan e. Rêjîma mêtîngerê faşîst dixwaze niha pêwîst li derdora Mazgirt, êrdîma Dêrsimê azînen weke avakirina "gundên stratejîk" li derdoran ku şer xwe li wir tunde kiriyê, "valakirina cihan", yekber an cure-cure şewitandin û hilweşandina gundan ûhw... ku bi rengê azîneke "cenga taybetî" ji efendiyan xwe yê emperya-

list hînbûyê, jîyanê de bikarbêne.

Weke em bînin bira xwe, hêj destpêka sala 1985'an de bikaranînen ve nolê li êrdimê minî Çolamêrgê, Sêrtê, Wanê, Mêrdînê, Dêrsimê ûhw... li êrdimê ku têkoşîna me a berxwedana netewî bêhtirîn pêşveçûye, birêve hatibûn xistin. Gava ji alîki meza û gundên li derdoran ku li wir bi bikaranîna azîna "gundên stratejîk", otorîta mêtîngerên faşîst hatibû hejandin û li şûna otorîta dijmin, serdestiya otorîta şoreşger destpêkiribû, valadikirin û vanan li

niqtên ku dilê wan dixwesta tanin bal hev, ji aliye din ji gundên ku bilî herbatê pikolî û sitembarîyê û herwusa hingavtînan, herbatê alikariya maddî û manevid pêşkêşî têkoşînen dikirin, dihilweşandin, dişewitandin û gel ji axa xwe durdixistin. Misalên ve nolê, dema derbasbûyî de gelek hatin jiyankirin; ev yek ji nasî me ye. Xebata sistematîkîna a rejîma faşîst a di ve barê de, me bikaranînen bi navê "Proja Başûra Wanê" de pir eşkere dit. Nexasim, di-xwest êrdîma fireh a ku çend navçeyên di navbera bajarên Wanê û Çolamêrgê li wirin, ku li wir bo têkoşîna me a berxwedanê a pêşvedîçe, pêwîstîki mezin a stratejîk heye, ji şoreşgeran paqîjbike û bi temami hukmê xwe serdest bike. Bi ve yekê hisaba xwe dikir ku, wê girêdana di nava başûr û bakûr de sist û tenîkbibe.

Êrdimeke, bikaranînen wusa bi gelectirin pêkhatin, êrdîma Dêrsimê ye. Dijmin, ji bona ku pêşveçûna berxwedana şoreşgerî birawestine, bê betlanî azînen nûh derxiste holê û keftûlafta bikaranîna wan meşand. Bi azînen hov û dirinde ku ji bapîrên xwe qelen girtine, qirkirinên bêsecer û nemirovî pêkanin. Havîn û zivistan negotin, herroj operasyon birêvebirin. Ji hêlekê ji bikaranînen "qirkirina spi" û konevaniyên keşîşan, bê betlanî domandin. Hezar terzên bêbextiyê yê çemanditirin, nizmîtin û bêşermîtin derxistin holê û hêvi ji vanan kirin. Cihên runiştinê yê minî gund û mezran ûhw. yê li çiyayê Munzurê bi dehan li bal hev komkirin û xebitin ku, "gundên stratejîk" avabikin. Herweki, carcarnan bi zorê, bi zagonên "koçberkirina mecburî", carcarnan ji bi azînen aborî yê ku pêkanin, herbatê derfetên debara gel ji holê rakirin û gel bêçareyî koçeriyê kirin. Serê wan koçberkirinan, ji mêji ti xubên Tirkiye derbasbûyê û gihaye metropolên (bajarên mezin) Ewropa.

Lê çî heye ku, bilî hemû van

Sala 1987'an Têkoşîna Me a Rizgariya Netewî Wê Bibe Saleke Hilpişkînen Mezin

Êrişîya zivistanê 1987'an a ku li hundur û derveyî welat pêşketinê pêwîst derxiste holê, taybetiyên qonaxêke dirokî di têkoşîna me a rizgariya netewî de, di xwe de hildigre. Ev livbazikariya bin hoyên zivistanê yê dijwar û zehmet hate birêvebirin, eniya dijmin de bayê tarûmarbûn û pejlîandinê lêxist. Nuner û berpirsiyarên mêtîngerên Tirk yê bilindtirin, necar man ku hilweşandin û bêçaretiya xwe bi rengêki zelaltirîn ji devên xwe bidin der. Wezirê karên hundurî yê mêtîngeran Yildirim Akbulut, ji bona ku bikariba ji girsên gel vêsere ku garanên artêşê newêrin dervein operasyonan, duxuyaniyek bi rengê; "... bawer bikin ku, serdestiya êrdimê destê me de ye" kir. Meriv pir hesanî ji van gotinan dikare derxîne ku, ka çuqas bi ve duxuyaniya xwe dikare baweriya mirovan bîne. Herwusa, gotînen eynî şexsî yê minî; "heke hin tedbirên din hebî, yê dizanîna bila dervein bîjin", keftûlaft û bêçaretiya dijmin pir eşkere datînin ber çavan. Rastî ji, çarên taliyê yê minî bikaranînen yekber koçberkirina gundan, qompolênki, çetevaniya sixur û milîsi ûhw... û azînen din ku, omîdên xwe bi

xebatan û keftûlaftê, dijmin negiha daxwaza xwe û tu dem ji nikarê bighije ve armanca xwe. Berxwedana şoreşgerî ku herroja diçe, derbên serxwevtir li dijimîne mêtîngerê faşîst û hevkarên wan yê ji her tixmî dixê û pêşvedîçe, iroj rayên xwe wusa li derdorê dagerandiye ku disa û tucaran nekaribe ji axê bê hilkişandin. U di van rojên ku em nûh ketine sala 1987'an de, hêzên me yê rizgariya şoreşgerî bi alikariyên firehtirîn yê ji gelê me distênin, ku bin pêşengiya PKK û ala ERNK yekitiya xwe û hima xwe diwartir kiriyê, di ve êrdimê de derbên xedaritir li dijmin dixin, dadikevin nava bajarên û êrişên pêktênin û ve rejîma tarî û rîzi ji bingeh direilênin û dihejênin.

Ê din tu azîna tehditkirinê û pikolîya dijmin, nikarin bidin sekinandin ku gelê dorhêle ku baweriya wi li dermafê pêşengê wi mezin bûye, xwe tîkili nav refên rizgariya netewî neke. Ji ber ve yekê, rejîma faşîst a ku ketiye nav tengasiyeka yekxur, disa dest avêt koçberkirina gundan, û hin gund bi temami valakir û wusa li çareki ji bo giftû-giftiya xwe digere. Bivê armançê, li êrdîma Mazgirtê gundên bi navên Şewkan, Beroj, Golek, Gomek, Kerêç ûhw. ku bilî herbatê pikolîyê bêhtirîn alikari didan têkoşînen û di ve dema dawî de bi dehan kes ji van gundan xwe tîkili nav refên têkoşînen kirin, koçberî (surgunî) cihên minî bajarên İzmir û Manîsa kirin û dixwazin êrdîma van gundan bi tevayî ji insanan valabikin.

Lê ger dost û ger ji dijmin girînge bibînin û bizanîbin ku, minî hemû azînen heta niha bikarhatin ev azîna hanan ji, nikarê rejîma faşîsta kemalist ji hilweşandinê telasbibe; û ê din nikarin gelê me ku ji bona rizgariya xwe bin rêberiya PKK rabûya serxwe, birawestînin. Delilê ve yekê a zelal û ronak ji, berxwedana gelê ku li gundên qala wan hatkirin de dije, li dijî van bikaranînen rejîma faşîste; serhildan û xweragirtina van gundiyanê.

wan girêdabûn, bi operasyonên şoreşgerî yê zivistanê hatin perçiqandin û pejlîandin; ev yek ji mêtîngeran mecbur kir ku, ji nûh ve li du hin "tedbirên" nûh bigerin.

Ji hêla din ev kiryarvani, hima Partiya me. Eniya me û Artêşa Gelê me û bilindahiya têkoşîna me a rizgariya netewî bi rengeke gelek ronî danî holê. Ji ber ku Pêşmêrgên me, di bin hoyên zivistanê welateki minî Kurdistan xwe gihandin livbazikariyê wusa, ji niha mîzgîni xwe dirêji me dîke ku, wê sala 1987'an di têkoşîna me a rizgariya netewî de, bibe hilpişkîneke û gaweke gelek mezin.

Ji ber van taybetiyên xwe Têkoşîna Rizgariya Netewî Kurdistan a Nûjen, li Rohilata-Navîn ji iroj cihêki gelek pêwîstir digre; herçuqas li vir, pirs-girêkên gelek giran yê ku ji kuriyên dirokê tene hene, şereke gelek dijwar li dare û rewşa hêzan gelek tenike, wusa ku ger giraniki pir piçûk ji cihê xwe bê lêyistandin an leqandin wê gurrîni û xurminiki mezin ji xwe bilind bike û hejta dikare Rohilata-Navîn serûbin bike.

BANG JÎ BO ŞEVÊN KURDÎSTAN YÊN YEKÎTÎ, SERHILDAN Û BERXWEDANÊ -NEWROZ-

Gelê me bi xurtkirina yekitiya xwe a netewî dikeve domana NEWROZ'ê nûh. Newroza ku di Newroza sala 1982'an de bi berxwedana Kawayê hemdemî rêheval Mazlum DOGAN giha têdayiyeka nûh, bi damezrandina rêxistina gelê Kurdistan a yekîti û têkoşîna netewî ERNK, hate xemilandin.

Têkoşîna me a ku li du Hilpişkîna 15'ê Tebaxê weke balyozekê li ser serê mêtîngeran dakete xwar, evina gelê me a ji bo serxwebûn û azadiyê bi çekên nûjentir yê rêxistinê tekuzkir û gihand qonaxekê ku ji vegerandin tune ye. Herwusa domana dema derbasbûyî a kurt lê gelek bi têdayî de, gelê me zanî nişani dostên xwe û dijminên xwe bide, ka çawa xwe li dora pêşengê xwe ji, ku hebûn û rizgariya wî dinasîne wî, xwe gihandiyê hev.

Agirê Newrozê ku berî niha bi 2599 salan ji hêla Kawayê hêsinger hate pêxistin, di tu demê de nekarî bê vemirandin. Agirê sersala nûh-cejna Newroz ku Kawayê hemdemî rêheval Mazlum DOGAN li zindanên Amedê (Diyarbekrê) li dijî bêbextiyê, xwespariyê û xulamtiyê pêxist, iroj rêya gelê Kurdistan a ku diçe zafera taliyê ronahidike. Ji Newroza sala 1982'an vir de gelê me girêdaniya xwe bi berxwedana zindanan re li çîyan, zozanan, deştan, bajarên, karxanan, zindanan yanê li her derûdorên jîyanê îspatdike.

Gava dijminê mêtîngerê faşîst dixebite ku ji bona hebûna xwe li welatê me bidomîne azinên cenga taybetî ji gelek hêlan ve her kêliyê bikarbêne, nikarê xwe jê xelasbike ku, bi derbên ji hêzên rêxistinbûne yê têkoşîna me a şoreşgerî digre, bêhiş û gêj nebe. KT (Komara Tirkiye) a ku dibîne li pêşîya wê têkoşîneke wê dawîya wê bêne heye, hêzên xwe yê leşkerî li gora raweşa şer li Kurdistanê bicih dîke. Li kêleka bikaranînen weke parezkarên gundan, zagona poşmaniye, milîsvaniyê, sixurî û nokeriyê, glikariyê, gundikên stratejîk, durxistinê ûhw., bi rêya hinek hêzên hilweşandkar û provokator yê ruçkên wan bi "çepî" hatine niximandin, qomplu û êrişên xwe di qadên

- Em beşdarî şevên Newrozê bibin, têkoşîna xwe a rizgariya netewî xurtbikin!
- Bijî serpêhatina yekîti, serhildan û berxwedana me NEWROZ!
- Em yekitiyên xwe yê girsan yê rizgariya netewvânî avabikin û bin ala ERNK xwe rêxistin bikin!
- Bimre mêtîngerî, emperyalîzm û paşverûtiya xweyîcîh!
- Hertişt ji bo Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan!

nav netewan de ji birêvebir. Wusa xwest siheke reş li ser tesîra û bereziya têkoşîna me bikêşene. Lê ger li welat û ger ji li derveyî welat tu bikaranîni nekarî têkoşîna me birawestîne.

Gava hêza pêşengî a têkoşîna me a rizgariya netewî PKK bili hemû van qomplu û êrişan saleke serkeftîni li du xwe dihêla û bi gavên xurttir û serxwevetir pêşveçûna ber bi domaneke nûh ve bicihani, Komcivîna xwe a Sêwemin bi çakî û jêhatîbûn dawî pêani. Herwusa, danezana damezrandina Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan (ARGK) û biryarên bo rêxistinînkirina ERNK ku Komcivîna PKK a Sêwemin de diyarbûn, taybetiyên bîngehin yê domana em tê de dijî de ifade dikin. Ê din gelê me wê bi çekên Partî, Enî û Artêşê xurttir bitêkoşe û wê xwe bîghine serbilindîya zaferê.

GELÊ KURDÎSTAN Ê NÎŞTÎMANPERWER! KARKERNO, JÎNÎNO, CÎWANNŌ!

Ji bona ku em li dijî mêtîngeriyê, ku hezar-hezar sale gelê me bin ked-xwarî û mejokdariyê digre, gelê me bi hezar-hezar azinan li dij-hev dide qirkirin, gelê me bi ol û eşîrvanî perçe-perçe dîke û ji hev belav-belav dîke, bikaribin birawestîni û bitêkoşin, em yekitiya xwe di bin ala rêxistinîna yekîti û têkoşîna netewî-ERNK de avabikin û di nav refên wê de cihên xwe bigrin! Ji bona vê yekê, gelek delametên yekitiyên ERNK li benda karker, ciwan, jin, ronakbir û hunermendên Kurdistan mane.

Ji bona vê yekê em, cihên ku em lê dimînin, karxanan, komelan, mizgeftan, çayxanan û hemû derên ku mirov xwe li wir komdikin, biqulibênin qadên xebata Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan!

Ji bona vê yekê, em Newroza sala 1987'an de xwe bi delametên pekanîni û avakirina yekitiyên me yê têkoşîne û rêxistinînkirîne bitevgirînen; van delametên bicih bînin û vanan bi têdayiyên xurttir bixemlinin û zînbikin!

FEYKA-KURDÎSTAN
HUNERKOM

BÎ BEŞDARBÛNA LÎ ŞEVÊN NEWROZA 87'AN EM BÊHTÎR XWEDÎ LÎ BERXWEDANÊ DERKEVÎN Û YEKÎTÎYA XWE TÊKUZBÎKÎN

Gelê me û heza pêşengî a gelê me, bi barê delametên mezin lê bi amedekarî, şahî û heyecaneke ji herdemê tundetir ber bi NEWROZ'ê sala 1987'an ve diçin. Bi hişyarî û zanatiya evindarî, dilovani û dilsoziyeka wê nolê ev sal cejna NEWROZ, bi navên "Şevên Kurdistanê Yê Yekîti, Serhildan û Berxwedanê" li banyên çîyayên Kurdistanê, li deşt û zozanên welatê me, li Rohhilata Navîn û li gelek welatên Ewropa (bi nêzikahî li 20 bajarên), wê bê pirozkirin.

Weke li bal gelên cihanê yê din ji dibe, gava li Kurdistanê ji rojên netewî tîni pirozkirin, li ser têdayî û pêwistiya rojê tê rawestandîni, roj tê hurkolîn û xebatek tê kirin, ji bona ku ev zana û nasê mejî bibe. Nivîstên xwe yê dema buhurî de em li ser dîroka pirozkirina NEWROZ'ê an NÛREJ'ê (an ji ROJA NÛH) a pêşemîn û li ser bûyera KAWA'yê hêsinger a ku devûzmanê gel de bûye destaneke serpêhatîne, li ser pêşveketina Têkoşîna me a Rizgariya Netewî a Nûjen, li ser bi pêxistinîna agirê vê rojê ji hêla Kawayê Hemdemî Mazlum DOGAN roja 21'ê Adarê 1982'an li zindanên faşîst de û wusa danezana serkeftîna berxwedanê, li ser bi danezana zafera berxwedanê tîkbîrîna dijîmin û bi rengê xwedî li gîş van xweragirtînan derketîne, li ser

danezana ERNK li 21'ê Adarê 1985'an mabûn; gelek nivîstên me de ev gîşt bi firehî ji ber çavan hatîbûn derbaskîrin. Dema em Newroza 87'an pirozdîkin, helbet hewceye em disa li ser van gîştan birawestîni, têdayî û pêwistiya rojê bi awakî kurûdur tîbîghîjin. Lê gava pergal tenê bi vê bê sinorkirin, diyare ku ev wê bibe nêrîneke kê m û teng.

NEWROZ bi têdayîya xwe a bîngehin, berxwedana li dijî dijîmine; serkeftîna berxwedanê û bidestanîna zaferê ye. Destpêka rojê nûh; destpêka jîyaneke azad û çîrandîna sencîrên koletiyê ye. Rûdana Kawayê hêsinger gava vê yekê a sifte ye. Bili herbabê êrişên dijîminan, gelê me karî vê serpêhatîne heya niha jîyan bigre. Lê belê tenê pêşveketîna Têkoşîna me a Rizgariya Netewî a Nûjen, Newroz gihand têdayîya xwe a hemdemî û rastîya xwe a bîngehin. Bûyera Kawayê Hemdemî M. DOGAN û danezana ERNK di rojê wusa de îspatkirin ku, ji bona serfiraziyê yekîti û berxwedan gîringe; yekîti û berxwedan wê zaferê bidest bînin. Lê Newroz bi van gîştan ji namîne; gelê me wê Newroz di Kurdistanê Serbixwe, Yekbûyî û Demokrat de, bêgotin bi rengê cejneka netewî pirozbike.

Pir kifşe ku ji bo afirandîna zaferê wê nolê ji fidekarî, fidekarî û yekcardîni

fidekarî hewceye. Bêbedel tîşteki piçûktirîn ji nikarê bê standîni; bi fidekariyên bisinor ji, nêzikkirina zaferê em li hêlekê bihêlin, wê ev raman bêhtir bê durxistin. Lewma Newroza sala 1987'an, dive ji bo hemû şoreşger û welatparêzan re, bibe navê bêhtir

xwedî li welatê me ê bedew derketîne, xwedî li çîya-zozan-deşt-av-tav-mirov û hemû dewlemendiyên rind yê Kurdistanê derketîne; bibe evina girêdana bi van rûmetî û ramanên bilind re; bibe carek din bidestanîna hemû tîştên hatîbûn hundakirin û ji destên me hati-

bûn derxistin û reva ji bo bedeldayina ji bo vê yekê neyinê; heta ku em bikaribin bêhna xwe berdîn, heta ku dilokep xwin di laşê me de bimîne, bibê navê jiyana û têkoşina ji bo serfiraziyê û serkeftinê. Divê em vîna rind bizanibin ku, herçûqasî bûyerên li derê me tesîrek li ser nêzîkbûn an durbûna zaferê dihêlin ji, dîtî û nêrina şoreşgeran û welatparêzan li dermafê şoreşê vê yekê tayîndike. Ji ber vê yekê, girînge hemû şoreşger û welatperwer Newroza 87'an weke destpêka domaneke nûh binasin û fahmbikin; girînge rewşa nêrina xwe a li ser têkoşinê û şoreşê ji ber çavan derbasbikin. Di vê barê de ne tenê heza pêşengiyê ku divêtê berpirsiyariya xwe li pêşberê drokê bicih bîne, rewşa pekanîna an nepêkanîna vê yekê ji ber çavan derbasbikê, xwe ji neçakiyan, çewtîyan û kêmasîyan paçîbbikê. Pêşeng, tiştên ku pêwîstbûn di vê barê de bînin kirin, kiriyê. Bi xebatên gelek zor-zehmet xwe amadê domana têkoşinê a nûh kiriyê. Lê heke ev doz netenê ê kesên nav refên pêşengê de cihgirtine be û heke bi rengê doza serxwebûn û azadiya gelekî tê pejirandin, hingê divêtê gelê me gişt, bi taybetî ji kesên

hisên welatparêziyê yê zinde dilê xwe de jîyan digrin nerînen xwe yê dermafê vê dozê ji ber çavan derbasbikin; li xwe binêrin ku, ka çawa xwe nêzîkî vê pergale dikin. Divêtê nêzîkbûnê bîsnor, kêr û xelat yê li dermafê têkoşina şoreşê mehkumbikin û Newroza 87'an biqulibênin gaweke ku bêhtir xwedî li delametên rizgariya netewî be derketinê.

Ê din dem dema yekîti, rêxistinbûn û bi tevayî gel li dijî dijîmin şerkirinê ye. Ji bona vê yekê hemû welatparêzên ji Kurdistan yê ku li Ewropa dimînin, ji temana 7'an heta 70'an, em cihê xwe di nav refên yekîtiyê ERNK bigrin, em têkoşina li dijî dijîmin ji vê eniyê ji bilindbikin!

Gava ji alîkî karkerên me bixebitin, ji aliyê din em ramanên rizgariya netewvîni bighinin malbatên xwe, merivên xwe û dorên xwe. Em kaxanên ku em tê dixebitin, hemû derên em diçinê biqulibênin qadên ku li wir propaxanda Têkoşina me a Rizgariya Netewî tê kirinê. Em alîkariyên maddî û manevî yê gelek mirovan biherikênin nav refên têkoşinê, ji bona rêxistinîkirina yekîtiyê karkeran em barên

delametên akîf ser milên xwe hildin jor!

Em jinên Kurdistan ji, sencirên koletiyê yê serê sedsalana zendên me girêdane biçirênin û bipejilênin, di nav refên yekîtiyê jinan yê ERNK de cihên xwe bigrin. Em herbabê alîkariyên maddî û manevî ji bo têkoşinê derxînin holê, eniya xwe xurt bikin û ala wê hildin jor. Zarokên xwe bi perwendekirina rizgariya netewvîni mezin bikin!

Xortno û ciwanên Kurdistan, em bi rewşa xwe a çeleng û dinamik di nav refên yekîtiyê ciwanan de cihên xwe bigrin û xwe rêxistinbikin. Em, ji li ser xwe girtina delametên rêxistinî û berpirsiyariyan nebizdin, xwe ji vîna dur negrin. Em şerek li dijî jiyana gemar û rîzi ku li Ewropa birêve têxistin bilindbikin, xwe bighênin kesbûnek û şexsiyeteke rizgariya netewvîni û xwedî li doza xwe derkevin!

Olparêzên (dindarên) ku li derveyî welat dijî, em mizgeftên xwe yê ku dijîmin bi rengekî sistematîk û zanistî

- Biji serpêhatina yekîti, serhildan û berxwedana gelê me - Newroz!
- Biji Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan - ERNK!

JÎ BO RÊHEVALÊN JÎ PARTIYÊ RE!

çavan, rêberiya girsên gel dikin û hedefan şani wan didin; yê ku kelemên bingehîn yê Partiya me ne û yekîtiya Partiyê li dijî herbabê bîbextiyê û qomployan, li dijî hercure ji rê derketinên çep û rast bi baweriyeka herî mezin diparêzî û tucaran çavên xwe li pêşîya van nagrin û destur nadin tu nexweşîyan û van nexweşîyan li erdê dixin!..

Şervanên HRK... yê ku herroj, herdem û herkelîyê li hemberê hêzên dijîmin bi hogirî û mîrxasî liberxwe didin û li çiyayên Kurdistanê destanan dinivîsin!..

Karker, gundî, ronakbîr û xortên Kurdistan... daykên me, xuşkên me, brayên me... yê ku xwe li nav refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) lihevciwandine û yekbûne... Ez têkoşina We a dadî û xwedî-maf bi dilovaniya xwe û bi şahiyeka mezin slav dikim; hezar caran slav ji min ji We re, ji kesekî ku li bendê maye, sêdarê de mirinê pirozbike û rêwiyê li ser rêya mirinê ye!..

Gelê Kurdistan ê qehreman... ê ku bilî herbabê pêşketinê nebaş; bilî êrişbazî, vegirtin û vebirinan, bi hêrs û rîka li dijî dijîminan, hebûna xwe heta vê rojê domandîye... pêsiira xwe de rêberên komûnist yê mezin yê weke MAZLUM, XEYRÎ, FERHAT û MAHSUM'an xwedî kiriyê û gihandîye!..

Xwedî li me, li dilîyên şer derkeve, ku em teminata serfirazî, azadî û hatina te ne!.. Ji ber ku ev roj dijîmin di şexsiyeta me dilîyên şer de dixwaze tevli te, welatê me Kurdistan, serxwebûnê, azadiyê û jiyana mirovahî ku mafê te ê xwerûye tunebikê, binax bike; ji ber ku dijîmin diramine, pêşengê me PKK ku van armancan giştan daniye pêşîya xwe û têkoşinê daye destpêkandin û bi gavên xurt ber bi ramanê ve dimeşe û mizginahiya serkeftinê dide me, di tariyên zindanan de tîkbibe û binax bike!..

Rêya xwedî li dilîyên şer derketinê ji bi vê yekê ve girêdayîye; bi çar destan xwedî li PKK ku pêşengê birûme a têkoşina serxwebûna me ye derkeve, heza lêşkerî a Partiya me Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK) bi tîkiliya xwe û hevkarîya xwe bêhtir xurtbikî, biqasî quwweta xwe hima xwe ji bo pêşvebirina ERNK pêşkêş bikî û bi tîkîlûna xwe di nav refên eniyê de bitîkê. Tenê bi tewreke wusa, êriş û planên xainane yê dijîmin dikarin bînin tîkbirin. Heya îroj ez xebitîm ku bi awakî qencîtir layiq gelê xwe û evina dilê min welatê xwe bibim û ji vê şunde ji ezê bixebitîm ku layiq bîminim, ger ez darê kendirê de bîm hejandin ji!..

Rêhevalno!..

Gava em li bûyerên civakî û siyasî ku li cihanê pêşve diçin binêrin, em dibînin ku şoreşa Kurdistan ji niha ve hevkarîya xwe ji bo pêşketinê kewanî yê êrdimê û cihanê re daniye holê. Lewma, biqasî ku PKK teminata civaka me a aza di rojên bê de ye, hevqasî ji bi derbên ku li paşverûkên êrdime, emperyalîzmê û çewtîyên navnetewan bixe, ji bo bizava komûnista cihanê re pêşketinê û hevkarîyê gelek mezin wê derxîne holê. Bingeha vê teminatê a mezin ji, sazûmanar û rêberê Partiya me serok APO ye.

Rêhevalno APO!

Weke Te di şoreşa Kurdistan de şanikîrî, bi hima mezin a keda xebata ramyarî û konevanî (îdeoloji û siyasî), ku Te li hemberê kesên herbabêt nexweşî di Marksîzm û Leninîzmê de xuliqandine û dixwazin bixuliqînin danî holê; tesîr û xurtiya ku ji vê derketîye ji niha ve xwe dide hîskîrî û gihaye koçbera gelek pêwîst û keliya îdeolojiya PKK xwe bighîne zafera diyar, rîsta ku bileyze wê bizavaniyê û xurtbûnek nûh bi xwe re bîne, wusa ji bêgotinê gelek eşkereye ku, wê Tu xeta komûnist a rast şanibikî.

Dengê Partiya me a ku di şexsiyeta Te de bilind bûye, pêl bi pêl belav dibe.

berê xwe dide wan, biqulibênin qadên ku li wir dijîmin tê rabirin û pişange kirin. Girînge em bizanibin ku, kesê xwedî li welatê xwe û axa xwe dernekeve, nikarê xwedî li olê (dinê) xwe ji derkeve. Em heta dawî û heta ji me tê doza xwe biparêzin. Ji bo wê armancê, em xwe ji tu fidekariyan dur nehêlin!

Hemû birên Kurdistanê yê din, em bi rengekî akîftir xwedî li doza xwe derkevin. Em her derûdora ku em diçinê, biqulibênin qadên ku li wir têkoşina me pêşvedîçê!

Em xwe bi zanistî û nasîya delametên ku me ji bo rizgariya netewî hildana ser şaxên xwe bitevgirînin. Em bi rengekî akîf beşdarî şevên Kurdistan yê yekîti, serhildan û berxwedanê bibin, ku bi hevkarîya FEYKA-KURDÎSTAN û HUNERKOM'ê bi armanca pirozkirina Newroza sala 1987'an hatine dirustkirin. Em propaxandekî dorfirehtir in ji bona vê yekê birêvebibin, ji bona ku dorên welatperwer yê fireh tîkîlî şevên pirozkirina cejna Newrozê bibin!

Bêbextan, tirsonekan, namerdan ji kur direline; tîrê berdide dilê dijîminê şoreşê! Bi Te mezindibe, bi Te xurtdibe şerê me li baniyên çîyan!..

Em, dilîyên PKK yê ku van giştan xweş dinasin, bi yek dengê ji zindanan qerîn dikin!

Heta dawî em bi Te re ne, em girêdayîyê Te ne!

Gava ez bi vê baweriyê û giyanê (rîhê) ber bi sêdara şengê ve diçim... ezê bi pêşengê pîrozê ê gelê Kurdistan û proletariya Kurdistan PKK re, serokê Partiya me APO re, heta dawî girêdayî bîminim; pêşî li ser mêtîngerên faşîst yê Tirk, nîfrîne li ser dijîminê şoreşê li seranserî cihanê bîbarînim; bi evina bêdawî a dilê xwe a ji bo welatê min, gelê min û rêhevalên min û bi hima manevî, ku ez ji bahoza ku ev evin di kuryên dilê min de rakirye, distînim... serê min li jor, eniya min vekirî, bi şahiyeka mezin yekcardin bîkînim û mirinê ber singê xwe ve bîkîşînim... ezê li du-hev van duruşman li ser rûçken gemar yê celladan bipeqênim!..

Biji PKK!

Biji Kurdistan!

Biji Serok APO!

û ezê bighime dawîya bi şeref û rûmet!..

Ez soz û qirarê didim we rêhevalno, ku ezê xwe bi mîranî û dilsozi bitevgirînim!

Slav be,

ji bo HRK, hêzên çekdarî û têkoşinê yê Partiya me, ku li çiyayên Kurdistanê bi keleşî û lehengî li dijî hêzên êrişbaz û zeftkar xweradigre!..

Hezar caran slav be,

ji bo ERNK, ku bin pêşengîya Partiya me hatiye damezrandin; yekîtiya civakî a gelê Kurdistan ji xwe re raman girtiye; ji xwe re kiriyê xebatek ku li dijî mêtîngerîyê gelê me seranserî bîkîşîne qada têkoşinê û vê delametê gav bi gav bicih tîne; rojên zaferê mizgîniya me dike!

Şûkrû GOKTAŞ
Diyarbekir
18 Tebax 1986

Ji ber ku min ji din nav refên Têkoşina Rizgariya Netewa Kurdistan de ku, bin pêşengîya Partiya Karkerên Kurdistan destpêkîrîye cih girt, sazîyên dadgehî yê mêtîngerên faşîst mîna gelek hevalan ceza mirinê dan min ji. Berî niha bi çendekê ev ceza ji hêla dadgeha bilind (yargitay) ji hate pejirandin û dawî pêhat. Niha, ji bona infaz bicih bêtin, li benda biryara TBMM (Meclîsa Millîya Mezin a Tirkiye) rawestîya me. Ji ber vê yekê, berî ku ez sêdarê de bîm daleqandin û bi kenûgeşî herîm mirinê, min xwest bi rêya vê nama xwe, bawerîya xwe a bêdawî û girêdana xwe bi gelê xwe re, rêhevalên xwe re û serokê Partiya me APO re, bîmin zmnê... wusa xwe zexmûxurt bikim... oxira xwe bixwazim!..

Rêhevalno!..

Ez dixwazim Hun ve yekê rind bizanibin ku!..

Bi bawerîya xwe a nayê hejandin a li dermafê doza Marksîzm-Leninîzmê û komûnîzma bilind; di şerê Serxwebûn, Azadî, Demokrasî û Sosyaliizm bo Kurdistan de weke peyakî di nav refên PKK de, min li dijî dijîminê me yê hov û xwînwar ku bera xwe dane welatê min û gelê min û dixwazin ji dinê tunebikin, biqasî quwweta xwe şerkir. Ez bi vê yekê heta meriv dikare bêje, dilovan û serbilindim!

Ev bû demeka gelek dirêje ku ez ji qada gengazên fireh yê têkoşinê hatime durxistin û ketime destê dijîmin... bûme hêsirî destê dijîmin. Di bin derfetên gelek teng û di bin bikaranînen dijîmin yê hov de ez bi hevalên xwe yê têkoşinê re û rûmetiyên bilind re girêdayî mam; herroj min dewlemen-di yê nûh yê ku Partî derxistîye holê dilê xwe de sehkir, min pê jiyankîrî û min van rûmetîyan parast. Lê ji ber bê derfetîyan, min nekari gelek alîkari bikim, mil bi mil bi We re karvaniyê de bitêkoşim... ez birîndarê û dilşikestiyê vê aramê me!..

Ji ber vê yekê:

Endamên PKK... yê ku bin hoyên zehmetîrî û çetelîrî bi hezaran nimûnên fidekariyê datînin ber

Zivistana dijwar ji nekarî mêtîngerên Tirk û komên bêbext û xulam biparêze

ÊRÎŞA ZIVÎSTANA 1987'AN DE DERBÊN XEDAR LÎ HÊZÊN MÊTINGERÊN FAŞÎST Û ÇETÊN SÎXUR Û AJAN HATÎN XÎSTÎN

- *Li Midyad û Hezexê 9 leşkerên komando hatin kuştin. Artêşa Faşîst nikarê operasyonan birêve bibe.*
- *Li Gercews, Qilaba û Midyadê taliya êrîşên şoreşgerî 24 kes hatin kuştin, bêhtirî 30 kesan ji brindarin. Çeteyên sîxur yên bi navê "parêzkarên gund" ji hev hatin belavkirin.*
- *Tê xwestin ku çetên milîs û sîxur yên belavbûne, bi terzên nûh bîn rêkxistin.*
- *Xebatên mêtîngerên Tirkên faşîst ji bona yekber koçberkirina gundan tundedibin.*
- *Livbaziyan şoreşgerî hemû kompoyên dij-şoreşgerî têkdibin.*

Gava em dikevin saleke têkoşinê a nûh, bi kiryarên şoreşgerî ku li gelek derûdorên Kurdistanê pêkhatin, derbên xedar li hêzên mêtîngerên faşîst û çetên noker û milîs hatin xistin. Domana êrîşa şoreşger a demsala zivistanê de ku êrdimê gelek fireh yên ku xwe ji Dêrsimê dirêji Mêrdînê û Çolamêrgê dikin de tê birêvebirin, heta niha gişt bi hevêr bêhtirî 40 kesan ji hêzên dijmin hatin kuştin û bêhtirî 60 kesan ji brindar bûn. Mêtîngerên Tirk yên faşîst û xulamokên wan bawer-dikiran ku şoreşger, di bin hoyên zivistanê yên dijwar de nikarin livbaziyan pêkbin û lewma xwe gelek rihet dihesibandin, hêzên me yên rizgariyê yên şoreşger bilî seqema zivistanê a diqûfiland herçuqasî qama berfa bari gihabû 3-4 metran, operasyonên duhev pêkanin. Li kêleka ziyaretên maddî, di nav refên dijmin de tirseke mezîn û belavbûnek derxistin holê. Hêzên artêşa faşîst ketin nava rewşekê, ku nekaribin operasyonan birêve bibin, xwebikîn û necar man ku şev û rojê

kozên xwe de biminin, barêgehên mêtînger biparêzin. Çetevaniya milîs û sîxuran belavbûneke mezin jiya; gava hinek ji wan çekên xwe berdan û revin, hinek ji destpêkirinê rû û çare peyda-bikîn ji bona ku xwe teslîmî hêzên şoreşger bikin. Rojnamên mêtîngerên faşîst yên qirqirên mezin ji xwe bilind dikin, ketin halê bilbiljê tû xwarî. Gava amade dikiran zu derketin holê û hatin sotkirin, mina meriv bêje; "destên we bişkin", bêçaretî û tengezariya xwe pir ronak pêşîya çavan dawêşandin. Rejîma mêtîngeran hate hejandin, pîrgîreka hûkûmetê bû qala li ser danûstandinê û ji gelek devan, istifa wezîrê karên hundurî hate xwestin. Ev pêşketin gişt, quwweta êrîşa me a şoreşger a zivistanê û tarûmarbûna li eniya dijmin şanidikin. Herwusa ev pêşketin jê re mizgînahiyeka eşkere ye ku, salên 1987'an wê bibe saleke zaferê a mezîn û têkoşina me a rizgariya netewî wê bi gavên xurt hemleke mezin çêbibe.

durxistin.

Weke agahiyên gihan rojname me bûyer wusa qewwimiye: Li navça Gercewsê ku şênîyê wê nêzikî ji sedansed welatperwere û piştgiirtina têkoşina rizgariya netewî dike, dijminê mêtîngerê faşîst xebatên gelek mezin meşandiyê û waadên gelek mezin daye û bi vê nolê, kariyê komeke eşqiyên ji 3-5 kesan avabike. Vanan li dijî têkoşina me a rizgariya netewî çekdar bike. Ev koma berbadkirinê ku bi hima ji dijminê mêtîngerê faşîst stand har û çavsortir bû û serxweveçû, keftû-laftêka pir mezin ji bona bikaranina pikolî û zilmê li ser gel û dayina ser piştê şoreşgeran, şanidikir. Li ser vê bîngêhê li êrdimê rewşa têkoşineke dijwar pêşveket. Girsên gel li du-hev û bi îsrar ji hêzên şoreşger daxwazên cezakirina van bêbextan xwestin. Lewma ev hêzên xulamtiya dijmin dikin ji hêla hêzên rizgariya netewî çendek car hatin îkazkirin. Ku di rêyeka şaş de ne, bi xulamtiya ji bo mêtîngerên Tirk yên faşîst re tiştêk bidest wan ne nakeve û nagihin tu encameke baş, lewma bûne dijminê gelê me, ji wan re gelek caran hate gotin û ji wanan hate xwestin ku, dev ji vê karê xwe berdin û xwe têkilî refên gel bikin. Lê belê bilî wan xebatên me yên rind, ev hêzên hanan dijminahiya xwe li dijî gel û têkoşina me a rizgariya netewî zêde-tirkirin û domandin û wusa danin holê

ku di van xebatên xwe yên gemar de serhişk û biisrarin.

Mina tê zanin, daku ji bo van çetan ji bibe fêreke baş, destpêka zivistana 1986-87'an li Gercewsê kiryareke şoreşger a mezin pêkhat; navça Gercewsê ji hêla hêzên şoreşger hatibû vegirtin û şoreşgeran qereqola leşkerî dabûn ber berikan, avahiya hûkûmetê hatibû şewitandin û raberikî girsan a fireh hatibû çekirin. Gava ev koma bêbextan ji vena ji fênegirt û çetevaniya xwe berdeawmakin, tunekirina wan bû mecburiyeteke bîngêhîn. Hêzên şoreşger heza ku rewş bi bal dişopandin, karin heza çetan yên li vê êrdimê gişt bi hevêr di civinekê de bizivirînin û avêtin ser xaniyê lê civin çêdibû. Kêliya çetên bêbext ji bo bangê; "xwe bidin dest!" bersiv nedan û xwestin dest bavêjin çekên xwe, xani ji hêla hêzên şoreşger bi narinçok û çekên din hate hilweşandin û koma çetan yekber hate bête-sirkirin.

Kiryara bicîh hat, ji hêla gelê derdorê bi şahiyeka mezin hate pîrozkirin. Girsên gel yên ku ditin, daxwaza wan bi çaki bicîh hat, bêhtir alikarî dan hêzên şoreşger û têkoşina wan. Gava bi vê nolê çetevaniya sîxur û milîsiyê li êrdimê hate paqijkirin, ji bona ku li seranserî Kurdistanê ji yekber bê paqijkirin, tesira wê kiryarê xwe gelek mezin duxuyankir.

Li Gundê Sekî Navça Gercewsê Xaniyê Ku Çetan Li Wir Civin Pêkdianin Hate Hilweşandin

Şeva 17'ê Çilê 1987'an hêzên me yên rizgariyê êrîşekê birin ser gundê Sekî navça Gercewsê bajarê Mêrdînê. Koma ku çetevaniya sîxur û milîsiyê li derdorê dikira, gava civinek çêdikir hate zivirandin û yekber tunekirin. Taliya êrîşa bi narinçokan (bomban) xaniyê civin lê pêkdihat bi erdê re bû yek. Bêhtirî 10 çetên sîxur û milîs ku di

nav wan de bêbextên çavsor yên nayin rê, yên bi navên Mehmet Abdulganî, Kadri Ertekin û Nurettin Baytar ji hebûn hatin kuştin an brindarkirin. Hêzên şoreşger, piştî ku livbaziya xwe a bi taybetiyên êrîşa paqijkirina çetên sîxur û milîs li êrdimê di xwe de şanidikir, bi jêhatibûn pêkanin pède, bêxusar û hundabûn xwe ji êrdimê

3 Leşkerên Komando Ku Li Hezexê (Îdilê) Ketin Kemînê, Hatin Kuştin

Xelekeke pêwîst a êrîşa zivistanê a şoreşger ji, bi kiryarên şoreşger yên li deşta navça Hezexê bajarê Mêrdînê hate jiyandin. Rojên pêşemîn yên meha Çilê de, komeke ji yên komando ku bi operasyonên xwe yên li derdorê, pikolîkirinê û hov, herwusa stembarî li ser girsên gel yên welatperwer bikardîni, kete kemîna (xefka) hêzên rizgariyê yên şoreşger û hate tunekirin. Di vê bûyerê de, ku dora êvarî pêkhat û taliya şopandina koma komando a ku demeke dirêj doma, qewwimi, gava bi kêmasî 3 serbazên komando hatin kuştin, serbazên komê yên mayin ji bi gelek rengan brînên kur girtin. Yekîtiya

Artêşa me a Rizgariya Gel, ku ji bo suc û gunêhên li dijî gelê me pêktên, sunda bi çend-qat bersiv dayinê xwariye, piştî ku fermana sundxwarina xwe bi çelengi pêkanî pède xwe ji derdorê durxist.

Weke tê zanin, derdora Hezexê derdoreke ku li wir van salên dawî de şer xwe gelek tundekiriyê. Bi komên gel yên welatparêz û cihê xwe a stratejîk derdora Hezexê, heta niha gelek şerên çekdarî jiyaye, domana wan şeran de bi dehan serbazên mêtîngerên faşîst hatine kuştin û brindar ketine. Di eynî rojên sala 1986'an de, taliya gliya sîxurêkî şerêkî çekdarî li wir qewwimi